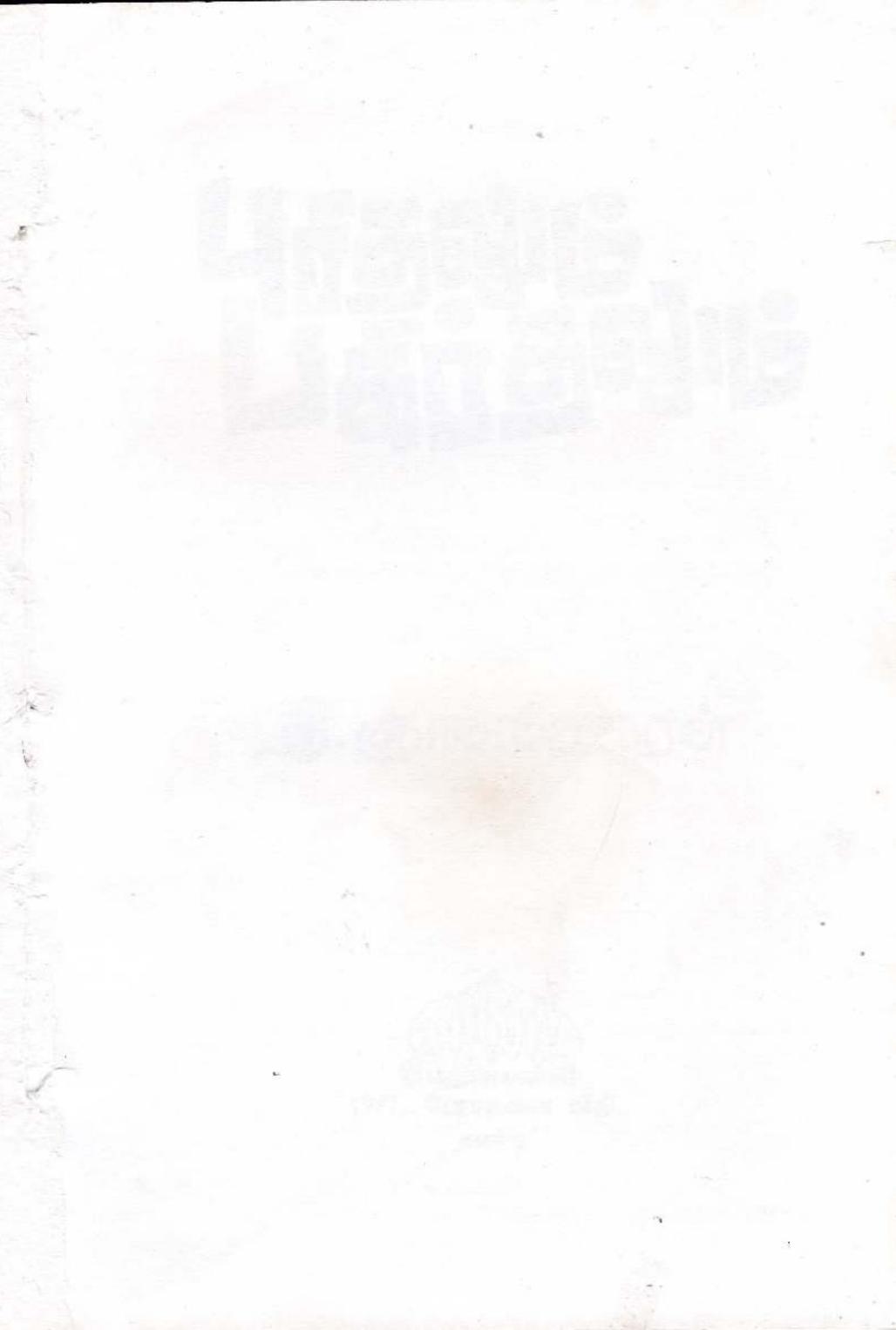

புதுவூடு பக்ரதவூடு

நேர்காணல்கள்:
எஸ்.பொ.
மாத்தளை சோமு
லெ.முருகபுபதி
அருண் விஜயராணி
சி.மனோகரன்

த.ஞானசோஷன்

புதியம் பக்ரதம்

தி. ஞானசகரன்

19/7, பேராதனை வீதி,
கண்டி.

முதற்பதிப்பு : மார்க்ரி 1999

உரிமை : திருமதி. ஞானம் ஞானசேகரண்யர்
இல : 19/7, பேராதனை வீதி
கண்டி.

வெளியீடு : ஞானம் பதிப்பகம்
வெளியீடு-03

**PURITHALUM
PAKIRTHALUM
BY
T.GNANASEKARAN
NO.19/7, PERADENIYA ROAD,
KANDY.**

PUBLISHED BY :

**GNANAM PATHIPPAGAM
19/7, PERADENIYA ROAD,
KANDY.**

**T.Phone : 077-306506
08-234755**

PRINTED BY :

**GREEN LEAF PRINT HOUSE
416, COLOMBO ROAD,
PILIMATHALAWA.
T.Phone : 08-575219**

PRICE Rs : 60/-

ISBN : 955 - 8354 - 02 - 3

முன் துரை

நேர்காணல் என்பது ஒரு கலை. வெறுமனே கேள்விகளும் பதில்களும் நேர்காணல் ஆகிலிடாது. நேர்காணல் காணப்படுவர் பற்றிய பின்னணியும், அவரது துறை சார்ந்த அறிவும், அவரிடம் இருந்து எவற்றைப் பெற்றுச் சுவைஞர் களுக்குத் தரவேண்டும் என்ற தெளிவும் கேள்விகளைத் தொடுப்பவருக்கு இருக்கவேண்டும். அதேவேளையில் அவரிடம் இருந்து வெளிக் கொணரப்படும் விடயங்கள் வெறுமனே கருத்துக் கோவையாக மட்டும் இருந்து பிடாது அவரது மனவுணர்வுகளை வெளிக் கொணரும் வண்ணமும் கேள்விகள் தொடுக்கப்பட வேண்டும். எதிர் வாதங்களை முன் வைத்தல், ஜயங்களைக் கிளப்புதல், உணர்வுகளைச் சீண்டுதல் போன்றவற்றினாடாக நேர்காணல் காணப்படுவரின் அகத் தரிசனத்தைத் துல்லியமாக வெளிக் கொணர்ந்து அவற்றைச் சிந்தாமல் சித்தாமல் சுவைஞர் களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலும் கேள்வி தொடுப்பவர் தனது கருத்தை முன்றிலைப்படுத்தாது கவனமாகச் செயற்படல் வேண்டும்.

திரு.தி.ஞானசேகரனின் ‘புதிதலும் பகிர்தலும்’ என்ற இந்தத் தொகுதியை வாசிக்கும்போது நேர்காணல் பற்றிய பூரணமான தெளிவுடன் அவர் செயற்பட்டிருக்கிறார் என்பது புலனாகிறது.

இத்தொகுப்பிலே அவஸ்திரேவியாவில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நம்நாட்டு கலை இலக்கிய வாதிகள் எஸ்.பொ, மாத்தனை சோழ, வெ.முருகப்பதி, அருண் விஜயராஜி, சி.மனோகரன் ஆகியோரினது நேர்காணல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர்களது கலை இலக்கியம் பற்றிய பல்வேறு கோட்டாடு களையும் கருத்துகளையும் இன்னாலில் தரிசிக்கக் கூடியதாக இருப்பதோடு புலம் பெயர்ந்து வாழும் இவர்களது மனவுணர்வு களும் சிறப்பான முறையிலே வெளிக் கொணரப்பட்டுள்ளன.

நம்நாட்டின் இனப்பிரச் சினை உக்கிரம் அடைந்துள்ள இவ்வேளையில் காலத்தின் நிரப்பந்தம் காரணமாக நம்மவர்கள் பலர் பனிப்பந்த நாடுகள் பலவற்றில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறார்கள். இவர்கள் வாழும் நாடுகள் பலவாக இருப்பினும் எதிர் நோக்கும் வாழ்வியல் பிரச்சனைகள், மனவுணர்வுகள், ஏதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனைகள், பிரிந்து சென்ற மன்னைப் பற்றிய ஏக்கங்கள், ஏதிர்காலச் சந்ததியினர் பற்றிய கவலைகள், மொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பேணிக்காப்பதற்கு எடுக்கும் முயற்சிகள் போன்றவை பொதுவானவையாகத்தான் இருக்கின்றன. இவை பற்றிய ஒரு வெட்டுழுகத்தை இந்த நேர்காணல் தொகுதியில் தரிசிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

திரு.தி.ஞானசேகரன் வீரகேசரிப் பண்ணையில் வளர்ந்தவர். அவரது சிறுகதைகள் பல வீரகேசரி வார வெளியீட்டில் பிரசரமாகியுள்ளன. வீரகேசரிப் பிரசரமாக வெளிவந்த ‘புதியசுவடுகள்’, ‘குருதிமலை’ ஆகிய நாவல்கள் அரச சாகித்தியப் பரிசுலக்களைப் பெற்றன. இந்த நேர்காணல்கள் வீரகேசரி வாரவெளியீட்டில் தொடராக வெளிவந்தபோது வாசகர் பலரது பாராட்டைப் பெற்றன. இப்போது தொகுப்பாக நூலுருவும் பெற்று வெளிவருவது பயணிக்கதாக அமையும் என்பதில் ஜயமில்லை. அவர் தமிழ் உலகுக்கு குறிப்பாக இலக்கிய உலகத்திற்கு ஆற்றிவரும் பங்கு, பணி என்றும் மகத்தானலை. அவரது பணி மென்மேலும் தொடர எனது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்கள்.

வி.கேவராஜ்

ବିଜ୍ଞାନ ଅଶୀର୍ବାଦ

வீடுகள்

கூட்டுரை

கொடிமு-14

27.12.1999

27.12.1999 *Yves Gagnon* *Université de Montréal*

தொற்றுவாய்..

இவ்வருட முற்பகுதியில் அவஸ்திரேலியாவில் ஆறுவாரகாலச் சுற்றுலாவை மேற்கொண்டிருந்தேன். அப்போது அங்கு புலம் பெயர்ந்து வாழும் கலை இலக்கியவாதிகள், தமிழ் ஆர்வலர்கள் ஒழுங்கு செய்த கூட்டங்களிலும் கருத்தரங்குகளிலும் பங்குபற்றும் சந்தர்ப்பங்கள் ஏற்பட்டன. அங்குள்ள ‘இன்பத்தமிழ் ஒலி’ வாளொலி நிலையத்தினர் என்னைப் பேட்டிகள்கூடு ஓலிபரப்புச் செய்தனர். தமிழ் கற்பிக்கப்படும் பாடசாலைகள், துமிழர் ஒன்றியங்கள் ஆகியவற்றிக் கும் நான் விஜயம் செய்து கருத்துப் பரிமாறல்கள் செய்தேன்.

தமது மண்ணிலிருந்து வந்திருக்கும் ஒர் எழுத்தாளன் என்ற காரணத்தால் - நம்மவர் என்ற உரிமையோடு - அங்குள்ளவர்கள் என்னை அழைத்து எனது கருத்துக்களைக் கேட்டறிந்து அவற்றை ஏனையோரிடமும் பகிர்ந்துகொண்டனர்.

எமது நாட்டில் நிலவும் அரசியல் நிலைமை, தமிழர்ப்படும் இன்னல்கள், இன்பிரிச்சினை தொடர்பான விடயங்கள் கலை இலக்கியச் செயற்பாடுகள் போன்றவற்றை அறிவதில் இவர்களது அக்கறை அதிகமாக இருந்தது.

அவ்வேண்டியில் எனது சிந்தனையில் ஒரு கீற்று!

தாம் பிறந்த நாட்டைப் பற்றிய அக்கறையை இவர்கள் வெளிக் கொண்டவது போன்று, நாழும் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நம் நாட்டவர்கள் பற்றிய அக்கறையை - இவர்களது வாழ்வநுபவங்கள், கலை இலக்கிய முயற்சிகள். மொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பேணிப் பாதுகாப்பதற்கு எடுக்கும் முயற்சிகள், எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனைகள் ஆகியவற்றை வெளிக்கொண்டந்து, நம்நாட்டு வாசகர்களுடன் பகிர்தல் செய்தால் என்ன? - என்ற சிந்தனையின் வெளிப்பாடே இந்த நேர காணல்கள்.

இந்த நேர்காணல்களை அளித்த கலை இலக்கியவாதிகளான எஸ்.பொ., மாத்தனை சோழ, லெ.முருகப்பதி, அருண் விஜயராணி, சி.மனோகரன் ஆகியோருக்கு எனது இதயப்பவமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்,

வீரகேசரி வாரவெளியிட்டில் இந்த நேர்காணல்கள் வெளிவந்த போது பலரது பாராட்டைப் பெற்றன. இவற்றை வெளியிட்டு உதவிய வீரகேசரி இணையாசிரியர் திரு.வி.தேவராஜ் அவர்களே இத்தொகுப் பிற்குப் போருத்தமானதொரு முன்னுரையையும் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளார். அவருக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றி உரியது.

தி.ஞானசேகரன்

எஸ்.பொன்னுத்துரை

- ★ ஜம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக சிளைக்காது எழுதிவரும் எஸ்.பொ. சமுத்து இலக்கிய உலகில் மிகவும் ஆழமான தடம் பதித்த முத்த தலைமுறைப் படைப்பாளி.
- ★ சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை, உருவகக் கதை, விமர்சனம், CREATIVE ESSAYS, ஆய்வு போன்ற துறைகளில் முத்திரை பதித்த இவரது தமிழ் நடையும் வார்த்தைத் தொடுப்பும் தனித்துவமானவை. தீ, சடங்கு ஆகிய நாவல்கள் இவர் எழுதியதால் புதுமை பெற்றன. வீ, அவா, ஆண்மை, அப்பையா, வலை, முறுவல், நனவிடைதோய்தல் உட்பட பல நால்களை எழுதியுள்ளார்.
- ★ அறுபதுகளில் முற்போக்கு அணியினருடன் மரண்பட்டு இவர் முன்வைத்த நற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடு பெருஞ்சர்ச்சைகளுக்குள்ளாகியது. சமுத்து இலக்கியப் போக்கிற்கும் இலக்கியச் செழுமைக்கும் இவரது கருத்துக்கள் வளம் சேர்த்துள்ளன.
- ★ புலம் பெயர்ந்த இலக்கியத்திற்குத் தனிவீரு உண்டு என்ற கருத்தினை முன்வைத்து உலகளாவிய படைப்பு இலக்கிய மையம் ஒன்றினைத் தமிழ் நாட்டில் அமைப்பதற்கான ஆரம்பப் பணிகளைச் செய்துவரும் இவர், இருபத்தியொராம் நூற்றாண்டு இந்த படைப்பு இலக்கிய மையமானது தமிழ் படைப்பு இலக்கியத்திற்கு உலக-இலக்கிய வளத்தினைச் சிறப்புறப் பெற்றுத்தரும் என்ற நம்பிக்கையுடன் உழைத்து வருகிறார்.

கேள்வி :-

அழத்து இலக்கிய உலகிற்கு மிகவும் காத்திரமான பங்களிப்பைச் செய்தவர் நீங்கள். கடந்த பதினெண்து வருடங்களுக்கு மேலாகப் புலம் பெயர்ந்து வாழ்வதால் இன்றைய தலைமுறை வாசகர்களுக்குத் தங்களுடைய படைப்புகள் பற்றி அறிவதற்கு வாய்ப்புகள் குறைந்து விட்டன. முதலில் தங்களது படைப்புகள் பற்றிச் சுருக்க மாகக் கூறுங்கள்.

எஸ்.பொ.:-

1946ம் ஆண்டு வீரகேசரியில் வெளிவந்த ‘மலர்கள்’ என்ற கவிதையிடன் எனது எழுத்துப் பயணம் தொடங்கிறது. அப் பொழுது எனக்கு வயசு பதினான்கு. பின்னர் 49ம் ஆண்டுவரை இலங்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தபொழுது கட்டுரை, கதைகள், ஓரங்க நாடகங்கள் ஆகிய பல துறைகளில் முனைந்து பயிற்சி பெற்றேன். ஆனால் இவற்றைப் பயிற்சிக் காலம் என்று சொல்லலாமே ஒளிய இவை நான் எழுத்துலகில் சாதித்தவை என்று சொல்ல முடியாது. பின்னர் நான்கு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இந்தியாவில் வாழ்ந்தேன். இந்தியாவிலிருந்த இலக்கிய ஒட்டங்களுடனும் என்னைப் பிணைத்துக் கொண்டேன். குறிப்பாக 48ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்த பி.ஜீ.வாணந்தம்தான் முதன் முதலில் யதார்த்த இலக்கியம் பற்றியும் மக்கள் இலக்கியம் பற்றியும் முற்போக்கு இலக்கியங்கள் பற்றியும் பேசியவர். அவருடைய வழிநடத்தவின் காரணமாகவும் பின்னர் தமிழ் நாட்டில் நான் மாணவனாக இருந்த பொழுது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிடன் இணைந்து செயலாற்றியதினாலும் அங்கே புடம் எடுக்கப்பட்டு முற்போக்கு எழுத்தாளனாக இலங்கைக்கு வந்தேன். இந்தியாவில் வாழ்ந்த காலத்தில் இந்தியப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதினேன். ஆனால் அங்கோரம் பெற்ற எழுத்துக்கள் 1955ம் ஆண்டுக்குப் பின்னரே எழுதத் தொடங்கினேன் என்பதுதான் உண்மை.

கேள்வி :-

தங்களது தமிழ்நடை தனித்துவமானது. வீச்சும் வேகமும் அதேசமயம் கிண்டலும் நிறைந்தது. இத்தகைய ஒரு சிறந்த நடை எவ்வாறு தங்களுக்குக் கைவரப்பெற்றது?

பதில் :-

நான் படித்தது சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியில். ஆங்கிலம் கல்வி மொழியாக இருந்தது. இலத்தீன் மொழியை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்றேன். தமிழில் பேசுவது தண்டனைக்குரியது என்கிற ஒரு குழலில் ஆங்கிலம் கற்றேன். எனவே என்னுடைய தமிழ் நடையின் அடித்தளம் மண்ணின் மைந்தர் பேசிய தமிழ். என் அம்மாவும் அப்பாவும் முறையான கல்வி கற்றவர்கள் அல்ல; தற்குறிகள். ஆனால் 90 களில் அவுஸ்திரேவியாவில் இருந்து எழுதிய ‘நனவிடை தோய்தல்’ என்கிற நூலை மண்ணில் மைந்தர்களுடைய தமிழிலே நான் எழுதினேன். இரண்டாவதாக சங்ககாலத்தில் மிகச்சிறிய ஒரேருத்து இரண்டு எழுத்து அமையும் விளைச் சொற்களே யிலப்பட்டன. இவை பற்றிய அறிவு தமிழை நெகிழித்துவதற்கு உபகாரியாக இருந்தது. இலத்தீன் கிரேக்க மொழிகளிலிருந்து பல புதிய ஆங்கிலச் சொற்கள் இன்றும் உருவாக்கப்படுகின்றன. படைப் பிலக்கியகாரனுக்கு தேவைகருதி புதிய சொற்களை உருவாக்கிக் கொள்ளும் அதிகாரம் உண்டு. இவற்றை மனம் கொண்டு முயன்று இன்றைய தேவைகளுக்கு ஏற்ற சொற்களை என் வசனநடை ஆக்கினேன். இதனுடைய வீச்சு முழுவதும் மண்ணின் மைந்தர்களுடைய நேர்மையிலிருந்து பெறப்பட்டன என்றே நான் நிதானிக்கின்றேன்.

கேள்வி :-

தங்களது சிறுகதைகளில் பல வேறுபட்ட பிரதேச மொழி களை மிகவும் சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளீர்கள் இது எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று?

பதில் :-

இந்தக் கேள்விக்கு ஒரளவு விளக்கத்தினை முந்திய பதிலிலிருந்து பெறலாம். பிராந்தியங்களில் பேசப்படும் மொழிகளுடைய ஒவிபேதங்களே அப்பிராந்திய மொழி எனக் கொள்வது தவறு. மட்டக்களப்பில் உகரம் தலிர்க்கப்பட்டு இரும் அழுத்தி உச்சரிக்கப்படும். இந்த ஒவிவிகாரங்கள்தான் பிராந்திய மொழி எனக் கொள்ளுதல் தவறு. எழுவான், படுவான், ஒண்ணா ஆசிய சொற்கள் மட்டக்களப்பின் இயல்பான வாழ்க்கை முறையிலிருந்து பிரிக்க முடியாத சொற்கள். மண்ணின் மைந்தர்களுடைய சொற்கள் வாழ்க்கை இயல்பாலும் சடங்கு சம்பிரதாய மரபுகளாலும் உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதை

நாம் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். சில சொற்கள் மத இன உறவுகளினாலும் உண்டாவன. இவற்றை மண்ணின் மைந் தர்களுடன் சேர்ந்து உள்ளங்கி இலக்கணப் பகுப்பாய்விற்கு உட்படுத்தி இனங்கானுதல் வேண்டும். என் நடைக்குத் தேவைப்பட்ட மொழி வளத்தை நாடியபொழுது பிராந்திய மண்ணின் மைந்தர்களுடைய மொழியினை என்னால் இனங்கண்டு கையாளமுடிந்தது.

கேள்வி :-

தங்களது ‘தீ’ நாவல் மிகவும் பரபரப்பை ஏற்படுத்திய நாவல். தாங்கள் பாலியல் சம்பந்தமான விடயங்களுக்கு அதிமுக்கியத்துவம் கொடுப்பதாக ஒரு குற்றச்சாட்டும் எழுந்தது. இதுபற்றிக் கூறுங்கள்.

பதில் :-

நான் ஒர் இந்துவாகப் பிறந்து இந்துவாக வாழ்கிறேன். உடலுறவினை இந்துமதம் தெய்வீக வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றாகவும் தரிசிக்கிறது. அது விலக்கப்பட்ட பாவப்பட்ட ஒன்றல்ல. சீதீந்திரம் போன்ற இந்துக் கோவில்களின் சிற்பங்களைச் சொன்று பார்த்தால் இந்த உண்மையை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம். உடலுறவின் விளையாகவே உறவுகள் கற்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் விக்டோரியா மகாராணியின் காலத்திலே புகுந்த கிழீஸ்த்தவ அங்கிலக் கல்லிபின் தாக்கம் உடலுறவுபற்றி வெளியரங்கமாகப் பிரஸ்தாபிப்பது குற்றமானது என்கிற ஒரு போலி உணர்வை நம்மீது தினித்துள்ளது. இவை மாயைகள், மயக்கங்கள். இவை அறுக்கப்பட வேண்டும். என் உணர்வுகள் எவ்வயாக இருந்தாலும் அவை உண்மையாக இருந்தால் அபற்றைச் சொல்வது தாமம். இத்தகைய தெளிவான நியாயங்களை மனங்கொண்டுதான் ‘தீ’ நாவலை எழுதினேன். ‘தீ’ நாவலின் பல பகுதிகள் என் சொந்த அழுபவங்கள்.

கேள்வி :-

தங்களது முதற் சிறுகதைத் தொகுதிக்கு ‘வீ’ என்ற பெயரைச் சூட்டியுள்ளீர்கள். அதனைப் புரிந்துகொள்வதற்கு அகராதியைப் புரட்ட வேண்டியிருந்தது. ‘தேர்’ போன்ற மிகச் சிறந்த சிறுகதை அத் தொகுதியிலே இருக்கக் கூடியதாக ‘வீ’ என்ற பெயரை வைந்து வாசகர்களைச் சிரமத்துக்கு உள்ளாக்கியதன் காரணமென்ன?

பதில் :-

கன்னி, நுகும்பு, அரும்பு, மொட்டு, முகை, போது, மலர், அலர், வீ ஆகிய சொற்கள் அனைத்திற்கும் அகராதி ‘பு’ என்று அர்த்தம் தரலாம். ஒரு நாள் ஆயுள் உள்ள ஒரு மலரின் பல்வேறு பருவங்களை நுழைக்கமாகச் சொல்வதற்கு அந்தச் சொற்கள் பயன்படுகின்றன. தமிழ் அவ்வளவு வளமானது. வீ என்பது POLLINATED FLOWER, பு தன்மையை இழந்து குலுற்று காய்த் தன்மையைப் பூடகமாக உள்வாங்கிய நிலை. என் இலக்கியப் பயணத்திலே கய புகழ், பிரபலம் ஆகிய சிறிய ஆசைகளிலிருந்து விடுபட்டு இலக்கிய ஊழியத்தை ஒரு சமூக ஊழியமாக மேற்கொண்டு விட்டேன் என்பதைக் குறியிட்டுச் சொல்வதுதான் ‘வீ’ என்கிற தலைப்பு.

கேள்வி :-

தங்களது முதல் நாவலுக்கும் ‘தீ’ என்ற பெயரைச் சூட்டியுள்ளிருக்கள் இப்படி ஆரம்ப காலத்தில் ஒரேருத்தில் நால்களுக்குப் பெயர்களைச் சூட்டுவதில் ஏன் ஆர்வம் ஏற்பட்டது?

பதில் :-

‘வீ’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ள அனைத்துச் சிறுகதைகளும் ‘வீ’யைத் தவிர இரண்டு எழுத்தில் அமைந்தன. அவை பெயராகவும் வினையாகவும் பயிலப்படும் சொற்கள். இவை தமிழுக்கு என்றும் செழுமையும் வளமும் சேர்ப்பன. இந்தப் பிரக்ஞங்களை நமது எழுத்தாளர்களுக்கு ஊட்டுதல் வேண்டும் என்று நினைத்தேன். ‘சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்’ போன்ற நீண்ட தலைப்புகளில் நமது எழுத்தாளர் அநியாய ஆசைகொண்டு அலைந்த ஒரு காலத்தில் கதையின் வெற்றிக்கு நீண்ட தலைப்புகள் அல்ல காரணம் என்பதை உணர்த்தும் ஓர் சக்தியாகவும் இதுளைப் பயின்றேன். மேலும் ‘தீ’ என்பது THE FIRE OF FLESH. இதன் அர்த்தப் பொலிவினை வேறு ஒரு தலைப்பினால் ஈடு செய்ய முடியும் என்று நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா?

கேள்வி :-

தங்களது தமிழ் நடை தனித்துவமானது. தங்களது கருத்துகளுக்கு எதிர்மாறான கருத்துகளைக் கொண்டவர் களாலும் அது சிலாகித்துப் பேசப்படுகிறது. ஆனாலும் இத்தகைய ஒரு சிறப்பான நடை கைவரப்பட்ட தாங்கள்

உங்களது திறமைகளை மற்றவர்களைப்பற்றிக் கிண்டல் செய்வதிலும் நையாண்டு செய்வதிலும் வீணாடிக்கிற்கள் என்ற கருத்தும் ஒரு சிலரால் கூறப்பட்டது. இதற்குத் தங்களது பதில் யாது?

பதில் :-

அண்மைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் என் தமிழ்நடை குறித்து விரிவான விவாதங்கள் நடத்த நேர்ந்தது. தனித் தமிழ் இயக்கத்தினர் இலக்கியத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இயக்க தேவைக்காக தனித்தமிழ் என்று வாதாடுகிறார்கள். சொற்களின் தமிழ் வீதாசாரக் கலவையை நிர்ணயிப்போர் படைப்பாளிகளாக உயர்ந்தத்தில்லை. பாரதிதாசன்கூட தனித்தமிழ் பிரசாரகராய் வந்த பிறகு தனது சீக்சினை இழந்தார். தமிழ் மக்கள் பயிலும் சொற்கள் தேவை. ஆறுமுக நாவலருடைய எழுத்து வல்லபம் முழுவதையும் பார்ப்பதற்கு உதவும் நூல் ‘பிரபந்தத் திரட்டு’ அதிலே அவர் ‘சபாக்’ என்ற சொல்லை எவ்வளவு காம்பீரமாகப் பயில்கிறார். சித்திரமும் கைப்பழக்கம் என்பதுபோல மொழி நடைக்குப் பயிற்சி தேவை. நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டிலே காரசாரமான பல கண்டனங்கள் எழுதியுள்ளார். அவர் அதிக மாகச் சாடியது அறியாமையை. உண்மையின் உபாசகன் ஒருவன் அறியாமையைக் காணும் பொழுது கோபாவேசப் படுவான். அந்தக் கோபம் இன்றளவும் என் ஊழியத்திற்கு ஒர் அர்த்தம் தந்துகொண்டிருப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். கோபத்தை பிறர் மனது நோக்கது வெளிப்படுத்துவதற்கு நகைச் சுவை உதவுகிறது என் நான் நம்புகிறேன்.

கேள்வி :-

தாங்கள் நற்போக்கு இலக்கியம் என்ற கேட்பாட்டை முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு எதிராக முன்வைத்தீர்கள். நற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாட்டை இன்றைய வாசகர் கஞக்கு விளக்குங்கள்.

பதில் :-

முற்போக்கு இலக்கியத்துக்கு எதிரான கோட்பாடு அல்ல நற்போக்கு. நதிகள் பின்னோக்கிப் பாய்வதில்லை. மனித அறிவும் நாகரீகமும் மனிதநேய அக்கறைகளும் முன்னோக்கி நகர்வன. எனவே இயக்க இயலில் முற்போக்கு மகா நியாயமானது. ஆனால் முற்போக்கு இலக்கியம் என்று சொன்ன வர்கள் பாதை தவறி கட்சி மேன்மையை வலியுறுத்தி உண்மை

யான தமிழ்த்துவத்தை புறக்கணிப்பதற்கு எதிராக எழுந்த கோடை மே நற்போக்கு. மரபைப் பேணுதல். தமிழ் இலக்கிய மரபின் உயிர்த்துவத்தை உள்வாங்கி முன்னெடுத்துச் செல்ல மறுத்தல், சுதந்திரத்தை இழந்து மொஸ்கோ மழைக்குக் குடை பிடிக்க வேண்டும் என்ற அறியாய சேவக மனப்பாள்மையைத் தகர்த்தல். யதார்த்தம் என்பது உண்மை போன்ற தோற்றங்கள் என முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மயங்கினர். இலக்கிய ஊழியம் என்பது உண்மையின் நித்திய உபாசனை என்பதை நற்போக்கு இலக்கியம் வலியுறுத்தும். படைப்பிலக்கிய ஓர்மங்கள் அனைத்தும் செழுமையான தமிழ்த்துவத்திலிருந்து பெறப்பட வேண்டும் என்பதையும் வலியுறுத்தினேன்.

கேள்வி :-

தேசிய இலக்கிய எழுச்சி முற்போக்கு இலக்கியக்காரரி னால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்டது என்கிற உரிமை பாராட்டுதலை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?

பதில் :-

வரலாற்றுப் பிறழ்வுகளுள் நேர் செய்யப்பட வேண்டிய ஒன்று தேசிய இலக்கியம் பற்றிய கருத்து. 56 க்குப் பின்னர் திடீரென்று தேசிய இலக்கியத்தைத் தாங்கள் புகுத்திவிட்டதாக முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் உரிமை பாராட்டுதல் குழந்தைத் தனமானது. தமிழ் நாட்டு இலக்கியத்திற்கு விரோத கோடை எழுப்புவது மட்டும் தேசிய இலக்கியம் ஆகவில்லோ? சிங்களம் மட்டுமே தேசிய மொழியாக இருக்கும் ஒரு நாட்டில் பிராந்திய மொழி யாகக் கூட தமிழ் அங்கீரிக்கப்படாத நிலையில் தமிழ் தேசிய கலை இலக்கிய வடிவங்கள் எவை? இங்கிலாந்திலிருந்து வேறுபட்ட ஓர் இலக்கிய மரபு அமெரிக்காவில் முகிழ்ந்தமையை உதாரணங்காட்டிப் பேசினோம். அப்பொழுது நாங்கள் வைத்த நியாயங்கள் அனைத்தும் அரைவேக்காட்டு நியாயங்களாகவே இப்பொழுது எனக்குப் படுகிறது. ஏனெனில் அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் ஆங்கிலமே தேசிய மொழியாகக் பயிலப் பட்டது. தேசிய இலக்கியம் தமிழில் மலர்தல் வேண்டும். அது மிகவும் அவசியம். எஜுமானர்களின் விருந்து மேசையின் கீழே விழுந்து கிடக்கும் உணவுகளைப் பொறுக்கி எடுப்பதல்ல தேசிய இலக்கியம். இன்று ஈழத்தின் தேசிய இலக்கியங்கள் ஈழத்தில் வெளிவருகின்ற பத்திரிகைகளின் வெளிவருகின்றனவோ என நான் சந்தேகப்படுகிறேன். இலக்கியம் என்பது சேவகம் அல்ல.

கூழைக் கும்பிடு அல்ல. வசதியான இணக்கங்கள் அல்ல. இலக்கியம் என்பது ஆன்மாவின் விழுக்தி சங்கீதம். உண்மையின் கட்டுப்பாடற்ற ஆனந்த தாண்டவம். இலக்கியம் என்பது மன்னின் மைந்தர்களுடைய இயல்பான கவாசமாகவும் வாழ்வாகவும் அமைதல் வேண்டும்.

கேள்வி :-

ஸுத்திலும் தமிழகத்திலும் இன்று ‘தலித்’ இலக்கியம் பற்றிப் பரவலாகப் பேசப்படுகிறது. தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடிகள் நாம் என எமது எழுத்தாளர்கள் பலர் கூறிக்கொள்கிறார்கள். இது பற்றிக் கூறுவங்கள்.

பதில் :-

இந்தியாவில் தலித் இலக்கியம் என்று பேசும் இயக்கம் தலித்துகள் உடைய சமூக மேம்பாட்டுக்காகவும் மறுக்கப்பட்ட உரிமைகளை வென்றெடுப்பதற்காகவும் புதிய அங்கீராங்களை வென்றெடுப்பதற்காகவும் முனைந்து வருகிறது. தலித் மக்கள் மத்தியிலே முகிழ்ந்து வரும் புத்தி ஜீவிகள் தம் மக்களிடமிருந்து அந்தியப்படுத்தப்படாமல் இருக்கக்கூடிய ஒரு சூழலை உருவாக்கவும் தலித் இலக்கிய இயக்கம் முனைகிறது. இலக்கிய அங்கீராம் மட்டுமல்ல சமுதாய அங்கீராரமும் அதன் இலக்கு. தலித் இலக்கிய இயக்கத்தின் வெற்றி தோல்விகளை மதிப்பிடுவதற்கு இன்னமும் காலம் களிந்துவிடவில்லை. நிலைமை இவ்வாறு இருக்கும் பொழுது டானியல் தலித் இலக்கிய முன்னோடி என்கிற ஓர் அவசர அறிமுகத்தினை தமிழக விமர்சகர்களில் ஒருவரான அ.மாக்ஸ் செய்தார். இந்தக் குறிப்பினை வைத்துக் கொண்டுதான் இங்குள்ளவர்கள் கூத்தாடுகிறார்கள். டானியல் ஜாதீயத்திற்கு எதிரான போராட்டம் நடத்தியவர். யாழ்ப்பான் சாதி அமைப்பில் ஒடுக்கப்பட்டோர் அநுபவித்த இன்னல்களை மிகைப்படுத்தி எழுதினார். மிகைப் படுத்துதல் என்பது ஒரு காலகட்டத்தில் நடந்த நிகழ்வுகளை பின்னொரு காலகட்டத்திற்கு உரியனவாக அவர் செய்த தெளிவற்ற விளக்கங்களினால் மிகைப்படுத்தல் ஆயிற்று. ஒரு ஜாதி யினருடைய கலை இலக்கியப் படைப்பு அங்கீராத்தினை சமூத்து எழுத்தாளர்களில் எவரும் பிரக்ஞாயுடன் எழுதியது கிடையாது. இப்படிச் சொல்வதற்கு மன்னிக்க வேண்டும். இலங்கையில் வாழும் தமிழர்கள் அனைவருமே தலித்துகள்

ஆகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறார்கள். அந்தரங்க சுத்தியாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் என் கூற்றின் உண்மை விளங்கும். கேள்வி :-

ஸ்ரக்ஷறவிசம், மெஜிக்கல் றியவிசம், நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம் என கடந்த சில வருடங்களாக இலக்கியத்தில் பல இஸங்கள் பேசப்படுகின்றன. இவைபற்றித் தங்களது கருத்தென்ன?

பதில் :-

இந்த இலக்கியக் கோஷங்கள் ஆங்கில மொழிமூலம் இலக்கியத்தை உள்வாங்கி, தமிழ் இலக்கிய விமர்சனக் கலைக்கு வந்துள்ள, தாங்கள் புத்தி ஜீவிகள் என உரிமை பாராட்டுவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட கோஷங்கள். இவை ஆங்கில இலக்கிய விமர்சனத் துறையிலே பலரால் அறிமுகஞ் செய்து பாராட்டப்படுவன. இந்த இஸங்களில் எந்தத் தவறும் கிடையாது. இலக்கியப் போக்குகளை ஒவ்வொரு காலப் பிரிவிலும் அதன் வீறுகளையும் அதன் பிரதான அம்சங்களையும் தெளிவாக அறிந்து கொள்வதற்கு இந்தக் கோஷங்கள் முன்வைக்கப் படுகின்றன. வரலாற்று ரீதியாக இலக்கியக் கோட்பாடுகள் புதிய தேவைகளுக்கு ஏற்ப நெகிழ்ந்தும் மாற்ற மடைந்தும் புதுப்பித்தும் பயிலப் படுவன. இவற்றில் தவறு இல்லை. ஆனால் இவை எந்தக் கட்டடத்தில் என்ன சந்தர்ப்பங்களிலே பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதை முற்றாக மறந்து இவை இலக்கியம் படைப்பதற்கான சில தத்துவங்கள் என்ற மயக்கங்கள் ஏற்படச் செய்வது தவறு. இந்தக் தவறினை தமிழ் இலக்கியத்தில் இந்த இஸங்களை அறிமுகப்படுத்துவோர்கள் கொண்டுவந்து சேர்த்திருக்கிறார்கள். இலக்கியப் போக்கைப் புரிந்து கொள்வதற்கான ஒரு தெளிவே ஓழிய இவை இலக்கியம் படைப்பதற்கான தத்துவங்கள் அல்ல. தமிழில் மிக எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளலாம். என்னிலிருந்து என்னென்ற பிறக்கும். என்னென்யிலிருந்து என் தோற்றுவிக்க முடியாது. இலக்கியப் போக்குகளை வைத்துத்தான் இந்த இஸங்களை உருவாக்கினார்கள். இந்த இஸங்களிலிருந்து எவ்வாறு இலக்கியம் படைக்க முடியும்? இதுதான் கேள்வி. இவ்வாறான ஒரு தெளிவற்ற நிலையில் இவை பயிலப்படுவதினால், இவற்றை

நிராகரிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எங்களுக்கு ஏற்படுகிறது. இன்னுமொன்று இவை ஆங்கில இலக்கிய விமர்சனத்துறை களிலே பயிலப்பட்டு அவை கடந்த காலச் சிந்தனைகளாக காலம் தாழ்த்திய ஒரு நிலையிலேயே இவை நவீந்த்துவ மானவை என்று தமிழில் அறிமுகப்படுத்தும் சோகம். உண்மையில் தமிழ் இலக்கியச் செழுமை இன்று உலகில் பயிலப்படும் எந்த மொழிகளிலும் பார்க்கத் தொன்மையானது என்பது என்கருத்து. இலக்கியம் வந்து மனிதர்களுடைய வாழ்க்கையிலிருந்து பெறப்படுகிறது என வைத்துக்கொள்ளுவோம். அதே சமயம் அது காலத்தினாலும் மன்னினாலும் அந்த மன்னிலே வாழும் மக்கள் பயிலும் மொழியினாலும் உருவாக்கப் படுகிறது. இந்த ‘மொழியினாலும்’ என்றதை வசதியாக இந்த இஸ்காரர்கள் மறந்து விடுகிறார்கள். ஏன் என்றால் மொழிக்கு அதன் தனித்துவ வல்லபங்கள் உண்டு. அதனுடைய தனித்துவ வல்லபங்கள் காலத்தினால் பல நூற்றுக்கணக்கான வருடங்களாக வரையப் பட்ட படைப்பிலக்கிய வல்லபங்களினால் பல நூற்றுக் கணக்கான வருடங்களாகப் பாராட்டப்பட்டு சீராட்டப்பட்டு அது சமூக வாழ்க்கைக்குத் தேவையானது என இனங்காணப்பட்ட நம்பிக்கைகளினாலும் சடங்குகளினாலும் வரன்முறைகளினாலும் தமிழன் கண்ட விழுமியங்களினாலும் உருவாக்கப்பட்டன. இந்தப் புதிய கோஷங்களினால் இந்த அனைத்து முதுசொம்களையும் நாம் இழந்து விட வேண்டுமா? இதுதான் அவர்கள் தங்களது சிந்தனைக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியது.

கேள்வி :-

இந்தப் புதிய இஸங்களினால் யதார்த்தவாதம் என்கிற நிலைப்பாடு தனது மதிப்பை இழந்து விடுகிறதா?

பதில் :-

யதார்த்தவாதம் என்கிற கோட்பாடு அல்லது கோடிம் இலங்கையில் 56 களுக்குப் பின்னரே உச்சமாகப் பேசப்பட்டது. இது ஒரு தவறான பிரமேயத்திலிருந்து பெறப்படுகின்றது. கலை கலைக்காக என்று முன்னோர்கள் எழுதினார்கள். அதாவது மறுமலர்ச்சிகால எழுத்தாளர்களும் அதற்கு முற்பட்டவர்களும் கலை கலைக்காக எழுதினார்கள் என்ற வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கலை கலைக்காக என்ற வாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு முன்னோர்கள் படைப்பிலக்கியத்தை அனுகினார்கள் என்று சொல்வது தவறான ஒரு பிரமேயம்

ஆகும். யதார்த்தவாதம் அறிமுகப்படுத்தப்படுவதற்கு முன்னர் அ.செ.முருகானந்தன் யாழ்ப்பாணத்து அழகுகளைத் தமது படைப்புகளில் கொண்டு வந்தார். அதே போன்று ‘வெள்ளிப்பாத சரம்’ போன்ற சிறுக்கதைகளிலே இலங்கையார்கோன் அரூமை யாக அற்புதமாக யாழ்ப்பாணத்து யதார்த்த வாழ்க்கையைச் சித்திரித்தார். இவை யதார்த்தவாதம் என்ற கோவூங்களுக்கு முன்னர் எழுந்த இலக்கியங்கள். அவ்வாறுதான் வ.அ.இராசரத் தினத்தின் உடைய முதூர்க் கதைகளையும் நாங்கள் பார்க்க வேண்டும். யதார்த்தவாதம் என்பது வசதியாக மேற்கொள்ளப் பட்டு பின்னர் சோஷலிச யதார்த்த வாதத்திற்கு இவர்கள் தந்த விளக்கம் என்ன? இன்று சோஷலிஸ யதார்த்த வாதம் பற்றிப் பேசுவதை ஒரு அநாகிரிகமான செயலாக்கஸ்ட முற் போக்குவாதிகள்கூட நினைக்கிறார்கள். ஏனெனில் சோவியத் நாட்டினுடைய சிதைவுக்குப் பின்னர் அது அந்தமற்ற ஒரு கோவூங்மாக மாறிவிட்டது. இன்று இந்த யதார்த்த வாதத்திற்கு ஒரு காம்பீரியம் சேர்த்து மெஜிக்கல் றியலியம் என்று சொல்லு கிறார்கள். மாந்திரீக யதார்த்த வாதம். இந்த மாந்திரீக யதார்த்த வாதத்தின் உச்சம் என்று சொல்லி நன்பர் ஜெயமோகன் விட்டினுபூரம் என்ற நாவலையும் அன்மையில் தந்திருக்கின்றார். இவையெல்லாம் ஒன்றைத்தான் கூட்டி நிற்கின்றன. அந்த உண்மையான உள் ஆத்மாவான கருத்தைத் தரிசிக்க மறந்து விட்டோம். இலக்கியமென்பது உண்மை. உண்மையை நோக்கி தேடுதல் நடத்துவதுதான் இலக்கியவாதியின் ஊழியம். அந்த அளவில் மட்டும்தான் இந்த யதார்த்தவாதத்திற்கு ஒரு நாணயம் அதாவது செலாவணி உண்டு. மற்றப்படி ஒரு காலத்தில் நாங்கள் சொன்னதுபோல உருவமா உள்ளடக்கமா என்பன வெல்லாம் மிக மிகக் குழந்தைத்தனமான விவாதங்கள். உடலா உயிரா? உயிரும் உடலும் சேர்ந்ததுதான் மனிதம். அலில் ஒன்றைப் பிரித்து ஒன்றை வகுத்துச் சொல் என்று சொல்வது எவ்வளவு அற்பத்தனமானதோ அதே போன்றுதான் இலக்கியப் படைப்பிலிருந்து உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பகுத்துப் பார்க்கிறது. மீண்டும் இறுதியாக யதார்த்தம் என்பதற்கு நாங்கள் அதை அழித்துவிட்டு உண்மையின் தேடல் என்று வைத்து கொண்டால் அந்தக் கோட்பாடு என்றும் இலக்கியத்தில் செல்லும்.

கேள்வி :-

இன்று புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமென நமது தமிழ் இலக்கியத்தில் ஒரு பிரிவு முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. இது பற்றிக் கூறுவங்கள்.

பதில் :-

புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்றும் அதற்கு ஒரு தனி வீறும் வீச்சும் உண்டு என்றும் புலந்தோருடைய இலக்கியமே இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிற்குத் தலைமை தாங்கும் என்றும் கடந்த ஒரு தசாப்பகாலமாக உரத்த குரவில் நான் பேசிவருகிறேன். இவை பற்றிய அக்கறையை தமிழ் நாட்டிலும் பல இலக்கிய வாழிகள் மத்தியிலே பிரஸ்தாபித்தும் முன்வைத்து முள்ளேன். ஆரம்பத்தில் இது சற்று நையாண்டி செய்யப்பட்ட போதிலும் இப்பொழுது முகிழ்ந்துவரும் நிலைகளையும் அண்மைக்காலத்தில் புலம் பெயர்ந்த இலக்கியங்களாக மக்களுக்குக் கிடைத்துவரும் நவீன இலக்கியங்களும் இதன் உண்மையை அண்றேல் நிதர்ச்சனத்தினை விளங்கக் கூடியதாக அமைந்து உள்ளது. புலம் பெயர்ந்த இலக்கியங்கள் என்று ஆரம்பத்தில் பேசப்பட்டது சமூத்திலிருந்து நிர்ப்பந்தங்கள் வசமாக பணை வளர்ந்த நாட்டிலிருந்து பணிநிறைந்த நாடுகளுக்குச் சென்று வாழும் இலக்கியங்களாக இவை தங்களை இனங்காட்டிக் கொண்டன. ஆனால் இன்று இந்தப் புலம் பெயர் இலக்கியமென்பது விரிவான அர்த்தத்தை பெறுவதாக அமைகின்றது. சிங்கப்பூர் மலேசியா போன்ற நாடுகளில் 83ம் ஆண்டு கலவரங்களின் நியித்தம் இந்தப் புலம் பெயர்வு நிகழ்ந்ததில்லை. அவர்களும் இன்று தங்களுடைய இலக்கியங்களை புலம் பெயர்ந்த இலக்கியங்களாக இனங்காணப்பட வேண்டுமென்று நினைக்கின்றார்கள். இதற்கான ஒரு பிரதான காரணத்தை நாங்கள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும். ஒரு காலத்தில் பிஜித்தீவு, மொறிஸ்தீவு, மலேசியா போன்ற நாடுகளுக்குச் சென்ற தமிழர்கள் தங்களை இந்தியர்களாக அடையாளப்படுத்திக் காட்ட முனைந்தார்கள். அவர்களுடைய இனத்துவ அடையாளம் ஒரு நாட்டின் அடையாளமாக இருந்தது. இந்த நிலைமையிலிருந்து வேறுபட்டு சமூத்திலிருந்து புலம் பெயர்ந்து சென்றவர்கள் தங்களது இனத்துவ அடையாளமாக தமிழ்மொழி என்பதை முன்வைத்தார்கள். இன்று இனத்துவ அடையாளம் என்பது மொழிமூலம் பெறப்படும் பொழுது தங்களே

டைய கலை இலக்கியப் பாரம்பரியங்கள் பேணப்படுவது மட்டு மல்லாமல் புதியதோர் வளர்ச்சிக் கட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப் படும் என்றும் கருதுகிறார்கள். எனவே இந்தப் புலம் பெயர்ந்த இலக்கிய மெள்பது இன்று ஒரு நிதர்சனமான தமிழ் இலக்கியப் பண்பாக வளர்ந்து வருகிறது.

கேள்வி :-

புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே இருபத்தோராம் நாற் றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் எனத் தாங்கள் கூறிய கருத்து தமிழகத்தில் பெரும் எதிர்ப்பினை ஏற்படுத்தியது. தங்களது கருத்தை எவ்வாறு நிலைநிறுத்தப் போகிறீர்கள்?

பதில் :-

சில கருத்துக்களை நாங்கள் சொல்லும் பொழுது, இது ஒன்றே சிறந்தது என்று சொல்வது ஒரு மரபு. திருக்குறளிலே நீங்கள் பார்த்தால் வள்ளுவர் முன்னுக்குப் பின் முரணான குறள்கள் எழுதியது போலத் தோன்றும்.

“இரப்பாரே இல்லையாங்க நீங்கம்மா ஞாலம் மரப்பாவை சென்று வந்தற்று”என்று

இரவலர்கள் வாழ்வதற்கு வசதியாகக் குறள் பாடிய திரு வள்ளுவர் இன்னொரு கட்டத்தில்

“இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டில்
பந்து கெடுமே உலகியறியான்”

என்றும் சொல்லுகின்றார். எனவே ஒரு கட்டத்திலே ஒரு கோடித்தை வைக்கும் பொழுது, அழுத்தம் திருத்தமாக அதை முன்வைத்தல் ஒரு மரபு. அந்த மரபைப் பின்பற்றித்தான் நான் 21ம் நூற்றாண்டில் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் படைத்தல் இலக்கியத்திலே தலைமை தாங்குவார்கள் என்று சொன்னேன். இதற்கான காரணம் இன்னொன்று. கடந்த கால் நூற்றாண்டு களுக்கு மேலாகத் தமிழ் நாட்டின் படைப்பிலக்கியம் தன் வீறினை இழந்திருந்தது. அவர்கள் சினிமா மாயைகளிலே மயங்கிக் கிடந்தார்கள். அரசியல் சினிமா இரண்டும் படைப்பிலக்கியத்திற்கு விரோதமான மயக்கங்களையும் கவை உணர்வுகளையும் ஏற்படுத்தியிருந்ததும் இதற்குக் காரணம். இந்த மாயைகளில் அவர்கள் மயங்கியிருந்தால் நிச்சயமாக படைப்பு இலக்கியத்தை வேறு ஒரு பகுதியிலிருந்துதான் நாங்கள் எதிர்

பார்க்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் உண்டு. இன்னுமொன்று போராடும் பொழுது இழப்புகள் ஏற்படும். புதிய சூழலிலே வாழும் பொழுது பல நோக்கள் ஏற்படும். பல தோல்விகள் ஏற்படும். பல சத்திய சோதனைக்குள் மனிதன் தன்னை உட்படுத்தவேண்டிய நிர்ப்புந்தங்கள் ஏற்படும். இந்தப் போராட்டங்களைப் பற்றிச் சொல்வது இலக்கியத்திற்கு ஒரு புதிய உதவேகத்தைக் கொடுக்கும். அத்தகைய ஒரு வாழ்க்கை முறையும் நெறியும் தமிழ் நாட்டில் இல்லை. அந்தச் சிந்தனை விழிப்புணர்வும் இல்லை. பொழுதுபோக்குக்கு உதவக்கூடிய ஒரு சாதனம் என்று இலக்கியத்தைக் கருதும் பண்பிலிருந்து இன்னும் உயிர்த்தெழுவில்லை. ஆயிரம் நாவல்களிலிருந்து நிலைத்து நிற்கக்கூடிய ஒரு நாவலை இனங்களிடு செய்யுங்கள். இதனால்தான் நான் படைப்பிலக்கியத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தலைமை தாங்குவார்கள் என்று சொன்னேன். அதில் இப்பொழுது ஒரு திருத்தம். படைத்தல் மட்டும் இலக்கியம் அல்ல. பகிர்தலும் இலக்கியம். இலக்கியம் ஓர் உச்சமான ஊடகம் என்று நான் எப்பொழுதும் சொல்வதற்கு ஒரு காரணம் இலக்கியப் படைப்பாளி படைப்பதை முழுமைப் படுத்துவன் கவைனுன். இன்றும் திருக்குறள் எங்களுக்கு இனிப்பாக இருப்பதற்குக் காரணம் பரிமேலமுகர் உரைகளுக்குப் பிறகும் விரிந்து பரந்து பட்டதாக திருக்குறளுடைய பொருள் விரிவடைந்து கொண்டே போகிறது. கவைனுன் ஒருவன் கற்பிக்கும் அர்த்தங்களும் இணைந்துதான் ஓர் இலக்கியம் முழுமை பெறுகிறது என்று வைத்துக் கொண்டால் அந்தப் பகிர்தல் என்பது இலக்கியத்தின் பிரிக்கப்படாத ஒரு முழுமையான அங்கமாகும். இந்தப் பகிர்தல் நேரமையான முறையில் நடத்தல் வேண்டும். இந்தப் பகிர்தலின்போது புலம்பெயர்ந்தோர் களுடைய இலக்கியங்களும் தமிழ் நாட்டில் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களும் தங்களுடைய வித்துக்களையும் வீறுகளையும் ஒன்றுடொன்று மோதவிட்டு அதிலிருந்து புதியதோர் இலக்கிய சுருதியும் புதிய இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவதற்கான சகாயமான குழலும் உருவாகும் என்று நம்புகிறேன். இதற்கு இன்று தமிழ் நாட்டிலும் ஓர் வசதியான சகாயமான குழல் உருவாகிக்கொண்டு வருவது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகள் கூட தங்களுடைய படைப்பு வல்லபங்களை தமிழ்நாட்டு கவைனுர்களுடன் பங்கிட்டுக்கொள்ள-

அவாப்படுகிறார்கள். இந்த இருபக்கத்து ஓரளவு காதல் நோக்குகளும் சந்திக்குமேயானால் நிட்சயமாக 21ம் நூற்றாண்டில், தமிழ் ஒரு சர்வதேசிய மொழி. அந்தச் சர்வதேசிய மொழியில் சர்வதேசிய தரங்களை எட்ட வல்ல இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுகின்றன என்றொரு சூழ்நிலை உருவாகும் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.

கேள்வி :-

அண்மையில் ச.வே. அவர்களின் உருவகக் கதைத் தொகுப்பு ஒன்றை நீங்கள் வெளியிட்டுள்ளீர்கள். அதை நீங்கள் வெளியிடுவதற்கு அக்கறை கொண்டதன் நோக்கம் என்ன?

பதில் :-

உருவகக் கதை என்பது கதைப் படைப்பில் ஒர் உன்னத உருவம் என்று நான் கருதுகின்றேன். சங்க காலம் பயின்ற கரு, உரிப்பொருட்களை உள்ளாங்கி உள்ளுறை உவமம் இறைச்சிப் பொருள் போன்ற அணிகளை கதை உருவத்தில் கொண்டுவருவதற்கு ஆழந்த சிந்தனையும் புலமையும் தேவை. இந்த உருவகக் கதைகள் ஒரு காலத்தில் மிகுந்த செல்வாக்கைத் தமிழில் பெற்றிருந்தன. ச.வே அவர்களை நான் ஓரளவில் தமிழின் உருவகத்துறையின் பிதாமகன் என மதிக்கின்றேன். ராஜாஜி அவர்கள் கூட கலைச்செல்லியில் வந்த ச.வே யினுடைய உருவகக் கதையொன்றை மிக மெச்சிப் பாராட்டி உருவகக் கதையின் இலக்கணம் இதுவென்று சொன்னார். இந்த ச.வே யினுடைய உருவகக் கதைப் பங்களிப்பையும் இலக்கியப் படைப்பு பங்களிப்பையும் இன்று நாங்கள் பேசாமல் விட்டுவிட்டோம். அதுமட்டுமல்ல ச.வே யினுடைய எழுத்துக்கள் ஒரு மரபின் உண்மை வரலாற்றை சொல்லுவதாகும். தேசிய இலக்கியத்தைத் தோற்றுவித்தவர் சின்னத்தமிழிப் புலவர் நல்லூரில் பிறந்து. தேசிய இலக்கியம் வளர்வதற்கான ஒரு தமிழ் நடையை உருவாக்கிக் கொடுத்தவர் நல்லூரில் பிறந்த ஆறுமுக நாவலர். ஆறுமுக நாவலர் வழிவந்த ஒரு வித்துவ பரம்பரை ஒன்று யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாயிற்று. இவர்கள் பண்டிதர் பரம்பரையினர் என்றும் சொல்லப்பட்டார்கள். இந்தப் பண்டிதர் வகுப்பைச் சேர்ந்த படிப்பாளிகளை, தமிழ்ப் படிப்பாளிகளை ஆக்க இலக்கியத் துறைக்கு கொண்டு வந்த அரிய சேவையைச் செய்தவர்

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை திருநெல்வேலி கலாசாலையைத் தளமாகக் கொண்டு பல பண்டிதர்களை நவீன இலக்கியப் படைப்புக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தார். சுச்சிதானந்தன், பஞ்சாட்சர சர்மா, களக செந்திநாதன் அதே போன்று ச. வேலுப்பிள்ளை. எனவே ஆரம்பகால மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் சிந்தனைகள் வழி நடத்தப்பட்டது பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையினுடைய இலக்கிய ரசனையினால் என்ற உண்மை வரலாற்று நியாகப் பதிவு செய்யப்படவில்லை. அவருடைய பண்ணையில் வளர்ந்த கனக செந்திநாதனே மறுமலர்ச்சி சங்கத்திற்கு மிக முத்த உருபினராகவும் வாழ்ந்துள்ளார். இந்தப் பண்டித வர்க்கத்தினர் எவ்வளவு செழுமையான யாழ் மன்னில் விழைந்த தாவரங்களையும் குழல்களையும் கதையாக நெறிப்படுத் தினார்கள் எப்பதற்கான சிறந்த உதாரணங்களை நாங்கள் பார்க்க வேண்டுமானால் ச. வே. எழுதியுள்ள ‘மணற்கோயில்’ என்ற தொகுதியில் உள்ள இருபது கதைகளிலும் நாங்கள் பார்க்கலாம். இந்த உருவகக் கதைத் தொகுதியை பழஞ்சுவழித் தினைக்களத்திலிருந்து அல்லது ஆவணக் காப்பகத்திலிருந்து எடுக்கிறது மிகச் சிரமமாக இருக்கிறது. இருபினும் அவற்றைக் கொண்டுவந்ததில் நான் மகிழ்ச்சிறேன். இந்தக் கட்டத்தில் நான் ஒன்றை அழுத்தி இலங்கை இலக்கியச் சுவைஞர்களிடம் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். 1981 ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாண நூல் நிலையம் ஏற்கப்பட்டது ஒரு குறியீடு. தமிழ் மக்களுடைய ஞானங்களை ஏற்றது அவர்களை மிலேச்சர்களாக்கி விடலாம் என்ற ஒரு கொள்கையின் குறியீடு. அதேபோன்று இன்று பல இலக்கியவாதிகளுக்குத் தெரியாது இலங்கை ஆவணக் காப்பகம் எங்களுடைய பழைய இலக்கியங்களை மீட்டு நூல்களாகக் கொடுப்பதற்குத் தடை விதித்துக் கொண்டு டிருக்கிறது. இந்தத் தடையை விதிப்பதற்காவது, ஈழத்தில் வசதித்துக் கொண்டுமிருக்கும் தற்கால இலக்கியவாதிகள் ஆக்க நடவடிக்கை எடுத்தால் எங்களுடைய 20ம் நூற்றாண்டு இலக்கிய அறுவடைகள் அனைத்தும் ஆவணப்படுத்தப்படுவதற்கு மிக வசதியாக இருக்கும். அந்த அளவில் ஓரளவு நான் சொங்கை ஆழியனைப் பாராட்ட வேண்டியிருக்கின்றது. இந்த மறுமலர்ச்சி சங்கத்தினர் நடத்திய மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையில் உள்ள கதைகள் அனைத்தையும் அவர் நூலாகத் தந்துள்ளார்:

இதைப்போன்று எத்தனையோ ஆவணங்கள் இன்னும் வரவேண்டும். 20ம் நூற்றாண்டின் உண்மையான ஈழத் தமிழ் இலக்கிய வல்லபங்களை நாங்கள் முறைப்படி அடுத்த நூற்றாண்டுக்கு அறிமுகம் செய்து வைப்பதற்கு.

கேள்வி:-

சமீபத்தில் மலேசியா சென்று வந்தீர்கள். அங்கு தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் எவ்வாறுள்ளன?

பதில்:-

மலேசியா நாட்டினை அதன் தமிழ் மக்ஞடைய பொருளாதாரச் செழுமையை தமிழ் நாட்டு இலக்கிய வாதிகளும் கலைஞர்களும் கரண்டுவதற்காகப் பயன்படுத்தி வந்தார்கள். அவர்கள் சந்தைப்படுத்தும் ஒர் இடந்தான் மலேசியா என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நிலையிலிருந்து விழித்தெழுந்து முன்னேற வேண்டும் என்கிற ஒரு புதிய ஏழங்கி மலேசிய எழுத்தாளர் மத்தியிலும் கலைஞர் மத்தியிலும் உருவாகிக் கொண்டு வருவதை நான் நேரில் கண்டேன். அது மட்டு மல்லாமல் அவர்கள் ஒவ்வொரு மாதமும் வெளியாகும் கதை கணா விழர்சித்து சிறந்த ஒரு கதைக்கு, மாதத்தில் ஒரு படைப்பிற்கு ஒரு தங்கம் வழங்கும் திட்டத்தை செய்யப்படுத்தி வருகிறார்கள். இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் தமிழ் சிறுகதை எழுத்தாளர் பலர் மலேசியாவில் தோன்ற முடியும் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்கள். அண்மையில் வெளிவந்த முரசு நெடு மாற்றுவதைய மலேசியக் கவிதைகள் என்ற பாரிய தொகுதியின் பின்னர் புதுக்கவிதையில் மலேசியா பின் தங்கிவிட்டது என்ற ஒரு குற்றச் சாட்டினை இளந்தலைமுறைக் கவிஞர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராக இல்லை. எனவே புதுக்கவிதைகள் இயற்றும் ஆர்வமும் அங்கு துளிர்த்து வருகின்றது. இந்த ஆர்வங்களை நெறிப்படுத்தி நல்ல அறுவடைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும் மாதந் தோறும் வரும் சிறந்த புதுக்கவிதைகளுக்கு பரிசு வழங்கும் திட்டத்தை அத்துறை சார்ந்தோர் வகுத்துக் கொண்டிருப்பதை நான் மலேசியாவில் இருக்கும் போது கண்டேன். முன்றாவதாக 21ம் நூற்றாண்டு தமிழ் இலக்கியப் பங்களிப்பில் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் இலக்கிய வகையில் மலேசிய தமிழ் படைப்பாளிகளுடைய பங்களிப்பு மிகச் சிறந்ததாகவும் சிறப்பாகப் பேசப்பட வேண்டும் என்ற நிலையை அடையவேண்டும் என்ற ஆர்வத்துடன் பணியாற்றி

வரும் பல எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்து உரையாடினேன். இவை மிக நன்றியிக்கான அறிகுறிகள் என்று எனக்குப் படுகிறது. 21ம் நூற்றாண்டு மலைசியத் தமிழ் படைப்பிலக்கியம் ஒரு புதிய சகாப்தத்தை அடையும் என்று நான் நம்புகிறேன்.

கேள்வி:-

புலம்பெயர்ந்து வாழ்வது உங்களது எழுத்துத் துறையைப் பாதித்துள்ளதா?

பதில் :-

நிறையவே பாதித்துள்ளது. என்னுடைய இலக்கியம் பற்றிய பார்வைகளைத் திருத்தி அமைக்கவும் புதுக்கவும் செப்பியிடவும் நிர்ப்பந்தத்தைத் தந்தது இந்தப்புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கை. ‘நனவிடை தோய்தல்’ என்னுடைய புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கையில் பிறந்த ஒரு இலக்கியமாகும். அது தமிழைப் பொறுத்த வரையில் இதுவரையில் இலக்கிய வகைகளுக்குள் வகைப்படுத்தாத ஒரு பிரிவைச் சார்ந்தது. ஆங்கிலத்தில் CREATIVE ESSAYS என்று சொல்வார்கள். அந்த வகையைச் சார்ந்தது என்று சொல்லலாம். இவை உண்மையில் என்னுடைய பிறந்த மன்னின் என் பெற்றோர்களுடன் இணைந்து உயிர்த்துவமாக வாழ்ந்து என்னுடைய பிஞ்சு நெஞ்சிலே எண்ணங்களையும் பல காட்சிகளையும் அஜுந்தா ஒவியங்களாகத் தீட்டுவதைத் தீர்வு வாழ்க்கையின் நீள்பார்வை அது. அதற்குமேல் புலம் பெயர்ந்த வாழ்க்கையில் பல சிக்கல்களுண்டு. அவர்கள் எதிர்காலக் குழந்தைகளைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள அச்சங்களை நேரடியாக உணரமுடிகிறது. அவர்களுடைய எதிர்பார்ப்புகளை நேரடியாகக் காணமுடிகிறது. அதே சமயம் போலியாகப் புகுந்த நாட்டில் உள்ள பொருளாதார வசதிகளை முன்னிறுத்தி பழக முழுவதையும் மறந்து புதிய தங்கிதேசச் சாதி ஒன்றினை உருவாக்கும் நிலையில் ஒடித் திரியக்கூடிய போலிகளையும் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. இவை அனைத்தும் என்னுடைய எழுத்துப் பற்றிய பார்வைகளை மாற்றுகின்றன. இன்னொன்று கலை மூலம் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே எங்களுடைய பாரம்பரிய விழுமியங்களை தக்கவைக்கலாம் என்ற எழுச்சியிலும் அந்த முயற்சிலும் நான் ஈடுபட்டதுண்டு. அந்தத் துறையில் நான் அதிகமாக வெற்றி சம்பாதித்தேன் என்று கூறமுடியாது. ஏனெனில் என்னுடைய கருத்துக்களை நாடக சம்பந்தப்பட்ட கலைஞர்கள் முழுமையாக உள்வாங்கத்

தவறுகிறார்கள். அவர்களைக் குறை சொல்வது அல்ல என் நோக்கம். அவர்கள் இளைஞர்கள், புதிய குடும்பத்திற்கு உழைக்க வேண்டியவர்கள். உழைப்புப் பராக்கிலே செல்ல தனால் என்னைப் போன்று முழுநேரமும் படைப்பு இலக்கியத் தையும் கலையையும் பற்றிக் கணவு காணமுடியாத நிலையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இன்னொன்று உண்மையாகச் சொன்னால் இந்தக் குளிர் நேரத்தில் அதிகமாக என்னால் எழுதமுடியவதில்லை. எனவேதான் கூடுமான முறையிலே நான் இந்தியாவுக்குச் செல்ல விரும்பிக் கொண்டிருப்பதற்கான காரணம் இந்தக் குளிரில் அதிகம் எழுதமுடியாத நிலையாகும். கேள்வி :-

இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்கள் உங்களுக்கு நம்பிக்கை தருகிறார்களா?

பதில் :-

அண்மைக் காலத்தில் கடந்த ஒரு ஐந்தாறு வருஷங்களுக்குள் ஏற்பட்ட மாற்றங்களினால் உண்மையைப் பேசுவதானால் அவர்கள் நிறையவே நம்பிக்கை தருகிறார்கள். ஒன்று 20ம் நூற்றாண்டில் கவிதைத் துறையிலே பாரதியார் புதிய வீச்சினைப் பாச்சினார். அதே போன்று புதுமைப்பித்தன் புதிது செய்தான். இந்த இரண்டு தமிழ்ப் படைப்பாளிகளும் ஒரளவில் 20ம் நூற்றாண்டில் படைப்பிளக்கியத்தில் சிகரங்களை எட்டினார்கள். அதற்குப் பின்னர் என்ன? கதை இலக்கியத்தைப் பொறுத்த மட்டில் ஒரு பட்டியல் தயாரிக்கிறோம். கு.ப.ரா; மெளனி; சி.க.செல்லப்பா; கு.அழகிரிசாமி; தி.ஜானகிராமன் இப்படியாக ஒரு பட்டியல். பின்னர் ஜெயகாந்தன். ஜெயகாந்தனுக்குப் பின்னர் சுந்தர ராமசாமி. அதற்குப் பின்னர் ஒன்றுமே இல்லாத களப்பிரகாலம் என்கிற ஒரு மாயையை நாங்கள் ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளோம்; தப்பு. என்பதுகளில் தமிழ் சிறுகதைத் துறைக்கு வந்த புதியவர்களை ஆவணப் படுத்தினோமா? 90 களில் தமிழ் சிறுகதைக்கு வந்தவர்களை ஆவணப்படுத்தி ணோமா? அவர்களைத் தனியே படித்து, வாசித்து அவர்களுடைய பங்களிப்பை இனங்கண்டு கொள்வதற்கான மதிப்பீடு களும் விமர்சனங்களும் புத்திப்பிரவர்மாக மேற்கொள்ளப் பட்டனவா? இல்லை, இதற்கான காரணம் மழும்பெரும் பெருச்சாளி களான எழுத்தாளர்கள் தாங்கள் பிற்காலத்தில் எழுத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்றுக் கொண்டது மட்டுமல்லாமல் இன்னும் இலக்கிய

வாதிகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருப்பதுதான். இவர்களை நான் சொல்வது ‘பிறிலீ லிலே’ ஒடுகின்ற - சைக்கிளில் சிறிதுதாரம் ஓடிவிட்டு கொஞ்ச நேரத்தில் ‘பிறிலீலில்’ ஒடுவது போன்று இன்றும் இலக்கிய வாதிகள் என்ற புகழைச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்; இது தப்பு அன்மையில் ஒரு இருபது இளம் கவிஞர்களை நான் இந்தியாவில் பார்த்தேன். அவர்கள் பின்னேரங்களில் என்னிடம் வந்து இலக்கியம் பற்றிக் கலந்து உரையாடுவார்கள். இவர்களுடைய ஆர்வம், இவர்களுடைய ஆழம், இவர்களுடைய பார்வையின் மலர்ச்சி புதிய வேகங்கள் எல்லாம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தன. இத்தகைய படைப்பாளிகள் இலங்கையிலும் இருப்பார்கள். அவர்களுடைய நட்பினை நான் சம்பாதித்துக் கொள்ளவில்லை என்பது எனக்கு இழப்பாகக் கூட இருக்கின்றது. ஆனால் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் வாழ்ந்து, டென்மார்க், நோர்வே, பிரான்ஸ், ஜூர்மனி போன்ற நாடுகளிலே வாழ்ந்து இலக்கியத்திலே ஆர்வம் கொண்டு படைப்புத் துறைக்கு வந்துள்ள பல இளைஞர்களுடன் நான் பேச நேர்ந்தது. அவர்களுடைய பார்வை எங்களுடைய பார்வைகளிலும் பார்க்க வித்தியாசமானதாகவும் தனித்துவம் மானதாகவும் இருப்பதைக் கண்டேன். காரணம் அவர்களுடைய அருபவங்கள் புதியன். ‘நாளை’ என்றொரு நாவல் நோர்வேயில் வெளிவந்துள்ளது. அந்த நாவல் பிரஸ்தாபிக்கும் பிரச்சனைகள் மிகமிக புதுமையான பிரச்சனைகள். வன்முறை தேச விடுதலைக்கு நியாயமான கருவியா? என்ற கேள்வியிடன் எழுந்து அதேபோன்று புதிதாகப் புலம்பெயர்ந்த நாட்டிலே அந்த வன்முறையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் தனித்துவத்தைப் பேற்றுதல் தர்மமானதா என்ற கேள்வியை அது எழுப்புகின்றது. இந்தச் சிந்தனைகள் புதியவர்களுக்கு ஏற்பட்டு வருகின்றன. தமிழ் நாட்டு இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் சினிமா என்பது ஒரு MIRAGE ஒரு கானல் நீர் என்ற தெளிவு ஏற்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறது. எனவே உன்மையில் இந்த யுகசந்தியில் நின்று அடுத்த நூற்றாண்டின் விடியலை எதிர்நோக்கும் பொழுது மகா பிரகாசமான ஒரு விடிவுகாலம் உதிக்க இருக்கின்றது என்ற நம்பிக்கையுடன் வாழ்கிறேன்.

கேள்வி :-

21ம் நூற்றாண்டிற்குத் தமிழ் இலக்கிய இயக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கு உருபுவாய்ந்த நடவடிக்கைகள் எவ்வளையன நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்? நீங்கள் உங்களை இயக்கவாதியாகவும் இனங்காட்டிக் கொள்வ தானால் இந்தக் கோள்வி...

பதில் :-

இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சுதந்திரம் கிடைத்த பின்னர் கலை இலக்கிய அபிவிருத்திக்காக சாகித்திய அக்கடமி போன்ற அரச நிறுவனங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவை அமைப்பதற்கான நோக்கங்கள் வரவேற்கத்தக்கன. ஆனால் அவற்றின் செயற்பாடுகள் ஏற்படுத்தய விணளவுகளைத் தர வில்லை. இதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. அரச வேறு, அரசியல் வேறு என்கிற பக்குவம் நம்மவர்களுக்கு இன்னமும் ஏற்பட வில்லை. எனவே அரசியல்வாதிகளின் நிமிலிலே கலை இலக்கிய கோழதாரிகள் ஆதாயம் பெற விணளகிறார்கள், ஆதாயம் பெறுகிறார்கள். அது மட்டுமன்றி தமிழ் நாட்டின் நிலைமையை உதாரணத்துக்கு எடுத்துக் கொள்கிறேன். தஞ்சாவூரில் அமைந்துள்ள தமிழ் பல்கலைக்கழகம் பரிதாப கரமாகச் சேடம் இழுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. தரைமணியில் அமைந்துள்ள தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம் பின்பாதுகாப்பு அறையாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் நாட்டில் உள்ள ‘போட் பவுண்டேசன்’ ‘சுவாமிநாதன் பவுண்டேசன்’ போன்ற நிறுவனங்கள்கூட ஒரு சிலருடைய ஆதிக்கத்தின் கீழ் நடவு நிலை மையை இழந்துவிட்டது. இந்நிலையில் புலம்பெயர்ந்துள்ள தமிழர்கள் அரச நிறுவனம் சாராத இலக்கியவாதிகளின் தன்னிச்சையான நன்கொடைகளினால், ஒரு படைப்பிலக்கிய மையம் ஒன்றினை நிறவ வேண்டுமென கடந்த சில ஆண்டுகளாக நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறேன். படைப்பு மகத்தானது. ஞானப் படைப்பு அதிமகத்தானது. இருப்பினும் படைப்பு, படைப்பெற்ற நிலையில் மட்டுமே முழுத்துவம் அடைந்துவிடுவது கிடையாது. ஞானம் பகிர்தலின் மூலமே விரிவும் ஆழமும் அடைகின்றது. படைப்பிலக்கியப் பிரச்சனைகளை அவ்வப்போது அலகவதற்கும் முக்கியமானவற்றை இனங்காணுவதற்கும் புதிதுகளை வரவேற்பதற்கும் பழைமைகளை உள்வாங்கிக் கொள்வதற்கும் இத்தகைய படைப்பு மையங்கள் அவசியம். அதற்குமேல் படைப்

புகள் உரியவர்களிடம் அதாவது சுகபடைப்பாளிகள் மாட்டிலும் சுவைஞர்கள் மத்தியிலும் அவை சேருதல் வேண்டும். விரிவான வாசகப் பரம்பல் நிகழ்தல் வேண்டும். சத்தியமான ஞான உசாவுதல்களும் உரையாடுதல்களும் கருத்துப் பறிவர்த்தனை களும் நிகழ்தல் அவசியம். தமிழ்மொழி ஒரு சர்வதேசப் பரிமாணத்தினை மீண்டும் பெற்றுவிட்டது என்கிற உற்சாகமும் உணர்வும் தமிழ்ப் படைப்பாளிகள் மத்தியிலே தோன்றுதல் வேண்டும். படைப்பாளியின் தனித்துவப் படைப்பு வல்லபங்களிலும் பார்க்க ஒரு மொழியின் படைப்பு வல்லபங்கள் உச்சம் பெறுதல் வேண்டுமென நான் ஆசைப்படுகின்றேன். தமிழின் படைப் பிலக்கிய உச்சம் என்று சொல்லும் பொழுது இந்த சர்வதேசிய படைப்பிலக்கிய மையம் தமிழ்நாட்டில் அமைக்கப்படுதல் விரும்பத்தக்கது. அதனை அரசியல்வாதிகளிலிருந்தும் ஊழல் வாதிகளிலிருந்தும் கோட்டாரிகளிலிருந்தும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கான நடைமுறைகளும் எடுத்துக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டுமென நான் விரும்புகிறேன். ஓர் ஆரம்பம் தேவை அந்த ஆரம்பத்தினை நான் துவக்கி வைத்துள்ளேன் என்பதில் மகிழ்ச்சி.

நீதி மற்றும் சமூக வரிசையில் கடந்த பல முறைகளினால் நான் நினைவு செய்ய விரும்புகிறேன். எனவே நான் நினைவு செய்ய விரும்புகிறேன். நான் நினைவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

மாத்தனை சோறு

- ★ அவுஸ்திரேலியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மலையக எழுத்தாளர்.
- ★ சிறுகதை, நாவல், கவிதை, பயணக் கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் எழுதிவருகிறார்.
- ★ இவர் வீரகேசரி நடத்திய மலையக சிறுகதைப் போட்டிப் பரிசு, தகவம் இலக்கிய அமைப்பின் பரிசு, நாவலுக்குச் சாகித்தியப் பரிசு, விபவி சுதந்திர இலக்கிய விழா விருது, தமிழ் நாடு வல்லி தேவசிகாமணி விருது ஆகியவற்றைப் பெற்றவர்.
- ★ இலங்கை, இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, பிரான்ஸ், லண்டன் நாடுகளிலிருந்து வெளிவரும் ஏடுகளில் தொடர்ந்து எழுதிவருபவர்.
- ★ ஜோரோப்பிய நாடுகளில் இலக்கியச் சுற்றுலா மேற்கொண்ட முதலாவது மலையகப் படைப்பாளி என்ற பெருமைக் குரியவர்.

கேள்வி :-

முதலில் தங்களது எழுத்துலகப் பிரவேசம் பற்றிக் கூறுங்கள்.

பதில் :-

துனுக்குகள் எழுதுவது என் ஆரம்பகால எழுத்தாக இருந்தது. காலப்போக்கிலே கவிதைகள் எழுதினேன். அதன் பின்னர் சிறுகதைகள் எழுதத் தொடங்கினேன். புதுமைப்பித்தனையும் ஜெயகாந்தனையும் படித்ததில் சிறுகதைகள் மேல் எனக்கு ஆர்வம் அதிகமாகியது. சமூக விடிவிற்கும் சிறுமை கண்டு பொங்குவதற்கும் பொருத்தமான வடிவம் சிறுகதையே என்ப புரிந்துகொண்டேன். மனித நேயத்தை, அடக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டத்தை அவர்களது ஆசாபாசங்களை இலக்கியமாக வடிக்க சிறுகதை ஏற்றதொரு வடிவமாக எனக்குத் தெரிந்தது. முதற் சிறுகதை என்.எஸ்.எம்.ராமையாவின் சிபாரிசிலே தினபதி யில் வெளியாகியது. வீரகேசரியில் தரமான சிறுகதை களை எழுத அமர் பொன்.ராஜகோபால் ஆதரவு அளித்தார்.

கேள்வி :-

தங்களது படைப்புகள், அவற்றிற்குக் கிடைத்த பரிசில்கள் பற்றிச் சூருக்கமாகக் கூறுங்கள்.

பதில் :-

இதுவரை 52 சிறுகதைகள், நான்கு நாவல்கள் ஒரு சில கவிதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. இப்போது பயண இலக்கியங்களும் எழுதிவருகிறேன். பரிசில்கள் என்று கூறுவதானால், வீரகேசரி நடத்திய மலையகச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு, ‘தகவு’ இலக்கிய அமைப்பின் பாராட்டுப் பரிசு, நாவலுக்குச் சாகித்தியப் பரிசு, ‘விபவி’ சுதந்திர இலக்கிய விருது. சிறுகதைத் தொகுதிக்கான தமிழ்நாடு வல்லிதேவ சிகாமணி இலக்கிய விருது ஆகியவற்றைக் கூறலாம்.

கேள்வி :-

உங்களது படைப்புகள் எந்தெந்த நாட்டு இதழ்களில் பிரசுரமாகியுள்ளன?

பதில் :-

இலங்கை, இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா, பிரான்ஸ், லண்டன் ஆகிய நாட்டு இதழ்களில் எனது சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. இலங்கை, மலேசியா, தமிழ்நாடு

இதழ்களில் நாவல்கள், குறுநாவல்கள் எழுதியுள்ளேன்.
கேள்வி :-

இப்பொழுது அவுஸ்திரேவியாவில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறீர்கள். இந்தப் புலம்பெயர்ந்த வாழ்க்கை தங்களது எழுத்து முயற்சிகளில் ஏற்படுத்திய சாதக பாதகமான விளைவுகள் எவ்வள?

பதில் :-

நான் கடந்த பத்தாண்டுகளாக அவுஸ்திரேவியாவிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். பாதகம் என்று பார்க்கும் பொழுது, நான் எனது தாயகத்தை விட்டுப் பிரிந்ததுதான் மிகப்பெரிய பாதகமான விளைவு. ஆனால் அது தவிர்க்க முடியாத ஒன்று. ஏனென்றால் இனப்பிரச்சினையின் உச்சக்கட்டத்திலே மனித உயிர்கள் பலியாகும்போது மக்கள் அகதிகளாக உலகெங்கும் போவது உலக வரலாற்றிலே உள்ள ஒன்று. அந்த அடிப்படையிலே நானும் இங்கு புலம் பெயர்ந்து வந்தேன். இன்று உலகம் முழுவதும் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் புலம்பெயர்ந்து இருக்கிறார்கள். இப்படிப் புலம்பெயர்ந்து வாழ்வார்களில் பலர் தற்காலிகமாக அந்த நாட்டில் வாழ்வதைப் போன்ற உணர் வோடுதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களது குழந்தைகள் அந்த நாட்டையே தமது தாய்நாடாக என்னி வாழ்கிறார்கள். இந்த இருசாராருக்குமிடையே எதிர் காலத்தில் முரண்பாடுகள் ஏற்படும். இருசாராரும் சந்திக்கப் போகின்ற உணர்வுகள், மோதல்கள், கருத்துப் பரிமாற்கள் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக் கூடும். எனது எழுத்து முயற்சிகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்த வாழ்வு சாதகமான விளைவுகளைத்தான் தந்திருக்கிறது என எண்ணுகிறேன். இங்கு ஏனைய தமிழர்களோடு சேர்ந்து வாழும்போது அவர்களுடைய துன்பங்களையும் கவலைகளையும் என்னால் உணர முடிகிறது. அவர்களைப் பற்றியும் நான் எழுதுகிறேன். இப்போது எனது எழுத்தின் பகைப்புலம், பேனாவின் வீச்சு, இலங்கைத் தமிழகத்தி விருந்து அவுஸ்திரேவியாவுக்கும் விரிவடைந்திருக்கிறது.

கேள்வி :-

அவுஸ்திரேவியாவுக்கு வந்த பின்னர் உங்களது படைப் பாற்றல் எவ்வாறு பரிணமித்துள்ளது?

பதில் :-

நான் இப்பொழுது தாயகத்திலிருந்து வெகுதாரத்தில் வாழ்கிறேன்.

எனவே இங்கிருந்து நான் மலையகத்தைப்பற்றி எழுதுவது அந்நியப்படுமோ என்ற அச்சும் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. கடந்த பத்தாண்டுகளாக நான் வெளியிலிருந்துதான் மலையகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். உள்ளிருந்து பார்க்கின்ற அல்லது அருகிலிருந்து பார்க்கின்ற அரூபவங்கள் எனக்கு மிகவும் குறைவு. எழுத்தாளன் என்பவன் தன்னைச் சுற்றியுள்ள மக்களை வைத்துத்தான் எழுதவேண்டும். எனவே இங்கு புலம்பெயர்ந்து வந்துள்ள தமிழ் மக்களுடைய பிரச்சனைகள், அவர்களுடைய ஏக்கங்கள், அவர்களுடைய கணுகள், அவர்களுடைய பாநிப் புகள், நிறம் மொழி சம்பந்தமாக எதிர் நோக்குகின்ற பிரச்சனைகள் என்பவற்றையெல்லாம் உள்வாங்கி சமீபகாலமாக நான் கதைகள் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் ஏற்கணவே இலங்கையின் மலையகத்தில், தமிழகத்திலும் கூட உள்வாங்கிய விஷயங்களை நான் அவ்வப்போது எழுதி வருகிறேன். சமீபத்தில் நான் எழுதிய ‘மூலஸ்தானம்’ என்ற நாவல் கூட தமிழகத்திற்குப் போய் வந்த போது ஏற்பட்ட அரூபவங்களை, ஜாதிப் பிரச்சனையை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டது. இந்த நாவலுக்கு இந்திரா பார்த்தசாரதி அவர்கள் முன்னுரை வழங்கியிருக்கிறார்கள். இதேபோன்று இலங்கையில் உள்ள மாநகர சுத்திகரிப்புத் தொழிலாளர் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாக ஒரு நாவலோ அல்லது குறுநாவலோ எழுதத் திட்டமிட்டுள்ளேன். இதற்கு ‘செல்லமுத்து லயம்’ எனப் பெயரிட்டுள்ளேன். இது எனது அடுத்த படைப்பாக வெளியர் விருக்கிறது. எழுத்தாளன் என்பவன் எழுதிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். எழுதாமல் விட்டுவிட்டால் அவனுக்கும் மக்களுக்கும் தொடர்பு இல்லையோ என்ற கேள்விக்குறி தோன்றும். என்னைப் பொறுத்தவரையில் நான் இங்கு வந்தபின்பும் எனது எழுத்தைத் தொடர்க்கூடியதாக இருக்கிறது. சொல்லப் போனால் தாயகத் தில் இருந்ததைவிட இங்கு அதிகமாகவே எழுத முடிகிறது. இங்குள்ள சுற்றுப்புற குழ்நிலை மிக அமைதியானது. எழுத்தாளனுக்குப் பிடித்தமானது. அந்த வகையில் அதிகமாக என்னால் எழுதக் கூடியதாக இருக்கிறது.

கேள்வி.:

இலங்கையிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்த மக்களுக்கும் அவர்களது அடுத்த தலைமுறைக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளி எதிர்காலத்தில் தமிழ் மொழியின்மேல் எத்த

ஈய பாதிப்பை ஏற்படுத்துமென நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்? பதில் :-

எதிர் காலத்தில் இன்றைய குழந்தைகள் மத்தியிலே தமிழ் இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது மொழியாகத்தான் இருக்கும். பல குழந்தைகள் தமிழே பேசுவதில்லை. தமிழிலே பேசினால் பதிலே கொடுக்காத குழந்தைகளும் உண்டு. இவர்களுக்குத் தமிழை ஊட்ட இங்கு பல முயற்சிகள், பாரிய முயற்சிகள், பக்ரத முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இருபத்தினாலும் மணிநேர வாளனாவில்லை இங்கு இருக்கிறது. ஆனால் இவற்றை யெல்லாம் இந்த இளைய தலைமுறையினர் உள்வாங்கிக் கொள்கிறார்களா? அதிலே ஈடுபாடு கொள்கிறார்களா என்பது கேள்விக்குரிய விஷயம். ஒரு மொழி என்பது மன் சுற்றுப்புறச் சூழல் சார்ந்த விஷயம். இங்கு முற்று முழுதாக இந்த மண்ணும் சுற்றுப்புறச் சூழலும் இந்த நாட்டின் மொழியையே போதிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. தமிழ் வீட்டுக்குள் அடக்கப்பட்ட ஒரு மொழியாக இருக்கிறது. எனவே அடுத்த தலைமுறை மத்தியில் தமிழ் இருக்குமா என்ற கேள்விக்குறி மிகப்பெரிதாக இருக்கிறது. நான் புலம் பெயர்ந்தோர் வாழும் பல நாடுகளுக்குச் சென்ற போது இந்தக் கேள்வியைத்தான் எல்லோரும் சமந்து கொண்டிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இதில் நான் ஆவேசமாகத் தமிழ் வாழப்போகிறது என்று சொன்னால் அது பொய்யான விஷயம். என்னைப் பொறுத்தவரையில் தமிழ் வாழவேண்டும். ஆனால் இங்கு தமிழ் வாழுமா என்பது ஒரு கேள்விக்குறியே. அப்படிப் பார்க்கும்போது அடுத்த நூற்றாண்டிலே தமிழ் இல்லாது போனால் தமிழ் எழுத்து முயற்சிகள்கூட வெளிநாடுகளில் இருக்காது. ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். வேறு மொழிகளில் தமிழர் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கக்கூடிய நாவல்கள் சிறுக்கதைகள் வரக்கூடும். ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜேர்மன் மொழிகளில் இத்தகைய படைப்புகள் வரக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இருக்கின்றன. பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் அமெரிக்காவிலே குடியேறிய சீர்களுடைய இன்றைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஒரு எழுத்தாளன் தங்களுடைய வாழ்க்கை முறைகளை ஆங்கிலத்திலே ‘த ஸ்வான்’ என்ற நாவலாகத் தந்துள்ளார். அந்த நாவல் இன்று உலகம் முழுவதும் விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இவ்வாறே தமிழர்களுடைய வாழ்க்கையைப் பரதிபலிக்கக்கூடிய படைப்புகள்

எதிர்காலத்தில் வேற்று மொழிகளில் தோன்றலாம். அதில் கவலைக்குரிய விஷயம் என்னவென்றால் இவ்வாறு எழுதப் போகிறவர்கள் தமது தாயகத்தைப் பார்த்துவிட்டு எழுதுவார்களா என்பது சந்தேகமே. ஏனென்றால் இலங்கைக்குப் போய்ப் பார்க்க முடியாத குழ்நிலை இன்றிருக்கிறது. எனவே அவர்கள் தாயகத்தைப் பார்க்காமலே தங்களுடைய தாயின் மொழி, தந்தையின் மொழி, பாட்டாவின் மொழி, என்ற அடிப்படையிலேதான் தமிழ் மொழியைப் பார்க்கப் போகிறார்கள். அதைப்பற்றி எழுதப் போகிறார்கள் அப்பொழுது அங்கு ஒரு தொய்வு ஏற்படவே செய்யும்.

கேள்வி :-

புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே இருபத்தோராம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லப் போகிறது என்ற கருத்துநிலை பற்றிய உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

பதில் :-

தாய் மொழியைப் பேசாத இனம் இலக்கியம் படைக்க முடியாது. அவர்கள் அவ்வாறு படைத்தால் அது வேற்றுமொழி இலக்கியமாகத்தான் இருக்கும். 21ம் நூற்றாண்டிலே புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியமே தமிழ் இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லப் போகிறது என்று கூறுதல் ஒரு கோஷமாக அல்லது கூட்டத்திலே கைத்தடல் பெறுவதற்குக் கூறக்கூடிய ஒரு விஷயமாகத்தான் எனக்குப் படுகிறது. சம்பந்திலே பல நாடுகளில் நான் போய்ப் பார்த்தபோது அங்கு ஆழமான இலக்கியம் பேசுவர்களின் எண்ணிக்கை பத்துக்குள் இருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது. அதாவது அவர்கள் கூடுகிற கூட்டத்துக்குப் பத்துப்பேருக்குமேல் வருவதில்லை. எனவே ஒரு குறுகிய வட்டத்துக்குளானாதான் இலக்கிய முயற்சிகள் இருக்கின்றன. இந்நிலையில் இளைய தலைமுறையினர் இதில் ஈடுபடுத்தப் பட்டால்தான் அடுத்த நூற்றாண்டிலே புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் முன்னெடுக்கப்படும். ஆனால் இளைய தலைமுறையினர் இதில் ஈடுபடுவதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. சிட்டியிலே நடைபெறுகின்ற கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளிலெல்லாம் முப்பத் தைந்து வயதுக்கு மேற்பட்டோரே கலந்து கொள்கிறார்கள். குழந்தைகளுக்காக நடத்தப்படுகிற நிகழ்ச்சிகளிலேகூட பெற்றோர்களுடைய பயமுறுத்தலின் காரணமாகத்தான்

மண்டபத்துக்குள்ளே இந்தக் குழந்தைகள் இருக்கிறார்களே தவிர ஒரு ஆவலுடன் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. பல பிள்ளைகள் வெளியிலே விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களிடம் கேட்டால் TOO MUCH BORING என்கிறார்கள். இதற்குக் காரணம் நான் முன்னர் கூறியதுபோல சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலை இவர்களுக்கு வேற்று மொழியைப் போதிக்கிறது. அநேகமான வீடுகளிலே குழந்தைகள் தமிழ் பேசுவதில்லை. இவர்களுக்குத் தாயகத்துக்குப் போய்வரக் கூடிய வாய்ப்புகளும் மிகக்குறைவு. இந்நிலையிலே இவர்கள் தமிழ் இலக்கியத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வார்கள் என்று கூறமுடியாது. ஆனால் வேறு மொழிகளில் தமிழர்கள் பற்றிய இலக்கியம் தோன்றும். அதை நான் உறுதியாகக் கூறமுடியும். அந்த ரத்யிலே இன்றைய இளைய தலைமுறையினர் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கேள்வி :-

சமீபத்தில் நீங்கள் சென்றுவந்த ஜோப்பிய நாடுகளில் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகள் எவ்வாறுள்ளன?

பதில் :-

தமிழர்கள் புலம்பெயர்ந்த ஆரம்ப காலங்களிலே பல நாடுகளிலே பல இலக்கிய இதற்கள் வெளிவந்தன. அவற்றையெல்லாம் பார்ப்பதற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் இப்பொழுது நான் ஜோப்பிய நாடுகளான லண்டன், பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு விஜயத்தை மேற்கொண்ட பொழுது இந்த இலக்கிய முயற்சிகளைல்லாம் எங்கே என்று தேடவேண்டி இருந்தது. லண்டனிலே இலக்கிய சம்பந்தமான IBC வாணாலி வெளியிடும் 'புலம்' என்றொரு சஞ்சிகை வந்து கொண்டிருக்கிறது. பிரான்ஸிலே பாலம், அம்மா, EXIL, உயிர்நிழல் என்ற சஞ்சிகைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவை சிறு வட்டத்துக்குள்ளேயே இயங்குகின்றன. கனடாவிலே வந்த 'தேடல்' என்ற சஞ்சிகை நின்று விட்டது. இப்போது அங்கு எல்லா இடங்களிலும் செய்திப் பத்திரிகைகள் வரத தொடங்கி இருக்கின்றன. லண்டனிலே புதினம், அஞ்சல் போன்ற புதினப் பத்திரிகைகள் வருகின்றன. ஈழகேசரி என்றொரு மாதப் பத்திரிகை வருகிறது. இது அரசியல் பத்திரிகை, ஆனாலும் அதில் இலக்கியமும் வருகிறது. கனடாவிலே எட்டு வாரப் பத்திரிகைகள் வெளிவருகின்றன. அதிலே சில இலக்கிய முயற்சி

கஞம் காணப்படுகின்றன. ஆனால் தனித்துவமான ஒரு இலக்கிய மாத சஞ்சிகை வெளிவருவதாக எவ்வித தகவலும் இல்லை. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் ஆரம்பத்தில் புலம்பெயர்ந்து சென்ற எழுத்தாளர்கள், இலக்கியவாதிகள் தங்களது ஆர்வத் தின் அடிப்படையிலே பல முயற்சிகளை முன்னெடுத்தார்கள். ஆனால் பிறகு அவர்கள் வாழும் நாடுகளிலுள்ள வாழ்க்கை அழுத்தங்கள் காரணமாக இம்மாதிரியான முயற்சிகளைக் கைவிடவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உட்படவேண்டி ஏற்பட்டு விடுகிறது. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமே இலக்கிய இதழ்கள் வெற்றிபெறுவதில்லை. உதாரணமாக ஐந்துகோடி மக்கள் வாழும் தமிழகத்திலே ஒரு பத்தாயிரம் இதழ்கள் விற்பனையாகிற இலக்கிய சஞ்சிகை இன்னும் வெளிவர முடியவில்லை. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே இன்று வீடுகளிலே முன்றாந்தர வீடியோ சிலிமாப் பாங்களையும் நாடகங்களையும் பார்ப்பதில் ஆர்வம் அதிகமாகி வருகிறது. சொல்லப் போனால் தாயகத்தில் இருக்கும்போது மாதத்தில் இரண்டு திரைப்படம் பார்த்தவர்கள் இன்று வீட்டிலே தமிழ் நாட்டில் வெளியாகின்ற அத்தனை திரைப்படங்களையும் பார்க்கிறார்கள். பழக்கிற ஆர்வம் மிகவும் குறைந்துவிட்டது. இங்குள்ள நெயில்களில் வெள்ளையர்களைப் பார்த்தால் கையிலே புத்தகங்களோடு போகிறார்கள். ஆனால் நம்மவர்கள் புத்தகங்களோடு போவதை நான் பார்த்ததில்லை. படிக்காத சமூகம் முன்னேறாது. இது வரலாறு சொன்ன கதை. இந்த அடிப்படையிலே பார்க்கும்போது புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே ஆழமான இலக்கிய முயற்சிகள் குறைந்து விட்டன. ஆனால் ஆழமான இலக்கிய முயற்சிகளை முன்னெடுக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனை மட்டும் குறையவில்லை.

கேள்வி :-

புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலே வீடுகளிலே வீடியோத் திரைப்படங்கள் நாடகங்கள் பார்ப்பது, தமிழர்தம் மொழி கலை கல்சார அம்சங்களை அவர்கள் மறவாமல் இருக்கத் துணைபுரியுமென சிலர் நம் புகிறார்கள். உங்களது கருத்து என்ன?

பதில் :-

இப்படி வீடியோ திரைப்படங்களையும் நாடகங்களையும் பார்ப்ப வர்கள் இளைய தலைமுறையினர் அல்ல. ஏற்கனவே தமிழ்

பண்பாடு தெரிந்த தமிழ் நன்றாகப் பேசக் கூடியவர்கள்தான் பார்க்கிறார்கள். இவர்கள் இவற்றை வீட்டுக்குள்ளே ஒரு அறையிலே பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவர்களுடைய அடுத்த தலைமுறைச் சந்ததியினர் பக்கத்து அறையிலே வேற்று மொழியிலே வேறு விடியங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நான் இதை ஏன் கூறுகிறேன் என்றால் ஒரு புத்தகத் தை வாங்கிப் படிப்பதில் உள்ள ஆர்வத்தைவிட இவர்களுக்குத் திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதில் உள்ள ஆர்வம் அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் ஒரு டோலருக்கு ஒரு விழியோப் படம் இங்கு கிடைக்கிறது. அடுத்தது வெளியே போனால் செலவு அதிகமாகிறது. இந்தக் குளிரிலே வெளியே செல்வதும் சிரமம். கண்டாவிலே மூன்று தியேட்டர்கள் இருக்கின்றன. இந்த மூன்று தியேட்டர்களும் வெள்ளைக்காரர்களுக்காக நடத்தப்படவில்லை. தமிழர்களுக்காகவே நடத்தப்படுகின்றன. ஆனால் அதே நேரத்தில் புத்தகக் கடைகளும் அங்கு இருக்கின்றன. அந்தக் கடைகளிலே மூன்றாந்தர இலக்கியப் புத்தகங்கள்தான் அதிகமாக இருக்கின்றன. எனவே புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் இருக்கிற மக்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த முயற்சிக்கின்ற அதேவேளையில் எண்ணங்களையும் சிந்தனை களையும் உயர்த்த வேண்டும். அதற்கு நல்ல புத்தகங்களைப் படிக்க வேண்டும். மூன்றாந்தர விழியோ சினிமாக்களோ நாடகங்களோ உதவப்போவதில்லை.

லெ.முருகப்பதி

- ★ 1972ல் ‘கனவுகள் ஆயிரம்’ என்ற சிறுக்கதை மூலம் மல்லிகையில் அறிமுகமானவர்.
- ★ கதை, கட்டுரை, செய்தியறிக்கை, இலக்கிய ஆய்வு, புதினம் முதலான துறைகளில் எழுதிவரும் லெ. முருகப்பதி என்பதுகளில் வீரகோசரிப் பத்திரிகையில் பணியாற்றியவர்.
- ★ ‘சமையின் பங்காளிகள்’ என்ற இவரது முதலாவது சிறுக்கதைத் தொகுதிக்கு 1975ல் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவர்.
- ★ சமாந்திரங்கள், வெளிச்சம், சமத்ரமப் பூங்காவில், நெஞ் சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள், பாட்டி சொன்ன கதைகள் சந்திப்பு ஆகியன இவரது ஏனைய நூல்கள்.
- ★ அவுஸ்திரேலிய ‘தமிழ் அகதிகள் கழகம்’ ‘இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம்’ ‘அவுஸ்திரேலிய தமிழர் ஒன்றியம்’ முதலிய அமைப்புகள் உருவாவதற்கு முன்னின்று உழைத்தவர்.

கேள்வி -

பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலாகப் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறீர்கள். இந்த வாழ்வனுபவங்கள் எப்படி இருக்கின்றன? பதில்:-

வாழவே அனுபவம்தான். EXPERIENCE WITHOUT EDUCATION IS BETTER THAN EDUCATION WITHOUT EXPERIENCE எனச் சொல்வார்கள். எதிர்பாராத நிகழ்வுதான் இந்தப் புலப்பெயர்வு. எனினும், வாழவு இங்கும் வேர் தாயகத் திலுமாக படர்ந்திருக்கின்றோம். சொந்த பந்தங்கள் அற்ற அந்நிய மண்ணில் கிட்டிய நட்புகளே இன்று இங்கு சொந்தமும் பந்தமும். நேரத்தைப் பார்த்து ஒழிக்கொண்டிருக்கும் இயந்திர வாழ்க்கைதான். எனினும் - உற்சாகமாக இருக்கிறது. வேகமும் விவேகமும் இல்லையேல் இங்கு வாழ முடியாது எனச் சிலர் சொன்னது காதில் விழுவதுண்டு. இங்கு மட்டுமல்ல - எங்கு வாழ்ந்தாலும் வேகமும் விவேகமும் மனிதருக்குத் தேவையானதுதான். 1987 பெய்ரவரி மாதம் அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தேன். இலக்கியப்பணியுடன் சில பொதுப் பணிகளிலும் ஈடுபட்டேன். இன்று உலகெங்கும் நன்பர்கள். அவர்களில் சிலர் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் வெளியிடுகின்றனர். அவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய எழுதுகின்றேன். இலங்கையிலிருக்கும் போது ஒரு நூலைத்தான் மிகுந்த சிரமத்துடன் வெளியிட முடிந்தது. புலம்பெயர்ந்த பின்பு சில நூல்களை வெளியிட வாய்ப்புக் கிட்டியுள்ளது. பொதுசன ஊடக சாதனங்களில் நவீன தொழில்நுட்பப் புரட்சிகள் தோண்றியுள்ள காலகட்டத் தில் இங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதால் அறிவியல், ஆய்வுகளிலும் கவனம் செலுத்தும் அர்வம் ஏற்பட்டுள்ளது. அவுஸ்திரேலியாவில் அப்பின் பழம் கடிக்கும் பொழுது தாயகத்தில் நம்மக்கள் தினம் ஒரு பழமாவது சாப்பிடும் காலம் வராதான என மனம் ஏங்குகிறது. சீரான வீதிகளிலே காரைச் செலுத்தும் போது இலங்கையிலும் இப்படி, மேடு பள்ளங்களாற் ஒழுங்கான வீதிகள் எப்போது அமையும் என்ற வினா மனதில் எழுகின்றது. இங்குள்ள சட்டமும் ஒழுங்கும் அனைவருக்கும் பொதுவானது என்பதை அனுபவ பூர்வமாக உணரும்போது - இந்த நிலை அங்கு தோன்றாதா எனக் கேட்கத் தோன்றுகிறது. தேர்தல் நடப்பதே தெரியாமல் - அமைசி கட்டிக்காக்கப்பட்டு ஆட்சி

மாற்றங்கள் ஏற்படும்பொழுது - ஒருதுளி இரத்தம் சிந்தாமல் எங்கள் நாட்டில் எப்பொழுது தேர்தல் நடக்கும் என்ற கேள்வி எழுகின்றது. பத்திரிகை வாணாவி, தொலைக்காட்சியில் தனிக்கை ஏதும் இன்றி மக்கள் உண்மை அறியும் பொழுது, அதிகாரமும் மேலாதிக்கமும் கருத்துரிமையை அறிக்கும் வல்லமை அங்கு தொடருவதைக் காணும் பொழுது மனம் கொதிக்கிறது. இங்கு ஊறுகாய் முதல் உப்புமா வரையில் அனைத்தும் கிடைக்கலாம். ஆனால் எங்கள் மண்ணில் பாயில் படுத்துறங்கும் இன்பம் கிடைக்குமா? என்ற கேள்வி என்றும் மனதை நெருஷிக்கொண்டே இருக்கிறது.

கேள்வி -

புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் இன்று பரவலாகப் பேசப் படுகிறது. அவுஸ்திரேலியாவில் இது சார்ந்த வெளிப் பாடுகள் எவ்வாறுள்ளன?

பதில் -

இது குறித்து இலங்கையிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் நிறையப் பேசிபிருக்கின்றேன். சங்கமிலக்கியம், பழந்தமிழ் இலக்கியம், நவீன இலக்கியம், தேசிய இலக்கியம், மண்வாசனை இலக்கியம், பிரதேச மொழி வழக்கு இலக்கியம் என்றெல்லாம் பேசப்பட்ட காலம் அகற்று புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் பற்றிப் பேக்கிறார்கள்., எழுதுகிறார்கள். விரைவில் ‘இடம் பெயர்வு’ இலக்கியம் குறித்தும் பேகவார்கள். இலங்கையிலிருந்து பேகவோமாயின்- வடக்கிலிருந்து தெற்கிற்கும்-கிழக்கிற்கும்- மத்திக்கும் இடம் பெயர்ந்தவர்களின் வாழ்வங்குப் பங்களை எழுதிய படைப்புகள் குறித்தும் பேசலாம். இவ்விதம் இடம் பெயர்வுக் கதைகளைக்கூட தொகுக்கலாம் என்ற யோசனையும் உண்டு. மிகச்சிறந்த கதைகள் இந்த ‘இடம் பெயர்வு’ இலக்கிய மகுடத்தில் உண்டு. அவுஸ்திரேலியாவில் புலம்பெயர்ந்தவர்களின் இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் குறித்து சொல்வதானால் பலர் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் குரல் (கையெழுத்துப் பிரதி) மாத்தளை சோழவின் ‘தமிழ்க்குரல்’ எஸ்.பொ- யாழ் பாஸ்கர் நடத்திய அக்கினிக்குஞ்சு, விமல் அரவிந்தன் வெளியிட்ட ‘மரபு’ அவுஸ்திரேலிய தமிழர் ஒன்றியம் வெளியிட்ட ‘அவுஸ்திரேலிய முரசு’ தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக் குழுவின் மாணவர் அமைப்பின் ‘உணர்வு’ வைத் தியக்கலாநிதி பொன்.சத்தியநாதன் தமது LIMAT

நிறுவனத்தினாடாக வெளியிட்ட தமிழ் உலகம் TAMIL WORLD என்பன வந்தன-நின்றன. இப்போது உதயம், கலப்பை, ஈழமுரசு (அவுஸ்திரேவியப் பதிப்பு) என்பன வெளியாகின்றன. இவை குறித்து ‘அவுஸ்திரேவிய தமிழ் இதழ்கள்’ என்ற தலைப்பில் விரிவான ஆய்வு எழுதியிருக்கிறேன். தவிர் மாத்தளை சோழ, அருணவிஜயராணி, எஸ்.பொ, பாமினி செல்லத்துரை, கன்பரா மேகநாதன், மாவை நிதியானந்தன், கவிஞர் அம்பி, மகேசன், கலாநிதி கந்தையா, முதலானோரின் படைப்புக்கள் நூல்களாக வெளியாகியுள்ளன. சிறுகதை, கவிதை, நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம், ஆய்வு, சிறுவர் இலக்கியம் முதலான பல்துறை சார்ந்த நூல்களாக அவை விளங்குகின்றன. ‘பனியும் பணையும்’ என்ற புலம்பெயர்ந்த படைப்பாளிகளின் கதைகள் கொண்ட தொகுப்பு நூலுக்கு கால்கோளிட்டதும் அவுஸ்திரேவியாதான். விக்டோரியா இலங்கைத் தமிழ்ச்சங்கம் முத்தமிழ் விழாவை முன்னிட்டு நடத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் தேர்வு பெற்ற கதைகள் அடங்கிய ‘புலம்பெயர்ந்த பூக்கள்’ வெளியாகி யிருக்கிறது. இங்கு வெளிவரும் உதயம், ஈழமுரசு முதலான வற்றில் புதிதாகப் பலர் எழுதத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். கலை, இலக்கியம் குறித்து பிரக்ஞா உருவாகியுள்ளது. நாடகம், நாட்டியம் மட்டுமல்ல. அண்ணாவியார் இளைய பத்மநாதனின் முயற்சியால் நாட்டுக்கூத்தும் வட்டக்களாரியில் அரங்கேறுகிறது. எனவே, அவுஸ்திரேவியாவில் கலை, இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் உற்சாகம் தருவதாகவும் அதே சமயம் ஆரோக்கியமாகவும் இருக்கின்றன.

கேள்வி -

தாயகத்தில் யுத்த அழிவுகள் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மக்கள் இந்த அழிவுகளை நிறுத்தவும் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உதவ வும் எந்த வகையில் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென நினைக்கிறீர்கள்?

பதில் -

தாயக யுத்த அழிவுகளை நிறுத்த முடியாத நிலைதான் எமக்கு. எம்மிடமிருந்து கவலையும் அநுதாபமும் பெருமுச்சம் தான் வெளிப்படுகிறன. பேசுவேண்டியவர்கள் பேச வேண்டும். அரசியல் தீர்வு வரவேண்டும். யுத்தம் புரிந்து சமாதானம் தோன்றுமா? முதலில் யுத்தம் நிறுத்தப்படவேண்டும். இலங்கையில்

மேற்கொள்ளப்பட்ட கருத்துக் கணிப்பிலும் கூட பெரும்பாலான மக்கள் யுத்தத்தை விரும்பவில்லை என்பதை அறிய முடிகிறது. யுத்தத்தில் ஈடுபட்டுக் கால், கை இறந்த படையினர்கூட யுத்தம் நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்றே குரல் எழுப்புகின்றனர். புலம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களும் தாயகத்தில் அமைதி தோன்ற வேண்டுமென்றே பிரார்த்திக்கின்றனர். சில மேற்கு நாடுகள் கூட மத்தியஸ்தம் வகிக்கத் தயாராகியிருந்ததை அறிவோம். யுத்தமானது அறிவுகளையே தொடரச் செய்யும். அதே சமயம் சர்வதேச ஆயுத விற்பனையாளர்களுக்கும் ஆயுதத் தரகர் களுக்கும் பணத்தை வாரி வழங்கும். உற்பத்தி செய்த ஆயுதங்களை விற்பனை செய்ய சர்வதேசச் சந்தை தேவைப்படுகிறது. அதற்கு யுத்தம் தேவைப்படுகிறது. ஐ.நா. சபை விழி பிதுங்கி நிற்கிறது. கொசோவாவில் அறிவு என்றவுடன் பூரிப் பந்தெங்கும் உள்ள பொதுச்சுற்தொடர்பு சாதனங்கள் விழி உயர்த்திப் பார்க்கின்றன. ஆனால் எந்து இலங்கை நிலைமைகளை எட்டியும் பார்க்கத் தவயிலிருகின்றன எனச் சொல்லும் நாம்மவர்களை அவுஸ்திரேலியாவில் தினமும் சந்திக்கலாம். அதே சமயம் ஈழத்துமிழ் மக்களுக்கு அவர்களின் பாதிப்புணர்ந்து உதவும் கருணை உள்ளம் கொண்ட மக்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள். இந்த மனிதநேயம் செத்துப் போகவில்லை. இயந்திரமயமான இரண்டகமான வாழ்வு வாழ்ந்த போதிலும் பாதிப்புற்ற மக்களுக்கு புனர்வாழ்வு அடிப்படையில் உதவும் மக்களில் அநேகர் புலம் பெயர்ந்து வாழ்கின்றனர். பல அமைப்புகள் அவுஸ்திரேலியாவின் அனைத்து மாநிலங்களிலும் இவ்விதம் செயற்படுகின்றன. புலம் பெயர்ந்த மக்கள் தாம் வாழும் நாடுகளின் அரசுகளின் மூலம் இலங்கையில் யுத்தநிறுத்தத்தை ஏற்படுத்த அழுத்தங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். அமைப்புகள் அரசுகளுடன் தொடரச் சியான சந்திப்புகளையும் பேச்சு வார்த்ததைகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். மேலும் மேலும் ஆக்க பூர்வமான வழிமுறைகளில் இலங்கையில் பாதிப்புற்ற மக்களுக்கு உதவவேண்டும். உயிரழிவு போன்று மனிதநேயமும் அறிந்துவிடக் கூடாது. இப்பொழுது இலங்கையில் வெளியாகும் பத்திரிகைகளில் வார் இதழ்களைப் பார்த்தால் ஏராளமான மரண அறிவித்தல், நன்றி நவீலல், நினைவஞ்சலி, பிறந்தநாள், திருமண விளம்பரங்கள். நினைவஞ்சலி வெளியிடும் அன்பர்கள் மறைந்தவர் ஞாபகார்த்தமாகவும், பிறந்த நாடுக்கு விருந்து

கொடுப்பவர்கள் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடும் பின்னையின் சார்பாகவும், திருமணம் செய்வோர் தமது திருமணத்தை முன்னிட்டும், மனிவிழாக் கொண்டாடுவோர் அதன் பொருட்டும் யாராவது யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவருக்கோ அல்லது குடும்பத் துக்கோ ஏதும் வழிமுறையில் உதவலாம். ஆற்றல் இருந்தும் கல்வியைத் தொடர வழியின்றித் துயரப்படும் ஏழை மாணவர் களுக்கு உதவலாம். 20 ஆம் நூற்றாண்டுக்கு விடைகொடுத்து 21 ஆம் நூற்றாண்டை நோக்கிப் பயணமாகின்றோம். இந்தப் புதிய நூற்றாண்டு 'மனிதநேயத்தை' வளர்க்கும் யுகமாக, மனித உரிமைகளை மதிக்கும் யுகமாக மலர வேண்டும்.

கேள்வி

அவுஸ்திரேவியாவில் எமது தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தலைமுறை இடைவெளி பெருகியிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. இது குறித்து உங்கள் கணிப்பிடு என்ன? பதில் -

நான் அடிக்கடி கூறும் கவிதை வரிகளைத்தான் உங்களுக்கு மீண்டும் சொல்லத் தோன்றுகிறது. இந்தக் கவிதைக்கு நான் சொந்தக்காரன் இல்லை. முகமறியாத வடபகுதி மாணவி ஒருவர்- (வேம்பாடி மகளிர் கல்லூரி) பல வருடங்களுக்கு முன்பு எழுதியது. இன்று அவர் எங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்பதை அறிய முடியவில்லை. கவிதை இதுதான்:

எங்கள் தாத்தா குரக்கன் மா பிட்டு சாப்பிட்டார்.

எங்கள் அப்பா அரிசி மா பிட்டு சாப்பிட்டார்.

நாங்கள் பாண், ரூராட்டி சாப்பிடுகின்றோம்.

எங்கள் தம்பி பாப்பா என்ன சாப்பிடுவான்?

எங்கள் தாத்தா மாட்டு வண்டியில் சென்றார்.

எங்கள் அப்பா கோச்சி வண்டியில் சென்றார்.

நாங்கள் ஏரோப்பிளேஸில் பறக்கிறோம்

எங்கள் தம்பிப் பாப்பா எதில் செல்லான்.

எங்கள் தாத்தா கடவுளுக்குப் பயந்தார்

எங்கள் அப்பா தாத்தாவுக்குப் பயந்தார்

நாங்கள் ஆழி, நேவிக்கு பயப்படுகிறோம்
எங்கள் தமிழிப் பாப்பா எவருக்கும் பயப்பட மாட்டான்!

இந்த வரிகளில் தலைமுறை இடைவெளி துலக்கமானது. வெளிநாடுகளில் வாழும் எமது தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மட்டுமல்ல எங்கும் எல்லா இனமக்களிடத்தும் இந்தத் தலைமுறை இடைவெளி உண்டு. அது - கல்வியில், நடை, உடை பாவனைகளில், பேச்சு மொழியில், வாழ்வில், அறிவிய வில், கலை, இலக்கியத்தில், இசையில், பாடலில்..... இப்படிப் பலவற்றிலும் புரையோடித்தானே இருக்கிறது. முன்பு நாம் கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் திரைப்படப் பாடல் களைக் கேட்டு இரசித்தோம். இன்று இசையையும் இரைச்சலை யும் தானே இரசிக்கிறார்கள் இளம் தலை முறையினர். இங்கு இப்பொழுதும் தினமும் இரவு பாரதி பாடல்களை கஸ்ட்டில் கேட்டுக் கொண்டுதான் துயில் கொள்கின்றேன். எத்தனை தடவை கேட்டாலும் எனக்கு அலுக்கவில்லை. ஆனால் எனது பிள்ளைகள் இங்குள்ள கம்பியூட்டர், தொலைக்காட்சி, வாணையில் முதலான சாதனங்களின் மூலம் இன்றைய இரைச்சல் மிக்க பாடல்களைத்தான் இரசித்துக் கேட்கிறார்கள். தலைமுறை இடைவெளி என்பது வெறுமனே உறவில் மட்டும் தங்கி யில்லை. குழலும் ஒரு காரணம். பெற்றோர் ஒரு உலகிலும் பிள்ளைகள் வேறு ஒரு உலகிலும் வாழ்கிறார்கள். பெற்றோர் இறந்தகாலத்தைச் சுமந்து கொண்டு எதிர் காலத்தை அதிச்சியடன் எதிர் நோக்கியவாறு நிகழ் காலத்தில் பதட்டத்துடன் வாழ்கிறார்கள். ஆனால் பிள்ளைகளோ நிகழ் காலத்தை மாத்திரம் பரவசமுடன் சந்திக்கிறார்கள். கடந்தகாலமோ எதிர் காலமோ தற்போது தமிழ்ச் சில்லை என்ற தெளிவு இளம் தலைமுறையிடம் உண்டு. முத்த தலைமுறையைப் போன்று இன, மத, மொழி, பண்பாட்டுச் சிறைகளுக்குள் முடங்கிவிடாமல் சுதந்திரமாக சிந்திக்கவும் செயற்படவும் விரும்புகிறார்கள். இதனால் பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையே முரண் பாடுகள் தோன்றுகின்றன. இந்தப் பிள்ளைகள் பெற்றோருடன் தோழுமையுடன் சிநேக் பாவத்துடன் பழகுவதற்கே விரும்புகிறார்கள். இதனைப் புரிந்துகொண்டு விவேகமாகச் செயற்படவேண்டிய பொறுமையும் சுகிப்புத்தன்மையும் முத்த தலைமுறையினருக்குத் தேவைப்படுகின்றன.

கேள்வி:-

கதை, கட்டுரை, செய்தியறிக்கை, இலக்கிய ஆய்வு, புதினம் முதலான துறைகளுடன் மாத்திரம் நின்று விட்டார்கள். நாவல், கவிதைத் துறைகளில் நீங்கள் இன்னமும் ஈடுபாடு காட்டவில்லை. இது குறித்து என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்? தற்போதைய தங்கள் இலக்கிய முயற்சிகள் எவ்வாறு உள்ளன?

பதில் -

கவிதை எனக்கு காட்டமானது. என்னால் தரமான கவிதை எழுத முடியும் என்ற நம்பிக்கை இல்லை. ஆனால் கவிதை களை விரும்பிப் படிப்பேன். அவ்விதம் படித்து மனதில் கவர்ந்ததை மற்றவர்களுக்கும் சொல்வேன். பேச்சிலும் எழுத்திலும் மேற்கோள் காட்டுவேன். இதுவரையில் நாவல் எழுதவில்லைத்தான். அது மனக்குறையாகவும் தென்படுகிறது. மனித நேயத்தையும் ஆத்ம பலத்தையும் வலியுறுத்தும் நாவல் ஒன்றை எழுதத் தொடங்கியுள்ளேன். இந்த நாவல் 1950 ஆம் ஆண்டில் தொடங்கி 2000 ஆம் ஆண்டில் முடிவடைவதாக கதை அமையும். அதாவது 50 ஆண்டு காலப் பின்னணியுடன் ஒரு பெண்ணின் கதை. பெயர் ‘தேவி மகாத்மியம்’. அவுஸ் திரேவியாவுக்கு வந்த பின்பு பல கதைகளும் கட்டுரைகளும் எழுதியிருக்கிறேன். அவற்றுள் சில கதைகள் மூன்று தொகு திக்குசுச் சேர்ந்தன. சமாந்தரங்கள், வெளிச்சம் என்பன வெளியாகி விட்டன. ‘இயந்திரங்கள்’ என்ற கதைத் தொகுதி பின்பு வெளியாகலாம். கட்டுரைகளைப் பொறுத்தவரையில் சுமார் 14 அங்கங்கள் கொண்ட ‘இலக்கிய மடல்’ அச்சுக்குத் தயாராகி யுள்ளது. சுமார் 15 ஆண்டு காலமாக மேற்கொண்ட ‘இலங்கையில் பாரதி’ என்ற ஆய்வு நாலும் எழுதி முடித்தாயிற்று. பாரதி இலங்கையில் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தை விரிவாகக் கூறும் நூலாக அது அமைகிறது. 1972 இல் இலக்கிய உலகில் பிரவேசித்தேன். கால் நூற்றாண்டும் கடந்து விட்டது. இந்த நீண்ட இலக்கியப் பயணம் குறித்த விரிவான நூலென்றும் வெளியாகும். அதன் பெயர் ‘பயணம்’. பல இலக்கியவாதிகள், சம்பவங்கள், அநுபவங்கள் பயணத்தில் பதிவாகியுள்ளன. பல நண்பர்களைப்பற்றி தனித்தனி அத்தியாயங்களும் உண்டு. அவுஸ் திரேவியாவின் பூர்வீகர்க்குடி மக்களான ஆதிவாசிகள் ‘அபோரிஜீஸ்ஸ்’ குறித்து ஆய்வு முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளேன்.

இம்மக்களின் பூர்வீகம் இந்தியா, பண்டைக் கால தமிழ் மக்களுக்கும் இவர்களுக்கும் இடையே உறவு இருந்ததற்கான சான்றுகள் இருப்பதாக அறியப்படுகிறது. அந்த மக்கள் ஒவியத்திலும் நல்ல தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். அவர்களின் வாத்தியக் கருவி சர்வதேசப் பிரசித்தி பெற்றது. ‘காலங்களும் கோலங்களும்’ - என்பது அந்த ஆய்வு நூலின் பெயர். சைவமும் தமிழும் ஏதோ யாழ்ப்பாணத்து மக்களின் பொக்கட்டுக் குள்தான் இருக்கிறது. இருக்கும் என்ற மனோபலம் முன்பு அங்கு இருந்ததாக அறிந்தேன். நானோ - பத்து வயதுக்குப் பின்பு தான் பணை மரத்தையே பார்த்தேன். பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தது நீர்கொழும்பில். இப்போது கடல் குழந்த கண்டத்தில் எனினும் நினைவுகள் இன்றும் இந்த நிமிடமும் தாயகத்தில் தான் தங்கியிருக்கிறது. ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குத் தென்னிலங்கையும் மலையகமும் வழங்கிய பங்களிப்புக் குறித்து விரிவான ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பெற்றும் விரும்புகிறேன். அதற்காகப் பயணங்களும் மேற்கொண்டேன். தேடல் தானே படைப்பு. படைப்புதானே தேடல். ஆயனும் ஆரோக்கி யமும்தான் இம்முயற்சிகளுக்குத் தேவைப்படுகின்றன.

அருள்.விஜயாலி

- ★ இலங்கையிலும் இங்கிலாந்திலும் வாழ்ந்து தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறியிருக்கிறார்.
  - ★ ‘கன்னிகா தானங்கள்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வழங்கிய இவர், மரபு வழிநின்று பெண் சமந்துவத்தை மிகத் தீவிரமாக ஆதரிப்பவர்.
  - ★ தரமன் நாடக எழுத்தாளர். இலங்கை வானொலியில் 25 வாரங்கள் தொடர்ந்து விசாலாட்சிப் பாட்டி பேசுகிறார் என்ற மூலஸ்யத் தொடரை வழங்கியவர்.
  - ★ ‘அவுஸ்திரேலிய முரசு’ என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர்.
  - ★ விக்டோரியா மாநில வானொலியில் கதை, கட்டுரை, இலக்கியச் சுவை என்பவற்றை வழங்கி வருகிறார்.

கேள்வி :-

இலங்கையிலும் இங்கிலாந்திலும் வாழ்ந்து தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறியிருக்கிறீர்கள். இம்முன்று நாடுகளிலும் தங்கள் வாழ்வு அனுபவங்கள் எழுத்தாளர் என்ற நிலைமையில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளன?

பதில் :-

இலங்கை 'விஜயராணியே' நான் ரசிக்கும் எழுத்தாளர். கன்னிப் பெண்ணாக இருந்து படைத்த படைப்புகள் தைரியமானவை. போலித்தனம் இல்லாதவை. யாருக்கும் பயப்படாமல் எழுதிய எழுத்துக்கள். திரும்பிய பக்கம் எல்லாம் இலக்கியம் பேச மனிதர்கள் இருந்தார்கள். கருத்துச் சுதந்திரம் இருந்தது. (சில அரசாங்கக் கட்டுப்பாடுகளைத் தவிர) மாற்றுக் கருத்துக்கள் பலவற்றை பகிர்ந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களும், அவற்றை முன்வைக்க மாறுபட்ட கருத்துடைய பல பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், வாணோலி, தொலைக்காட்சி என்று அங்கு ஒர் இலக்கிய உலகமே இருந்தது. எனவே நாம் கழல விரும்பாத உலகத்தை ஒதுக்கி விட்டு இலக்கிய உலகில் மூழ்கித் திளைக்கக் அனு வசதியாக அமைந்தது. என் துணிச்சலான எழுத்துக்களைத் தட்டிக் கொடுத்து வளர்த்தவர்... என்றுமே என் நன்றிக்குரிய மறைந்து விட்ட வீரகேசரி, தினக்குரல் ஆசிரியர் திரு.ராஜகோபால் அவர்கள். அவருடன் என் எழுத்துக்களை ரசித்துக் களம் அமைத்துக் கொடுத்த வாணோலி நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர்களும், இளம் எழுத்தாளர்களை ஊக்கு விக்கும் மல்லிகை ஜௌா போன்ற ஆசிரியர்களும் என் எழுத்து தைரியமாக வெளிவர உதவி செய்தவர்கள். எனவே குடும்பச்சுமைகள் அற்ற கன்னிப் பருவத்தில் கதை, கட்டுரை, நாடக விழங்கனம் எனப் பலவற்றைப் படைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. நேர்மையான விழங்கனங்களைச் சந்தித்தபோது மேலும் மேலும் எழுத வேண்டும் என்ற ஆசை ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஆயின் லண்டனில் வசிக்கும் பொழுது நிலைமை ஒரு குடும்பத் தலைவியாக உருமாறியிருந்தது. கடமைகளின் சுமையோடு இயந்திரமயமான அந்த நாட்டில் இயந்திரமாக நாமும் மாற வேண்டிய தூர்ப்பாக்கியம். இலக்கியம் பேச யாராவது கிடைக்க மாட்டார்களா என நானும், கணவரும் ஏங்குவோம். 1983களில் அங்கு இலக்கியம் என்பது இல்லை

என்பதுபோல், பணம் சேர்ப்பது ஒன்றே வாழ்வின் குறிக்கோள் என்பது போன்று எல்லோரும் பற்பதுபோல் எனக்குப்பட்டது. நாடுவிட்டு இன்னொரு நாட்டுக்கு வந்துவிட்டமையால் வாழக் கையை அமைத்துக்கொள்ள அவர்கள் அப்படிப் பற்பதும் நியாயமாகக் கூறப்பட்டது. எனவே வாழக்கையின் உயிர்த் துடிப்பான சிலிர்ப்புக்களைத் தரும் இலக்கியத்தை எந்த ரூபத்தில் காணவும் மனமில்லாத, நேரத்தை ஒதுக்க அக்கறைப் படாத ஒரு தன்மை அங்குள்ளவர் மத்தியில் பரவியிருந்தது. இருந்தும் சிறிது காலத்தின் பின் நவசோதி அவர்களின் முயற்சியினால் ‘சிந்து’ என்றொரு சஞ்சிகை மூலம் ஸண்டனில் இலக்கிய வளம் சேர்க்க முனைந்தோம். ஆயின் சினிமாவைப் பற்றி எடுத்துரைக்கும் சஞ்சிகைகளையும் மயிலிப் பதிப்புகளையும் கொண்டுதிரிந்த நம் நாட்டார் நம் இலக்கியம் குறித்துக் காட்டிய அலட்சியம் நவசோதியின் மனதை நோக்கவைத்தது. இதில் வியப்பென்னவென்றால், அலட்சியம் செய்தவர்களில் பலர் ஸண்டன் தமிழ் பாடசாலையில் நம் சிறார்களுக்கு தமிழ் படிப்பித்த வர்கள். ஈழப் பெருமை பேசுவர்கள். நவசோதியின் மறைவுடன் சிந்துவும் வெளிவருவது நின்று விட்டது. நம்மவரின் போலித் தமிழ் பற்றும் நாட்டின் சௌகரியங்களையும் சட்ட திட்டங்களையும் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் தந்திரங்களும் மனதை நோக்கவைக்க, சில சிறுகதைகள் என் பேணாவில் மலர்ந்து இலங்கைப் பத்திரிகையில் பிரசரமாகின. அவற்றில் அனைவராலும் பாராட்டப்பட்டது ‘அவசரம் எனக்கொரு மனைவி வேண்டும்’ என்ற சிறு கதை. பல முத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் அதைக் குறுநாவல் ஆக்கும்படி என்னை அன்புடன் பணித்துள்ளார்கள்.

ஆயின் இப்போது நிலைமை அங்கு முற்றிலும் மாறுபட்டுள்ளதை அன்மையில் ஸண்டன் சென்றபோது புரிந்து கொண்டேன். பல பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள். பார்க்கப் பரவசமாக இருந்தது. நகைகள், சேலைகள், கார், வீடு என்ற வட்டத்தில் ஒரு பகுதியினர் இன்னமும் சூழ்நிறாலும் இன்னொரு சாரார் இலக்கிய உலகை நன்கு சமைத்த வண்ணம் இருக்கிறார்கள். இதற்கு சான்று பகர்கிறது திரு.இ.பத்பநாப ஜயர் பதிப்பாசிரியராக இருந்து வெளிவந்திருக்கும் “இன்னுமொரு காலடி” என்ற மலர்.

1989ம் ஆண்டு அவுஸ்திரேலியாவில் ‘மெல்போர்ஸ்’

எனும் நகரில் குடியேறினேன். அந்த நேரம் கோயில்களோ, அன்றில் இலக்கிய மன்றங்களோ இல்லாதது மீண்டும் ஒரு ஏழாற்றத்தை தந்தது. எனினும் ஒரு மணித்தியாலத் தமிழ் வாளொலி சேவையில் தமிழ் மணம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ஏற்கனவே இலங்கை வாளொலிக்கு நிகழ்ச்சிகளைப் படைத்த காரணமாக, இங்கும் கதை கட்டுரை, இலக்கியச் சுலவ என்பனவற்றைச் தயாரித்துக் கொடுத்தேன்.

நான் வதியும் மெல்போர்ன் நகரில் இலக்கியத்தை விட உரிமைய் போராட்டமே முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றது. மாகாத்மா காந்தி எனது முன்னோடி. அவரது அகிம்சை வழியே நான் மதிக்கும் வழி. எனவே உயிர்க் கொலைகளை எந்த விதத்திலும் என்னால் நியாயப்படுத்த முடியவில்லை. இதன் காரணமாக, தனித்துவமாக நிற்கவேண்டிய ஒரு நிலை. வெறும் அரசியல் சங்கம் கொண்ட நகரில் சில இலக்கிய நண்பர்களின் துணையுடன் ‘அவுஸ்திரேலியத் தமிழர் ஒன்றியம்’ என்ற அமைப்பை நிறுவி இலக்கியம் பரப்பினோம். முத்தமிழ் விழா, ஏடு தொடங்கல், மனப் பேச்சுப் போட்டிகள், நாடகவிழாக்கள், கலை விழாக்கள், இலக்கியக் கண்காட்சிகள் என்பனவற்றை அங்கு நடைபெறச் செய்தோம். ‘அவுஸ்திரேலிய முரசு’ எனும் பத்திரிகையை வெளிக் கொணர்ந்தோம். அதன் ஆசிரியராக நான் பணிபுரிந்தேன். ஆயின் மக்கள் மத்தியில் தமிழ் மணம் கழை ஆரம்பித்த பொழுது எங்கே தம் அரசியல் செல்வாக்கு மங்கி விடுமோ நேர்மையான விமர்சனங்கள் வெளிவந்து தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டும் பத்திரிகையாக இருப்பதனால் குற்றங்கள் வெளிச்சத்துக்கு வந்துவிடுமோ என்ற ஆதங்கத்தில் பலர் தம் எண்ணிக்கையின் பலத்தினால் மக்களைச் சென்ற டையும் பல தொடர்பு சாதனங்களை தம் வசமாக்கி தம் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டார்கள். அத்துடன் நம் பக்கத்திலும் சில இலக்கிய நண்பர்கள் சோர்ந்து விட்டமையினால் பல இலக்கியத் தொண்டுகளை ஆற்ற எண்ணியும் முடியாமல் போய்விட்டது.

முகல்துதி விமர்சனங்களும் தவறுகளை நியாயப் படுத்துவதும் சிறு வயதில் இருந்தே எனக்குப் பிடிக்காதன. சில நிகழ்ச்சிகளுக்கு நடவேர்களில் ஒருவராகப் பணிபுரிய என்ன அழைத்துவிட்டு அமைப்பாளர்கள் நடு நிலைமையின்றி நடந்து கொள்ளும்போது என் மணச்சாட்சி படும்பாடு அந்த

ஆண்டவன் மட்டுமே அறிவான். புகழுக்காக பேனா பிழப்பவள் அல்ல நான். எனவே இவை பல நல்ல விடையங்களைச் சாதிப்பதுக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கின்றதே தவிர என் எழுத்தைப் பாதிக்கவில்லை. தமிழ் இலக்கியத்துக்கு என்னால் இயன்றளவு பங்களிப்பை இங்கு செய்துகொண்டு இருக்கிறேன். எழுத்துச் சுதந்திரம் கொண்ட நாட்டில் வாழ்ந்தும் சுதந்திரமாக எழுத முடியாமல் இருப்பது எவ்வளவு துக்கம் என்பதை அந்த நிலையில் உள்ளவர்களால்தான் புரிந்து கொள்ளமுடியும். எனினும் பெண்களுக்கான சில நல்ல விடயங்களைச் செய்யும் எண்ணம் உண்டு. பிள்ளையார் அருளில் காலப்போக்கில் அது நிஜமாகலாம்.

கேள்வி :-

வழக்கமாக இலக்கியப் படைப்பாளிகள் தமது நூல்களை பெற்றோருக்கு, சகோதரர்களுக்கு, நண்பர்களுக்கு, சக படைப்பாளிகளுக்கு அரப்பணம் செய்வது வழக்கம் ஆணால் உங்களுடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகு தியான் ‘கன் னிகாதானங்களை’ பிள்ளையாருக்குச் சமர்ப்பித்திருக்கிறீர்கள் இது குறித்து உங்கள் விளக்கம் என்ன?

பதில் :-

அவன் அன்றி ஒரு அணுவும் அசையாது என்பார்கள். நான் அந்தக் கூற்றில் மிகுந்த நம்பிக்கை உடையவள், பிள்ளையார் பால் நிறைந்த பக்தி கொண்டவள். பாரதியார் கண்ணன் பாடவில் கண்ணனை நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனாய் என்று பாடிச் செல்வதுபோல் பிள்ளையார் என் வாழ்வின் எல்லாமாக இருப்பவர். என் வாழ்க்கையில் எந்த ஒரு மகிழ்ச்சிகரமான சம்பவம் நடந்தாலும் மனம் முதலில் நன்றி கூறிக் கொள்வது பிள்ளையாருக்கே. அதேபோல் துக்கம் ஏற்பட்டால், கோபம் கொள்வதும் அவரிடம்தான். சிறு வயது தொட்டு என் வாழ்க்கை கொழும்பில் கழிந்தாலும் விடுமுறையில் உரும்பிராய் செல்லும்போது அங்குள்ள கற்பகப் பிள்ளையார் கோயிலில் மெய்சிலிர்த்துப் பலமணிநேரம் நின்றதுண்டு. என் பெற்றோர்கள் அக்கோயில் பால் மிகுந்த ஈடுபோடு கொண்டு எம்மையும் ஈடுபை வைத்தார்கள். கற்பகப்பிள்ளையார் கோயிலை மிகவும் சிறப்படையச் செய்ய வேண்டுமென மனதில் விதம் விதமாக ஆசைகள். ஆயின் குழந்தை என் வாழ்வை வெளி

நாட்டில் கொண்டுவந்து முடித்திருக்கிறது. என்வாழ்வின் எல்லா மாக விளங்கும் கற்பகப் பிள்ளையாருக்கே என் முதல் சிறுகதைத் தொகுதி சமர்ப்பணமாகி அதன் லாபமும் கோயிலுக்கே சேரவேண்டுமென ஆசைப்பட்டேன். அத்துடன் பெற்றோர்களே உலகம் என வலம் வந்த விநாயகருக்கு என் தொகுதியினை சமர்ப்பித்தது, என் பெற்றோர்களுக்கும் சேர்த்து அர்ப்பணம் செய்த நிறைவினைத்தான் எனக்குத் தருகின்றது.

கேள்வி :-

பெண் விடுதலை, பெண் நிலை வாதம், பெண் ணியம் என்று பெண்களின் உரிமைப் பிரச்சனைக்கு பல உருவங்கள் வழங்கப் படுகின்றன. இது குறித்து உங்களது பார்வை என்ன?

பதில் :-

பெண் விடுதலை, பெண் நிலைவாதம், பெண்ணியம் என்ற எல்லாமே பெண்களுக்கு முன்னேற்றத்தையும் உரிமைகளையும் பெற்றுத்தர முனையும் விடயங்கள் தாம். குழந்தைகள், சமூக அமைப்புக்கள், தேவையற்ற கட்டுப்பாடுகள், பொருளாதாரம் இப்படிப் பெண்ணை அடிமமகளாக வைத்திருக்கப் பல காரணங்கள். தன் சுயமான அறிவில், சிந்தனைத் திறனில் இயங்கித் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் ஒரு தன்மை கொண்டவளாகப் பெண்ணைப் பலப்படுத்தாமலேயே இதற்கு முக்கிய காரணம்.

“ஒரு பெண் குழந்தையைப் படிப்பித்தலே ஒரு நாடு செய்யக்கூடிய சிறந்த மூலதனம் என்கிறார் மரிஸ் ஓரோக (MARIS OIROVRKE-DIRECTOR OF EDUCATION FOR THE WORLD BANK) என்பவர். அத்துடன் அது அவளை மட்டுமல்ல அவளது கல்வியறிவு ஒரு சமூகத்தையே மாற்றி யமைக்க உதவுகின்றது என்கிறார். எத்தனை பேர் இதுபற்றிச் சிந்தித்துப் பெண்குழந்தைகளுக்குக் கல்வியறிவு புகட்ட எண்ணுகிறோம். பள்ளிக்கூடங்களுக்கு அனுப்பாமல் சிறு வயதிலேயே சமைக்கவும் தமிழிப் பாப்பாக்களைப் பராமரிக்கவும் அல்லவா 60 வீதம் குழந்தைகள் பிரயோசனப்படுத்தப்படுகிறார்கள். கூடுதலான ஆசிய நாடுகளில் ஒரு பெண்ணை நிலை குறித்துத் தான் ஒரு தேசத்தின் பெருமை பேசப்படுகிறது. ஆயின் தெள்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் பல பெண் பிரதம மந்திரிகள் பல பெண் உயர் அதிகாரிகள் பதவிகளில் இருந்தபோதும்கூட

மற்றைய நாடுகளை விட பெண்ணின் நிலை மிகவும் தாழ்ந்திருப்பதும் இங்குதான் என அறியும் பொழுது எவ்வளவு வேதனையும் வெட்கமும் நாட்டுக்கு நாடு மகளின் அமைப்புக்கள் பல இருந்தும்கூட, எவையுமே பெண்கள் பொறுப்பான பெரிய பதவிகளில் இருந்த போதும்கூட, பெண்களுக்கான அழிப்பை உரிமைகளை அல்லது அந்தியா வசீயக் கல்வியை அவர்கள் பெறும் சட்டங்களை அழுவில் கொண்டு வர முயற்சிக்காதது வருத்தத்துக்குரியது. கடுமையான சில தண்டனைகள் கொண்ட சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டிருந்தால் பெண் கல்வியறிவு அற்று வீட்டில் வைத்திருக்கும் நிலைமை மாறியிருக்கலாம். “ஐயோ என்ன விட்டுட்டுப் போட்டிங்களே பிள்ளைகளை என்ன செய்யப் போகிறேன்?” இப்படியான ஒப்பாரி களைத்தான் நம்நாட்டில் கேட்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. அதை விடுத்து கணவனது நினைவுகளை அசைபோட்டு அழும் பெண்ணை விரல் விட்டு எண்ணிலிடலாம். காரணம் பொருளா தாரத் தேவை முழுவதுக்கும் ஒரு பெண் ஆணைச் சார்ந்து நிற்கக் கூடிய தன்மையை நம் சமூக அமைப்புக்கள் வைத்திருந்தமை. அது மட்டுமல்ல ஆணைப் படிப்பித்தால் போதும் பெண்ணுக்கு உயர்படிப்பு எதற்கு என்ற குறுகிய மனப்பான மைகள். கணவன் எவ்வளவு கொடுமையானவனாக இருந்தாலும் பணிந்து போகக் கொல்லும் போதனைகள். நியாயமான விவாகரத்தில் தனித்து வாழும் பெண்ணை இன்னமும் கீழான பார்வை பார்க்கும் நம் சமூக அமைப்புக்கள். சீதனம் கொடுத்து ஒரு பெண் ஒருவனுக்கு மனைவியாக வேண்டிய தூர்ப்பாக்கியிம் இப்படிப்பல்.

ஆயின் இவற்றில் பல வெளிநாட்டில் புலம் பெயர்ந்த நம்மவரிடையே முன்னேற்றும் கண்டுள்ளன என்றாலும் நம் ஆசிய நாடுகளில் பெண் அடிமைத்தனம் 90 வீதம் அப்படியே இருப்பது பரிதாபத்துக்குரியது. பெண்ணுக்குப் பெண்ணே எதிரியாக சீதனம் தராத மருமகளை அகால மரணமடைய வைக்கும் மாமிர்கள், வாழாவெட்டியாக்கும் மாமிர்கள், நம் இலங்கை இந்திய நாடுகளில் தானே ஏராளம். விபச்சார வடுதிகள் நடத்துவார்கள்கூட கூடுதலாகப் பெண்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். இதுபறும் இருக்க, பெண் தாய்மையற்றவுடன் சில மாதங்களில் Ultrasound மூலம் என்ன குழந்தை எனத்தெரிந்து

பெண் குழந்தையானால் கருவிலே சிதைத்துவிடும் கணவன் மார்கள் வெளிநாட்டில் கூட இருக்கிறார்கள் என்பது கேவலத்துக் குரியது. ஸண்டனில் இரண்டாவது குழந்தைப் பேற்றுக்காக ரோஸ்கலர் உடுப்புக்களுடனும் ‘வியாபினி’ என்ற பெண் குழந்தையின் பெயரை மனதில் கொண்டும் நான் செல்ல, எனக்கு என்ன குழந்தை பிறக்கப் போகிறது என்பதை வைத்தியர்கள் கடைசிவரை சொல்ல மறுத்து விட்டார்கள். பெண் குழந்தை எனத் தெரிந்ததும் ஒரு இந்தியப் பெண் அதனை அறிக்க முயன்றதே இதற்குக் காரணம். ஆயின் எமது வேண்டுதலையும் மீறி, எமக்கு ஆண் குழந்தையும், ஆண் குழந்தை வேண்டுமென்ற ஓர் இந்தியப் பெண்மணிக்கு பெண் குழந்தையும் ஒரே நாளில் பிறந்தன. அந்த இந்தியப் பெண்மணி தனக்குப் பிறந்தது மூன்றாவதும் பெண்குழந்தையே என அறிந்ததும் தாய்ப்பால் கூட கொடுக்காது இரவு முழுவதும் அழுது கொண்டிருந்ததாகவும் தான் அவள் அருகிலேயே இருந்து ஆறுதல் சொன்னதாகவும் நேர்ஸ் கூறி, ஏன் பெண் பிள்ளை என்றால் இப்படி வெறுக்கிறார்கள்? என என்னக் கேட்ட போது, பெண் விடுதலையின் முதல் எதிரி யார் என்ற சந்தேகம் என் மனதில். பெண் குழந்தை என்றால் பாதுகாக்க வேண்டும், சீதனம் கொடுக்க வேண்டும், கணவனின் வெறுப்புக்கு உள்ளாகி வாழாவெட்டியாகி விட்டால், மீண்டும் தாமே பராமரிக்க வேண்டும் என்ற தவறான எண்ணங்கள்தான் இன்னும் பெண்ணை கீழ் நிலைக்குத் தள்ளுகின்றன. பெண்கள் மனதில் கூட. இல்லையாயின் மதத்தின் பேரால் கொடுமை செய்யப்படும் பெண்களின் வாழ்வுக்காகப் போராடி, பெண் உரிமைக் குரல் எழுப்பிய தஸ்ஸீமா நஸ்ரின் என்பவளின் மரணம் முன் மொழியப்பட்ட போது, பங்களாதேவுர் ஜனாதிபதி யாகவும் எதிர்க் கட்சித் தலைவியாகவும் இரு பெண்கள் தானே பதவி வகித்தார்கள். அது மட்டும் அல்ல பெண்ணின் கன்னித் தன்மையையும் புனிதத் தன்மையையும் உறுதிப் படுத்த இன்னும் ஸில இடங்களில் மதத்தின் பேரால் சடங்குகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குத் தாய் ஸ்தானத்தில் இருந்து பெண்ணே உடன்தையாகவும் இருக்கிறாள். பெண்ணே பெண்ணை உயர்வாக எண்ணும் மாற்றம் மனதில் மலர வேண்டும். தனக்குப் பிறக்கப்போவது பெண் குழந்தை எனத் தெரிந்து கணவன் கருச்சிதைவு செய்ய நினைத்தால் அதை

எதிர்த்து நிற்கும் தெரியம், அதை வெளி உலகிற்கு கொண்டுவரும் தெரியம், வளர்க்கக் கூடிய தெரியம் இவை பெண் மனதில் ஏற்பட வேண்டும்.

திருமணம் என்பது ஓர் ஆணையோ பெண்ணையோ முழுமையடையச் செய்யும் ஓர் அநுபவம். சந்ததி தழைக்க நம்பவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கட்டுக்கோப்பான உறவுமுறை. இளமையிலும் முதுமையிலும் தனித்து நிற்காமல் இன்ப துப்பங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள உதவும் சாதனம் என்ற வகையில் புரிந்து கொள்ள வேண்டுமே தவிர அழுவே உலக மாக அதை விடுத்து உலகில் ஒன்றுமேயில்லை என்பது போல பெண் நினைக்கத் தலைப்படுவதும் அடிமைச் சாசனம் எழுதிக் கொடுத்ததைப் போல நடந்து கொள்வதும்தான் கூடிய அடிமைத்தனத்துக்கு வழிகோலுகின்றது.

எனவே கல்வியறிவும், தானே தன் காலில் நிற்கக் கூடிய தெரியமுமே பெண் விடுதலையின் ஆரம்பக்கட்டங்கள் என்று நான் கருதுகிறேன்.

கேள்வி :

உங்களது படைப்புகளின் ஊடாக பெண்களின் விவகாரங்களை எவ்வாறு அனுகூகின்றார்கள்?

பதில் :

ஒரு பெண்ணாக இருப்பதினால் பெண்ணினது உணர்வுகளை அவர்களது செயல்களை கட்டுலாகப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. சில பெண்கள் தாமே முன் வந்து தம் துயரை என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்வதன் மூலம் ஆறுதல் அடைகிறார்கள். பல பெண்களோடு பழகுவதன் மூலம் அவர்களது பிரச்சனை தெரிகிறது. தெளிவாகிறது. அப்பிரச்சனைகள் கதைகளாகவோ, அன்றில் கட்டுரைகளாகவோ கற்பனை வடிவத்தில் வெளிவந்து பிரச்சனைகளை மற்றவர்களுக்கு இனம் காட்டுகின்றது. நான் என் தொகுதியில் குறிப்பிட்டது போல, என் ஒவ்வொரு கதைக்கும் பின்னால் ஒவ்வொரு உண்மையான கதை உண்டு. அவை பெண்ணைப் பற்றியதாக இருக்கும் பட்சத்தில் சில சமயம் அவளது துயரை அப்படியே முன் வைக்கின்றேன். சில சமயங்களில் என்னை அந்தப் பெண்ணின் ஸ்தானத்தில் நிலை நிறுத்தி நான் ஆகும் பட்சத்தில் எப்படி அந்தப் பிரச்சினையைக் கையாண்டிருப்பேன் என்று கோடு காட்டு

கின் ரேன். என் கதைகளில் உலவும் ‘வித்யா’ என்ற பெண்பாத்திரம் நான் காண விரும்பும் புதுமைப் பெண்ணின் விம்பம்.

ஆயின் ‘விவகாரங்கள்’ என்ற உங்கள் பதத்தை எடுத்துக் கொள்ளும்போது பெண் செய்வது எல்லாமே சரி எனத் தலையாட்டி விடுபவள் அல்ல நான். அளவுக்கதிகமான கதந்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு தலைகுனியும் படியான பல காரியங்களை நம் பெண்கள் வெளி நாடுகளில் செய்வதையும், அதற்குப் பெண் விடுதலையைச் சாக்காகக் கொண்டு நியாயப்படுத்துவதையும் பார்க்கும் பொழுது வேதனையாகவும், அவமானமாகவும் இருக்கின்றது. இவைகளைக் கண்டித்து எழுதுவதற்கும் தயங்குவதில்லை. ஆயின் ஒரு பெண்ணுக்குரிய அடிப்படை வசதிகள் அமைத்துக் கொடுத்துள்ள வெளி நாட்டில் வாழ்ந்தும்கூட ஒரிரண்டு பெண்கள் ‘மெல்போர் னில்’ தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளார்கள். காரணம் குடும்பப்பிரச்சனை. கணவனது அங்கு வேறு பெண்பால் திரும்பி விட்டமை. சிந்தித்துப் பார்த்தால் எவ்வளவு அற்பு விடயங்கள். இப்படி ஆண்கள்தாம் தமது பலம் எனப் பெண்கள் நிறுப்பிப்பது தான் பெண்ணின்சிலை இன்னமும் தாழ்ந்து கொண்டிருப்பதுக்குக் காரணம். ஜோர்மன், கனடா, ஸ்விஸ், பிரான்ஸ் போன்ற நாடுகளில் நம் பெண்களின் நிலை பற்றிக் கேட்கவே வேண்டாம். நஞ்சருந்துதல் புகையிரத வண்டிக்குள் தலையைக் கொடுத்தல், தூங்கிச் சாதல். ஆசிய நாடுகளில் இருந்து வரும் பல பெண்களுக்கு வெளிநாட்டில் பெண்களுக்காக அமைந்துள்ள அடிப்படை வசதிகள் புரிவதில்லை. எனவே மகளிருக்கான அமைப்புக்கள் எழுதுவதோடு நேரடியாக அவர்களிடையே செல்லமுடியுமாயின் அவர்களது பிரச்சனையைக் கேட்டறிந்து அதற்கான தீவைக் காணலாம். இப்படியான தற்கொலைகளைத் தடுக்கலாம். என் வரையில் எனக்குத் தெரிந்த பெண்களின் வாழ்க்கையில் பிரச்சனைகள் ஏதும் ஏற்பட்டால் கூடிய வரையில் தலையிட்டு அவற்றைத் தீர்க்க முயல்கின்றேன். இந்த நேர்காணலைப் படித்துவிட்டு, வெளி நாட்டுப் பெண்கள் தமது பிரச்சனையை என்னிடம் சொல்ல விரும்பினாலோ அல்லது எழுத்து வழவத்தில் தர விரும்பினாலோ, என்னோடு தொடர்பு கொள்ளலாம்.

கேள்வி :-

வேறு எந்த வகையில் பெண்களுக்கான பிரச்சனைகளை அனுகலாம் என நினைக்கிறீர்கள்?

பதில் :-

மகளிருக்கான அமைப்புக்கள் வெறுமனே தாங்கள் சந்தித்துக் கொள்வதினால் பெரிய நன்மைகள் நடைபெற்றுவிட முடியாது. ஜோர்மனியில் இருந்து அன்மையில் மெல்போர்ஸ் வந்த 'தேவா' என்பவர் தாம் பெண்களுக்கான அமைப்பை தம் நாட்டில் நடாத்தியும் ஏராளமான தற்காலைகள் எனக் கவலைப்பட்டார். இதற்கான முக்கிய காரணமே, அவை தெளிவாக விளம் பரப்படுத்தப் படாமை. இரண்டாவது இவர்கள் நேரடியாகப் பிரச்சனைக்குரியவர்களிடம் செல்ல முடியானம்.

அடுத்து COUNSELLING என்ற அமைப்புகள் இங்கு கூடுதலாக உண்டு. இந்த அமைப்பில் பலதரப்பட்ட பிரச்சனைகளைக் கையாள வேண்டிய பக்குவத்தை அறிவுபூர்வமாகச் சொல்லித்துப் பயிற்றப்பட்ட உத்தியோகத்துர்கள் (COUNSELLOR) இங்கு அங்கம் வகிப்பார்கள். இவ்வழைப்பு நம்நாட்டு மக்களுக்கான தீர்வுகளை சொல்லித் தருவது மிகவும் கஷ்டம் என நினைக்கிறேன். காரணம் நம் வாழ்க்கை முறை முற்றிலும் அவர்களிடமிருந்து வேறுபட்டது. எனவே நம் நாட்டுப் பெண்கள் (இதயக்தி, மனித நேயம், இரகசியத்தை காப்பாற்றும் என்னம் கொண்டவர்கள் மட்டும்) இப்படியான பயிற்சிகளைக் கைக் கொண்டு அப்படியான உத்தியோகத்துர்களாகப் பணியாற்றினால் பல பெண்கள் உறவினர்களிடம் சொல்ல முடியாத பல பிரச்சனைகளை இவர்களிடம் கூறி ஆலோசனை பெற்று தம் வாழ்வை இனிதே நடாத்திச் செல்லலாம். இப்படிப்பட்ட உத்தியோகத்துர்களாகப் பயிற்றப்பட்ட பெண்கள் மகளிருக்கான அமைப்புக்களில் அங்கம் வகிப்பதும் நன்று. பெண்களுக்கு மட்டுமல்லது, எல்லாத் தரப்பினருக்கும் இவ் அமைப்புக்கள் நன்மை பயக்கும். நம் இலங்கை நாட்டில் கூட இப்படியான அமைப்புக்கள் அமைக்கப்படுவது வரவேற்பதற்குரியது. நன்மை பயக்கும் என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

கேள்வி :-

இன்று உலகம் வேகமாகப் பல துறைகளிலும் மாறிக் கொண்டிருக்கிறது. மக்களின் வாழ்க்கையில் பாரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. மரபு வாதி

யாக வாழ விரும்பும் தாங்கள் இந்த மாற்றங்களை எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொள்கிறீர்கள்?

பதில் :-

பாலையும் நீரையும் பிரித்து உண்ணும் அன்னப்பட்சி நம் வாழ்க்கையைக் கொண்டு நடாத்த ஒரு நல்ல வழிகாட்டி. எதிலுமே எங்குமே நல்லவற்றை எடுத்துக்கொண்டு தீயவற்றைத் தள்ளி விட்டோமேயானால் கவலையில்லை. அந்த விதத்தில் பார்க்கப் போனால் நம் மரபில் கூட ஒரு சிலதான் தவிர்க்கப்படல் வேண்டும் என்ற பதத்தினுள் அடைபடுகின்றன.

அமைதியான காலை நேரத்துக் கடவுள் வணக்கம் மனதுக்கு நிம்மதியைத் தர மறுக்குமா? அன்றில் முற்றத்து மாக்கோலம் நெஞ்சை நிறைப்பதை இல்லையென்று சொல்லி விட முடியுமா? அழகான மாக்கோலம் நெஞ்சை நிறைப்பதோடு, அரசிமா பூச்சி புழக்கனுக்கு உணவாகவும் அமைகின்றது. இவ்கு அழுகும் ஈகையும் ஒன்றாகப் பின்னிப் பினைந் திருக்கின்றன. இப்படியாகக் காலை எழுந்தது முதல் கண் அயரும் வரை நாம் கைக்கொள்ள வேண்டிய கடமைகளை, அன்றில் பண்டிகைகளை, சமயத் திருவிழாக்களை, உறவினர் வீட்டு விசேஷங்களை, சடங்குகளை, எதையுமே ஒர் உள் ஊர்ந்த அர்த்தத்துடன்தான் நம் ‘மரபு’ சொல்கிறது. அமைதி யான காலை நேரத்துச் சின்னச் சந்தோஷம் பல சந்தோஷங்களை நம் மனதில் ஏற்படுத்த வழி வகுக்கின்றது என்க சொல்லித்தரும் நம்மரபு நமக்குத் தெரிவதில்லை. ஆயின் ‘அமைதியின்மை உன் வாழ்க்கையினைப் பாழாக்கிவிடும். தியானத்தில் சில மணி நேரம் இருந்து மனதை ஒரு நிலைப் படுத்து. யோகப் பயிற்சிகள் உடம்புக்கு நன்று. சொந்தவீடுகளில் வாய்விட்டுக் கதறி அழுவதன் மூலம் மனதிலை பாதிக்கப்பாமல் தவிர்த்துக்கொள்.’ என்பது போன்ற நம் மரபு விடயங்களை வெளிநாட்டவர் பயின்று அதன் உயர்வை விஞ்ஞான பூர்வமாக எடுத்துரைக்கும் பொழுது அதனை அவர்களிடமிருந்து நம்மவர்கள் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வதுதான் வியப்பாக இருக்கின்றது. முற்றத்து மல்லிகையான நம் மரபில் பல அரிய விடயங்கள் இருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். சில வேண்டத் தகாதவற்றைக் கண்டுவிட்டு எல்லாமே ஒதுக்கப்பட வேண்டியவை என்ற தவறான கண்ணோட்டம் நன்மை பயக்காது.

திருமணத்திற்குப் பின் கூடி வாழ்வதைத்தான் நம் மரபு வலியுறுத்துகின்றது. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற உயரிய சுகாதாரமான கட்டுக்கோப்பான உறவு முறையைச் சொல்லித் தருகின்றது. ஆயின் அவற்றைப் பத்தாம் பசலித்தனம் எனக் கூறிக் கொண்டு பலருடன் திரிந்து சிலருடன் கூடி வாழ்ந்து திருமணத்தை அமைப்பதன் மூலம் எத்தனை அனாதைக் குழந்தைகள் பாசமற் நிலையில் வலது குறைந்த நிலையில் எத்தனை பேர் கடுமையான நோய் உற்ற நிலையில்.

“உன் மனைவியை நேசி எயிட்டீ வருமா யோசி” இப்படியான வாசகங்கள் இந்தியச் சுவரோட்டிகளில். இப்படியான மரபு மாற்றம் தேவைதானா?

கட்டுக் குழ்த்தனங்கள் பல நன்மைகளைச் செய்தன. வேறுபட்ட கருத்துக்கள் கொண்ட மனித வட்டத்தினுள் மனிதன் குழன்றால் மற்றவனது கருத்தை மதிக்கக் கற்றுக் கொண்டான். சகிப்புத் தன்மையை வளர்த்துக் கொண்டான். பகிர்ந்து உண்ணும் பண்ணை வளர்த்துக் கொண்டான். குடும்பத்தில் எழும் பல பிரச்சனைகள் அங்குள்ள முதியவர்கள் அநுபவம் வாய்ந்தவர்களால் தீர்த்து வைக்கப்பட்டன. ‘சத்திரம்’ என ஒதுக்கி தனித்து வாழும் பட்டதில் பல பிளவுகள். ‘நாம்’ என்ற தன்மை போய் ‘நான்’ என்ற கயநலம் அங்கு உருவாகி விட்டது.

உறவினர் வீட்டு விசேஷங்கள் என்றால் கூட அங்கு வேற்றுமையுற்றவர் மனம்மாறக்கூட ஒரு சந்தர்ப்பமாக. இப்படியாக நம் மரபு பற்றிய விளக்கங்கள் பல.

மரபில் உள்ளவை நல்லதாக மாறும் பொழுது மனது சந்தோஷமடைகின்றது. தீயதாகத் திரும்பும் பொழுது வேதனையாக இருக்கிறது. ஆயின் எங்கு வாழ்ந்த போதும் எனது வாழ்க்கை மரபை ஒடியதாகத்தான் செல்கின்றது என்பது மனதுக்கு நிறைவினைத் தருகின்றது. இலங்கையில் வாழ்ந்த போதும் ஜெட்டா, ஸன்டன், அவுஸ்திரேலியா எனப் பறந்த போதும் கலாசாரத்தில் மாற்றுமில்லை. ஜெட்டா எனும் நகரில் (சவுதி அரேபியா) என் கணவருடன் இருந்தபோது, அங்குள்ள நம் பெண்கள் வெளியில் சேலை அணிந்து கொண்டோ பொட்டு வைத்துக்கொண்டோ திரியமாட்டார்கள் என அறிந்த பொழுது வியப்பாக இருந்தது. அங்கு இருக்கும் வரை சேலை அணிந்து கொண்டும் நெற்றி நிறையக் குங்குமப் பொட்டும் வைத்துக்

கொண்டும் என் கணவருடன் வீதியிலும் பல இடங்களிலும் வலம் வந்தேன். என் கணவர் பூட்டிய அலுமாரிக்குள் வைத்துக் கும்பிட்ட சாமிப்படங்கள் எல்லாம் வெளியே வந்து அருள் பாலிக்கும் நிலைக்கு உள்ளாகின. போங்கலோ சித்திரை வருடப்பிறப்போ நாட்களில் என் வாசலை வண்டனிலும் இங்கும் நிறைத்த மாக்கோலம் அயல்வீட்டு வெள்ளைக்காரர்கள் ‘லவ்லி’ எனத்தான் சொல்ல வைத்தது. இவற்றை எல்லாம் ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் மற்றவர்களைப் புண்படுத்தாத வகையில் இடைஞ்சலாக இல்லாத வகையில் நம் மரபைக் கொண்டு செல்லும் தெரியும் நம்மவர்களின் மனதில் ஏற்பட வேண்டும். நம் மரபு பற்றி நமக்கே ஒரு பெருமை இருக்க வேண்டும். அது என் மனதில் நிறையவே இருக்கின்றது. அதனைப் பின்பற்றி வாழ்வதால் வாழ்வு நிறைவாகவும் இருக்கின்றது. மாற்றங்களை விரும்பாதவள் அல்ல நான்.

நியாயமான மறு மனத்தையும் விதவா விவாகத்தையும் சந்தோஷமாக உள்வாங்கிக் கொள்கிறேன் - மரபின் பாரிய மாற்றமாக. ஆயின் என் வாழ்க்கையை ‘ஒருவனுக்கு ஒருத்தி’ என்ற ரீதியில் அமைக்க வேண்டும் என்பதில் நிறைவு கொள்கிறேன் மரபு வழியில். இந்த வழியில்தான் ‘மரபு’ என் வாழ்வில் இடம் பெறுகின்றது. எனினும் இலங்கையில் பிறந்து வெளிநாட்டில் இடம் பெயர்ந்து வாழும் நானும் கணவரும் மரபை ஒட்டி வாழ்வது வியப்புக்குரியது அல்ல. ஆயின் வெளிநாட்டில் பிறந்த எம் குழந்தைகள் மரபைப் பின்பற்றி அதன்படி வாழ்ந்தால் அதுதான் பாராட்டுக்குரியது என நினைக்கிறேன்.

நூல்கள் என்று அழைகின்ற சமீபத்திரகாட்டு முறை விடையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு விடை என்று அழைகின்ற சமீபத்திரகாட்டு முறை விடையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு விடை என்று அழைகின்ற சமீபத்திரகாட்டு முறை விடையில் கூறப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு விடை என்று அழைகின்ற சமீபத்திரகாட்டு முறை விடையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சி.மனோகரன்

★ பிரபல நாடகக் கலைஞர்.

★ தற்போது அவுஸ்திரேலியாவில் கட்டிட ஒப்பந்தக் கார்யாகத் தொழில் புரியும் இவர் நாடகத் தயாரிப்பாளராகவும் இயக்கு ணராகவும் நடிகராகவும் திகழ்கிறார்.

★ பதினொரு வருடங்களுக்கு மேலாக அவுஸ்திரேலியாவின் சிட்னி நகரில் உள்ள எல்லா நாடக அமைப்புகளுடனும் கலைஞர்களுடனும் இணைந்து பல நாடகங்களை மேடை யேற்றி வருகிறார்.

★ ஆரம்பத்தில் விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு பற்றியும் தியாகங்கள் பற்றியும் நாடகங்களைத் தயாரித்து நடித்த இவர், தற்போது புலம் பயர்ந்து வாழும் எதிர்காலச் சந்ததியினரை கலாசார அழிவிலிருந்தும் மொழி அழிவிலிருந்தும் காப்பாற்ற வேண்டிய நோக்குடன் நாடகங்களைத் தயாரித்து வருகிறார்.

கேள்வி : எப்போதும் நாடகத்திலே கலைஞர்கள் எப்பொழுது அவஸ்திரேவியாவுக்கு வந்தீர்கள்? நாடகத் துறையிலே நீங்கள் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாக அமைந்த பின்னணி யாது?

பதில் : நான் 1986 ஆம் ஆண்டில் அவஸ்திரேவியாவுக்கு வந்தேன். அப்போது என்கூட நினைவில் வந்தது எங்கள் மண்ணில் போதும் போதும் என்ற அளவிற்கு நடந்துகொண்டிருக்கின்ற அழிவுகளும் அவஸ்கான்தான். எனவே நானும் இங்குள்ள நாடகக் கலைஞர்களும் சேர்ந்து விடுதலைப் போராட்ட வரலாறு பற்றியும் தியாகங்கள் பற்றியும் நாடகங்களை மேடையேற்றி ணோம். முதன் முதலாக சிட்டியிலே நாங்கள் மேடையேற்றிய நாடகம் ‘மெழுகு வார்த்திகள்’. இது ஒரு விடுதலைப் போராட்டப் பிரசார நாடகம். இந்நாடகம் திருச்சாமியம் என்பவரால் எழுதி மேடையேற்றப்பட்டது. இதில் நான் முக்கிய பாத்திரம் ஏற்று நடித்தேன். இந்த நாடகம் மெல்போனிலும் மேடையேற்றப்பட்டது. அதைத் தொடர்ந்து மூன்று நாள்கு வருடங்கள் அதிகமாக விடுதலைப் போராட்டப் பிரசார நாடகங்களையே மேடையேற்றி ணோம். இந்த நாடகங்கள் எங்களுக்கு ஒரு வரலாற்றுத் தேவையாக இருந்தது.

கேள்வி : இப்படிப்பட்ட பிரசார நாடகங்களை மேடையேற்றுவதை பின்னர் ஏன் கைவிட்டர்கள்?

பதில் :- இங்கு எங்களது குழந்தைகளின் எதிர்காலம் பற்றிய பிரச்சனை ஒரு முக்கியமான பிரச்சனையாக உருவெடுத்திருக்கிறது. அதிலே நாங்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டிய தேவை முனைப்புப் பெற்றுள்ளது. எமது தாயகத்தில் இருக்கின்ற சீதனைக் கொடுமை, சாதிக் கொடுமை, வர்க்க வேறுபாடுகள் ஆகியவற்றை அறவே தெரியாமல் எங்கள் குழந்தைகள் இங்கே வாழ்கிறார்கள். இது ஒரு ‘PLUS POINT’. ஆனால் இங்கே இவர்களைக் காத்திருக்கின்ற பெரிய எதிரி கலாசார அழிவும், மொழி அழிவும். எனவே இந்த நாட்டிலே கலாசார அழிவிலிருந்தும் மொழி அழிவிலிருந்தும் எங்களுடைய குழந்தைகளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய தேவை எம்கு இருக்கிறது. எனவேதான்

கோயில் தேவைகளுக்காகவும், பாடசாலைத் தேவைகளுக்காகவும் தயாரிக் கப் படுகின்ற நாடகங்களில் மொழி வளர்ச்சிக்கும் கலாசார வளர்ச்சிக்கும் உதவக்கூடிய நாடகங்களைத் தயாரிப்பதில் ஈடுபடத் தொடங்கினோம். எங்கள் குழந்தைகளின் தமிழ் மொழி ஆர்வத்தையும் நாடக ஈடுபாட்டையும் வளர்க்க எம்மாலான பணியினைச் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இதிலே ஒரு உண்மை என்னவென்றால் நாங்கள் நாடகத்தை நாடகத்துக்காகத் தயாரிக்கவில்லை. சில தேவைகளைக் கருத்திலே கொண்டுதான் நாடகங்களை மேடையேற்றுகிறோம். உதாரணமாக ‘ஹோம்புஷ்’ தமிழ் பாடசாலையில் இருநூறுக்கும் அதிகமான தமிழ் பிள்ளைகள் கல்வி பயில்கிறார்கள். அத்தனை பிள்ளைகளும் மேடையில் ஏறி ஒரு சொல் என்றாலும் தமிழ் பேசவேண்டும் என்ற குறிக்கோண்டன் நாடகங்களைத் தயாரித்து மேடையேற்றினோம். மகாபாரதம், இராமாயணம், சிலப்பதிகாரம் போன்ற இதிகாச நாடகங்களை முழுக் குழந்தைகளுமே பங்குபற்றக்கூடிய விதத்திலே தயாரித்து மேடையேற்றினோம். ஒழுங்கான நாடகப் பயிற்சி மூலமாக இந்த நாடகங்கள் மேடையேற்றப் படவில்லை. குழந்தைகள் தமிழ் பேச வேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத் தடடனேயே மேடையேற்றப்பட்டன.

கேள்வி :-

சிட்டியில் உள்ள நாடக மன்றங்களிலே ‘பவர்’ அமைப்பு நல்ல பல நாடகங்களைத் தயாரிப்பதாக அறியப்படுகிறது. இந்த ‘பவர்’ அமைப்பில் தயாரான எந்த நாடகங்களில் நடித்துவதீர்கள்?

பதில் :-

நான் ‘பவர்’ அமைப்பின் ஆரம்பகால அங்கத்தினர். இப்பொழுது அந்த அமைப்பின் அங்கத்தவனாக இல்லா விட்டாலும் அந்த அமைப்பினால் தயாரிக்கப்பட்ட பெரிய தயாரிப்புகளான ஈடு, புதியதோர் வீடு, ஒரு பயணத்தின் கதை போன்ற நாடகங்களிலே முக்கிய பங்கு வகித்தேன். இவை பெரியவர்களால் நடிக்கப்பட்ட நாடகங்கள். ‘ஒரு பயணத்தின் கதை’ திரு.இளைய பத்மநாதனின் அண்ணாவியத்தில் மேடையேற்றப்பட்டது. இது ஒரு கூத்துவெடிவ நாடகம். என்னுடைய பதின்மூன்று வருட நாடக அருபவத்தில் மிக நீண்டகாலப் பயிற்சியின் பின் மேடையேறிய நாடகம் இதுவாகும். இதற்கு முன்பாக நடிகமணி V.U.வெரமுத்து

அவர்களின் அரிச்சந்திர மயான காண்டம் இசை நாடகத்தை சிட்டி முருகன் கோயில் கலை நிகழ்ச்சியிலே மேடையேற்றி ணோம். இந்த நாடகம் மிகவும் குறுகிய காலப் பயிற்சியிலே மேடையேற்றப்பட்டது. இதன் தயாரிப்பில் திரு.கலாமணி அவர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானது. நாடகம் என்பது இப்படித் தான் இருக்க வேண்டும் என்ற ஒரு சிறு வட்டத்துக்குள் இருக்காமல் ஒவ்வொரு நாடகமும் ஒவ்வொரு STYLE என்ற அழப்படையிலே நாடகங்களை மேடையேற்றிணோம். இங்குள்ள எல்லா நாடகக் கலைஞர்களுடனும், அமைப்புகளுடனும் நான் மிக நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருக்கிறேன்.

கேள்வி :-

இங்கு நாடகத் தயாரிப்பின் போது தங்களுக்கு ஏற்பட்ட மறக்கமுடியாத அநுபவங்கள் பற்றிக் கூறுங்கள்.

பதில் :-

பாட்டி வடை கட்ட கதை எல்லோருக்கும் தெரியும். பாட்டியிடம் களவெடுத்த வடையை நரி காகத்தை ஏமாற்றிப் பெற்றுக் கொண்டது. பின்பு கதையை மாற்ற காகம் வடையைக் காலுக்குள் வைத்துக்கொண்டு ‘கா கா’ என்றது; நரி ஏமாந்தது. ஆனால் இந்த இரண்டு கதைகளிலும் வடை பாட்டிக்குச் சொந்தம், ஆகவே ஏமாந்தது பாட்டிதான். இது குழந்தைப் பருவத்திலே நாங்கள் படிக்கின்ற கதை. ஆனால் இந்தக் கதைகள் எல்லாம் இங்கே வளருகின்ற குழந்தைகளிடம் பலிக்காது. அவர்கள் ஏன் ஏன் என்று கேட்டே உயிரெடுத்து விடுவார்கள். கண்ணகியின் நாடகம் பழக்கினோம் கண்ணகியாக நடித்தவள் எனது மகள். கோவலனைப் பிரிந்து அழுது கொண்டிருக்கிறாள். இந்தக் காட்சியை விளங்கப்படுத்தி நடிக்கச் சொன்னேன். அவனும் நடித்தாள். வீட்டுக்கு வரும்போது அவள் என்னிடம் கேட்டாள் “WHY THIS STUPID WOMAN CRYING LIKE THIS? WHY DONT SHE GET MARRIED TO ANOTHER MAN?” இது அவள் பேசவில்லை, அவளை இந்த மண் பேசவைக்கிறது. நான் அவனுக்கு அப்பொழுதுதான் எங்களது கலாசாரப் பின்னணியை விளங்கப்படுத்தினேன். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்று வாழ்வதுதான் எங்களது பண்பாடு. அக்கினி சாட்சியாக மனமுடித்து அருந்ததி பார்த்தபின் இலகுவாக விவாகரத்துச் செய்யமுடியாது. சட்டையை மாற்றுவது போல, வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் சின்னச் சின்னப் பிரச்சனை

கஞக்கெல்லாம் கணவனை மாற்றிக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். ஆனால் எங்களது சமுதாயத்திலே அப்படியில்லை என்று பெரிய விளக்கம் கொடுத்தேன்.

இன்னொரு சம்பவம் ஹோம்புஷ் தமிழ் பாடசாலை கலைவிழாவிலே குழந்தை சண்முகவிங்கம் எழுதி தாச்சியஸ் அவர்களால் பலமுறை மேடையேற்றப்பட்ட நாடகம் “எந்தையும் தாயும்” இது எமது தாயகத்திலே எங்கள் தாய் தந்தையார் தங்கள் குழந்தைகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு பாசத்துக்காக ஏங்குகிற கதை.

ஒரு மேடையிலே மூன்று வீடுகள். முதல் வீட்டிலே தகப்பனும் இரண்டு பிள்ளைகளும். இரண்டாவது வீட்டிலே பதின்மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்ற வயதான தந்தை. இவரது எல்லாப் பிள்ளைகளுமே வெளிநாட்டில்.

மூன்றாவது வீட்டில் கணவன் மனைவி அவர்களது இரு பிள்ளைகளுமே வெளிநாட்டில், இப்படியாக மூன்று குடும்பங்கள். வயதான பெரியவரை பக்கத்திலுள்ள இரு குடும்பங்களுமே பராமரித்து வருகின்றனர். வயதான அந்தத் தந்தை தினமும் தபாற் கார ஸன் எதிர்பார்த்த வண்ணம் காத்திருப்பார். தனது பிள்ளைகள் யாரிடமாவது இருந்து கழிதம் வருகிறதா என்று எதிர்பார்த்துக் கடைசியில் ஏமாற்றத்துடன் சோர்ந்துபோய் பிள்ளைகளுடைய நினைப்பிலேயே இருப்பார். மூன்றாவது வீட்டுக் கணவன் மனைவி இருவரும் தங்களது பிள்ளைகளிடம் இருந்து வந்த கழிதம், புகைப்படம் என்பவற்றைப் பற்றியும் கொழும்புக்குச் சென்று தமது பிள்ளைகளுடன் Telephoneல் கதைத்தது பற்றியும் அந்த வயதானவருக்குச் சொல்லிப் பெருமைப் பட்டுக்கொள்வார்கள். முதலாவது வீட்டில் இருக்கும் தந்தையும் இரு பிள்ளைகளும் தாழுண்டு தம் வேலையுண்டு என்று எந்தவிதக் கவலையுமில்லாமல் வயதான வருக்கு நேரத்துக்கு நேரம் உணவு கொடுத்து கவனித்து வருவார்கள். இந்த வயதானவர் பிள்ளைகளுடைய கழிதத்தை எதிர்பார்த்தே தனது மூத்த மகனை நினைத்தபடி அவரது உயிர் பிரிந்து விடுகிறது. இப்படி இந்த வயதானவர் இறந்த போது இரு பக்கத்து வீட்டாரும் வந்து அழுகிறார்கள். இந்த நாடகத்தில் பங்குபற்றிய ஒரு பிள்ளையின் தகப்பனார், “நீ அந்தப் கிழவன் சாகும்போது அழுதது பத்தாது இன்னும்

நன்றாக அழுது நடித்திருக்கலாம்” என்று கூறினார். ஆனால் அந்தப் பிள்ளையோ, “அவர் பக்கத்து வீட்டுக் கிழவன்தானே அவருக்காக ஏன் அழிக்மாக அழுவேண்டும்?” என்று கேட்டான். இதில் என்ன உணர்ப்படுகிறது என்றால் இங்கு வளர்ந்து வரும் குழந்தைகளுக்கு பக்கத்து வீட்டில் நடப்பதுபற்றித் தெரியாது. அப்படி என்ன நடந்தாலும் அதைப்பொருப்படுத்தாது விடுவது மேலைத்தேயப் பண்பாடு. அதுபோலவே நமது குழந்தைகளுக்கு அந்த மனப்பாங்கு வந்துவிட்டது. ஆனால் இதை நாம் எமது கலாசாரப்படி அவர்களுக்கு எடுத்து விளக் குவது மிகவும் கஷ்டமானதொன்றாக இருக்கிறது.

கேள்வி :-

நாடகம் சம்பந்தமாக உங்கள் எதிர்காலத் திட்டங்கள் என்ன?

பதில் :-

இதுவரை காலமும் நிதிப்பற்றாக்குறை, பயிற்சி இடவசதிப் பற்றாக்குறை, நேரப்பற்றாக்குறை போன்றவை எம்மை அழுத் தியதால் எம்மால் எமது முழுத்திறமைகளையும் ஆற்றல்களையும் வெளிக்காட்ட முடியவில்லை. ஒரு சுவையான வடையைச் சுடவேண்டுமானால் உழுந்தை ஊறவைத்து நன்றாக அரைத்து பொங்கலைத்துச் சுடவேண்டும். உழுந்து இருக்கிறதே என்று உடனே தண்ணீரில் கரைத்துச் சுடமுடியாது. அது வடையாகவும் இருக்காது. அதுபோன்றதுதான் நாடகக் கலையும். நாடகம் நாடகமாக இருக்க வேண்டுமானால் ஒரு நாடகப் பள்ளி அவசியம். முறையான நாடகப் பயிற்சி அவசியம். நிதி வளம் அவசியம். இவற்றையெல்லாம் பெறுவதற்கு நாம் முயற்சிகள் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். எதிர்காலத்தில் தரமான நாடகங்களை, எமது பாரம்பரிய கலைவடிவங்களோடு இணைத்துத் தயாரித்து வழங்க முடியுமென்ற நம்பிக்கை எமக்கு நிறைய உண்டு.

கேள்வி :-

புலம்பெயர்ந்து வாழும் இந்த நாட்டிலே ஒரு நாடகக் கலைஞர் என்ற வகையில், உங்களது செயற்பாடுகள் பங்களிப்புகள் உங்களுக்குத் திருப்தி தந்திருக்கிறதா?

பதில் :-

“ஏ, என் தமிழ் நாடக உறவே உன்னைப் போர்த்திய அணைத்தையும் களைந்தெறிந்து நிர்வாணமாக்கு. உனது மன

மலத்தை அறு. உள்ளிடம் உள்ள அகந்தை மீது சீவுளி பதி நாடக தத்துவங்கள் அனைத்தையும் பயின்று விட்டாயா? அவற்றையெல்லாம் உனது உள்ளினுள்ளே தள்ளு. எந்தக் கட்டத்திலும் அவை உள்ளன மீறி வெளியே வரவேண்டாம். அப்படி வந்தால் அது உள்ளனயே அழக்கிலிடும். புலம்பெயர்ந்த மண்ணில் உன் ஆட்டம் எடுப்பாது. சொந்த மண்ணில் அது சாதித்தேன், இது சாதித்தேன் என்று பெருமை பீற்ற நீ புறப்பட்டால் உள்ளன மற்றவரிடமிருந்து அன்னியப்படுத்தி விடுவாய். ஆகவே உள்ளைப் புதைத்துவிடு. உனது கடந்த காலம் உனது கிர்டம் என்று நீ பேசத்துவங்கினால் அது ஒரு சுமையாகிலிடும். உள்ளிடம் வந்தவர்களுக்கும் சுமையை ஏற்றி அவர்களை அனுப்பி வைக்காதே!” எனது மனதிலே பதிந்த ஆழமான அறிவுரை இது. எனது மனதிற்குத் திருப்தி தரக்கூடிய சிறந்த நாடகங்களை இனிமேல்தான் நான் உருவாக்க வேண்டும்.

ந. ஞானசேகரன்

‘இன்பத்தமிழ் ஒலி’ வாணோவிக்கு
அளித்த பேட்டு

பேட்டு கண்டவர் :

‘இன்பத்தமிழ் ஒலி’ வாணோவி
இயக்குனர், அறிவிப்பாளர்

த. பா. பிரபாகரன்

அவர்கள்

கேள்வி:

நீங்கள் எழுத்துத்துறையில் எப்படிப் பிரவேசித்தீர்கள்? அதற்குமுன் உங்களுடைய பிறப்பிடம், சொந்த ஊர் போன்ற விடயங்களை எது இன்பத் தமிழ்ஒலி நேயர் களோடு பகிர்ந்து கொள்வது நல்லது என்று நம்புகிறேன். பதில் :

எனது சொந்த ஊர் யாழ் ப் பாணத்தைச் சேர்ந்த புன்னாலைக்கட்டுவன். இந்தக் கிராமம் ஒரு விவசாயக் கிராமம், ஆனாலும் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்த்த பல பெருமக்கள் வாழ்ந்த கிராமம் என்ற சிறப்பும் அதற்கு உண்டு. நான் கல்வி கற்றது உரும்பிராய் இந்துக் கல்லூரியில். கலைச்செல்வி என்ற சஞ்சிகையிலே நான் முதன் முதலாகச் சிறுக்கை எழுதினேன். இந்த கலைச்செல்வி பத்திரிகைக்கு சிற்பி சரவணபவன் ஜயா அவர்கள் அப்போது ஆசிரியராக இருந்தார்கள்.

கேள்வி:

எழுத்துத் துறையிலே பிரவேசிக்க வேண்டும், இப்படிக் கதைகளை எழுதவேண்டும், என்கின்ற எண்ணம் உங்களுக்கு எப்படி ஏற்பட்டது?

பதில் :

எனது சிறுபராயத்திலேயே, என்னைச் சூழ உள்ளவர்கள் எல்லோரும் சிறந்த கல்விமான்களாகவும், இலக்கிய ஆர்வலர்களாகவும், புராண இதிகாசங்களைக் கற்றவர் களாகவும் இருந்தார்கள். அவர்கள் பல இலக்கிய புராண இதிகாசங்களைச் சிறு வயதிலேயே எனக்குக் கூறி,

என்னுள் ஒர் இலக்கிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தினார்கள். நான் வளர்ந்து வரும்போது, வாசிப்பதிலே கூடிய கவனம் செலுத்துவதற்கு எனது தாயார் ஊக்கம் கொடுத்தார். இவை எல்லாம் எனது இலக்கிய ஆர்வத்தினைத் தூண்டின. நானும் ஒரு எழுத்தாளன் ஆகவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஏற்படுத்தின.

கேள்வி:

அந்த நாட்களிலே உங்களுக்கு எழுத்துத் துறையிலே ஒரு ஆசையை, ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய எழுத்தாளர்களாகப் பரிணமித்த எழுத்தாளர்களைப் பற்றிச் சொல்வீர்களா?

பதில் :

ஆம், அப்பொழுது கல்கி அவர்கள் சிறந்த நாவல்களை எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்த நாவல்களை நான் மிகவும் ஆவலோடு இரசித்து வாசிப்பேன். அதே போன்று அகிலனுடைய ‘பாவை விளக்கு’ கல்கியில் தொடராக வந்துகொண்டிருந்த காலம், அந்தப் பாவை விளக்கும் என்னைப் பெரிதும் ஒரு ஆர்வத்தோடு வாசிக்கத் தூண்டியதோடு, நானும் எழுதவேண்டும் என்ற ஒரு சிந்தனையை எனக்கு ஏற்படுத்தியது.

கேள்வி:

முதல் முதலாக நீங்கள் 1964 ஆம் ஆண்டு கலைச் செல்வி என்ற சஞ்சிகைக்கு பிழைப்பு என்ற கதையை எழுதியாக குறிப்பிட்டிருக்கின்றீர்கள். அப்படியென்றால் அந்தக் கதைக்கு முன்னர் வேறு ஆக்கங்களை எழுதியதில்லையா. அல்லது அதுதான் முதல் முதல் பிரசுரமான கதையா?

பதில் -

அதற்கு முதலில் நான் பாடசாலை மாணவனாக இருந்த போது பாடசாலைச் சஞ்சிகைகளிலே என்னுடைய கவிதைகள், கதைகள் வந்திருக்கின்றன. ஆனாலும் பரந்து பட்ட ரீதியிலே என்னுடைய ‘பிழைப்பு’ என்ற கதைதான் வாசகர்களுக்குக் கிடைத்தது என்று கூறவேண்டும்.

கேள்வி:

அந்தப் ‘பிழைப்பு’ என்ற கதை என்ன கருவைக் கொண்டிருந்தது? அதாவது அந்தச் சஞ்சிகை அதைத்

தெரிவு செய்ததற்கு என்ன காரணம் என்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்கள்?

பதில் -

நான் அப்போது மருத்துவக் கல்லூரி மாணவனாக கொழும்பில் கல்வி பயின்று கொண்டிருந்தேன். அந்தக் காலகட்டத்திலே பஞ்சிகாவத்தை என்ற இடத்திலே பல விலை மாதர்கள் தங்களது தொழிலைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இந்த விலை மாதர்கள் ஏன் இப்படி ஒரு தரக்குறைவான தொழிலைச் செய்கிறார்கள் என்ற கேள்வி என் மனதில் எழுந்தபொழுது அதற்குரிய காரண காரியங்களை நான் பலரிடம் விசாரித்துப் பார்த்தேன். அது எனது மனதிலே பெரிய ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. அதனைக் கருவாகக் கொண்டே அந்த பிழைப்பு என்ற கதையை நான் எழுதினேன். அப்பொழுது அந்தக் கதை பலராலும் பாராட்டப்பட்ட ஒரு கதையாக இருந்தது. கேள்வி -

அந்தக் கதை பிரசுரமான உற்சாகத்துடன் நீங்கள் பல கதைகளை எழுத ஆரம்பித்திருப்பீர்கள். ஒரு நாவலையோ அல்லது ஒரு சிறுகதைத் தொகுப்பையோ நூலாக வெளியிட வேண்டும் என்ற ஆசை உங்களுக்கு எப்பொழுது வந்தது? அது எப்படி சாத்தியமாகியது என்று சொல்வீர்களா?

பதில் :

பிழைப்பு என்ற கதையைத் தொடர்ந்து எனது பல கதைகள் வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி போன்ற பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும், தமிழகத்திலே வந்து கொண்டிருந்த கலைகளிலும் பிரசுரமாகி வந்தன. ஆனால் இந்தக் கதைகள் யாவும் பத்திரிகைகளில் சஞ்சிகைகளில் இருக்கும்போது அவை தொலைந்துவிட வாய்ப்பு உண்டு என்ற காரணத்தினால், அவற்றை நூலாக்கி வைத்திருந்தால் வெகு காலம் அந்த நூல் பலருக்கும் வாசிக்கக் கிடைக்கும் பலரது ஆய்வுக்கும் அது உட்படுத்தப்படும் என்ற நோக்கிலே அதை நூலாக்குவதற்கு நான் என்னினேன். எனது மனவில் அதற்கு பெரிதும் ஊக்கம் கொடுத்ததால், எமது திருமணம் முழுந்த அடுத்த ஆண்டிலையே அந்த நூலை வெளியிட்டேன்.

கேள்வி :

பொதுவாக இப்படி ஒரு எழுத்துத் துறைக்கோ அல்லது எந்தவொரு துறையிலோ டபேடுகின்றவர் கணக்கு வாய்க்கின்ற துணைவியர் இப்படியான துறைகளிலே ஆர்வமுள்ளவர்களாகவும் சிறந்த விமர்சகர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். உங்கள் மனைவியாரும் உங்களது எழுத்து முயற்சிகளுக்கு உறுதுணையாக இருந்திருக்கிறார் என்று சொல்கிறீர்கள். உங்களுடைய மனைவியாரின் பங்களிப்பு உங்களுடைய இந்த எழுத்துத் துறைக்கு எந்தவகையிலே உதவியது என்று சொல்லுங்களேன்.

பதில் -

என்னுடைய கதைகளை நாவல்களை நான் படைக்கும் பொழுது, நான் சொல்லச் சொல்ல எனது மனைவி எழுதுவது வழக்கம். இதில் ஒரு வசதியின்டு, என்ன வென்றால் நான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அது சரியான பாதையிலே, ஒட்டத்திலே போகின்றதா? என்பதை எனது மனைவியின் முகபாவத்திலே அவருடைய 'Reactions' சைக் கொண்டு உடனுக்குடன் புரிந்து கொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். சில சந்தர்ப்பங்களிலே இந்தக் கதையை இப்படி எழுதினால் இன்னும் சிறப்பாக இருக்கும் என்றுகூட மனைவி அபிப்பிராயம் கூறுவதுண்டு.

கேள்வி -

சில சந்தர்ப்பங்களிலே என்று நீங்கள் அழுத்தமாகக் கூறுவதில் இருந்து என்னால் புரிந்து கொள்ள கூடிய தாக இருக்கிறது. அதாவது உங்கள் கற்பனைக்கு அது இடையூறாக இருந்ததில்லை.

பதில் -

இல்லை, கற்பனைக்கு இடையூறாக இருப்பதில்லை. ஏனெனில் என்னுடைய படைப்பின் முழுவடிவத்தையும் நான் முதலில் மனத்திலே தீர்மானித்துக் கொண்டுதான் ஆரம்பிப்பது வழக்கம். ஆகவே மனைவி கூறுவது ஓரளவு அந்தக் கதைக்குப் பொருத்தமாகவிருந்தால் அதையும் ஏற்றுக்கொண்டு சரிசெய்து எழுதியிருக்கின்றேன்.

கேள்வி -

எழுத்தை ஒரு தொழிலாக, முழுநேரத் தொழிலாக வைத் துக்கொண்டு எத் தனையோ எழுத்தாளர்கள் காலாகாலமாக வறுமையிலேயே வாழியிருக்கிறார்கள். அந்தவகையிலே எழுத்தை ஒரு தொழிலாக, துறையாக ஆக்கிக்கொள்வது பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

பதில் -

எழுத்தை ஒரு தொழிலாகக் கொண்டு ஈழத்திலே வாழ்வது மிக மிகக் கஷ்டம். காரணம் எங்களுடைய வாசக வட்டம் குறுகியது. ஆகவே எழுத்தை ஒருவர் தொழிலாகக் கொண்டு ஈழத்திலே வாழ்முடியாது என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

கேள்வி -

இந்த எழுத்து மூலமாக, அதாவது கதைகள் மூலமாகவோ, நாவல்கள் மூலமாகவோ எப்படியான ஒரு மாற்றத்தினை சமுதாயத்திலே ஏற்படுத்தலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

பதில் -

நான் சமுதாயத்திலே காணும் பிரச்சனைகளை அல்லது எனது மனத்தைத் தாக்கிய விஷயங்களை எழுத்தில் வடிக்கிறேன். சில சிறுமைகளைக் கண்டு எனது மனம் பொங்கி எழுந்திருக்கிறது. அவற்றை நான் எழுத்திலே வடித்திருக்கிறேன். உதாரணமாக நான் தொழில் செய்யும் மலையகத்தில், ஒரு கால கட்டத்திலே அரசாங்கம் தேயிலைத் தோட்டங்களைச் செய்கிறீர்த்து சிங்கள மக்களுக்குப் பகிர்ந்து கொடுப்பதற்கு எத்தனித்தது. அதனை மலையக தமிழ் மக்கள் எதிர்த்து வீறு கொண்டு பொங்கி யெழுந்தார்கள். அதனைக் கருவாகக் கொண்டு நான் எழுதிய நாவல்தான் குருதிமலை என்ற நாவல். இப்படியான நாவல்கள் மக்களிடையே சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன. அவர்களுடைய எழுச்சிக்கு இந்த நாவல்கள் துணை புரிகின்றன என்று நான் நம்புகின்றேன்.

கேள்வி -

ஆம், இப்படியான பல கதைகளையும் சிறுகதைகளையும் எழுதியிருப்பீர்கள். அந்த வகையிலே

உங்களை கெளரவித்த அல்லது பாராட்டிய உண்மையிலேயே நீங்கள் எழுத்துத்துறையிலே ஈடுபட்டதிலே மிகவும் மகிழ் ச் சியடைந்த சந்தர்ப் பங்கள் என்று கேட்டால் வெற்றறைச் சொல்வீர்கள்?

பதில் -

எனது நாவல்கள் எல்லாமே அரசாங்க விருது பெற்ற நாவல்களாகத்தான் இருக்கின்றன. ‘புதிய சுவடுகள்’ என்ற நாவல் 1977 இல் வந்த சிறந்த நாவலுக்கான அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது. ‘குருதிமலை’ 1980 இல் வெளிவந்த சிறந்த நாவலுக்கான அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதைப் பெற்றது. அதே சமயம் இந்த நாவல் 1992 இல் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் M.A பட்டப்படிப்புக்கு பாடநூலாக தெரிவு செய்யப்பட்டது. இதை நான், என்னுடைய எழுத்துத்துறைக்கு மிகவும் கெளரவத்தைக் கொடுத்த ஒரு நிகழ்வாகக் கருதுகிறேன். அதைத் தொடர்ந்து எழுதிய ‘லயத்துச் சிறைகள்’ சிறந்த நாவலுக்கான மத்திய மாகாண கலாசார அமைச்சின் சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றது. அடுத்து ‘கவ்வாத்து’ என்ற குறுநாவலை 1995 இல் எழுதினேன். இது தமிழக சுபமங்களா என்ற ஒரு தரமிக்க சுஞ்சிகையின் குறுநாவல் போட்டியில் பரிசு பெற்றது. இந்தக் குறுநாவலுக்கும் 1995 இலே சிறந்த நாவலுக்கான மத்திய மாகாண கலாசார அமைச்சின் சாகித்திய மண்டல விருதினைப் பெற்றது. ‘விபவி’ என்ற இலக்கிய நிறுவனத்தின் பரிசினையும் இந்தக் குறுநாவல் பெற்றது. கேள்வி -

குருதி மலை என்ற நாவல் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியிலே பாடநூலாகச் சேர்க்கப்பட்டதாக கூறுகின்றீர்கள். இந்த நாவல் பாடநூலாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டமைக்கு முக்கிய காரணம் என்று எதை நீங்கள் கருதுகின்றீர்கள்?

பதில் -

அந்த நாவல் அமைப்பிலும் இலக்கிய தரத்திலும் சிறந்து விளங்குகிறது. சமூகப் பிரக்ஞாந்து எழுதப்பட்டது. அத்தோடு இந்திய மக்களின் எழுச்சியை அது கருவாகக் கொண்டது. அதாவது, இந்தியாவிலிருந்து, இலங்கைத்

தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு அடிமைத் தொழிலாளர்களாக வந்து, நீண்ட காலம் அழிமைகளாக இருந்த மக்கள், தமது இருப்பிடங்கள் அரசாங்கத்தால் கவீகாரிக்கப்பட்டு பெரும்பான்மை மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப் பட்டபோது வீறுகொண்டு எழுந்து, பெருந்தேசியுத்துக்கு எதிரான தமது எதிர்ப்பைக் காட்டி, தமது பேரராட்டத்திலே பெருவெற்றி கொண்ட ஒரு நிலையை அந்த நாவல் சிந்தரிக்கிறது. தமிழகத்தைச் சேர்ந்த அமெரிக்கன் கல்லூரி அந்த நாவலை ஒரு பாடப்புத்தகமாகத் தேர்ந்தெடுக்க இவையெல்லாம் காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.

கேள்வி -

பொதுவாக இப்படியான நாவல் களை நீங்கள் எழுதுகிற பொழுது, வாழ்க்கையிலே நடைபெறுகின்ற, நாளாந்தம் சந்திக்கின்ற சம்பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் எழுதுவீர்கள். அத்துடன் இந்த நாவல் களில் உங்களுடைய கற்பனையையும், அதாவது இப்படியான வாழ்க்கை முறைக்கு என்ன முடிவு இருக்கலாம் என்ற முறையிலே ஒரு முடிவை அமைத்து நாவலை எழுதுவீர்களா? அல்லது இப்பொழுது நடந்து கொண்டிருக்கின்ற விடயங்களைத் தான் எழுதுவீர்களா?

பதில் -

அநேகமாக நான் நேரில் காண்பவற்றை, கேட்பவற்றை, உணர்பவற்றை நாவலாக எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றேன். என்னுடைய நாவல்கள் எல்லாம் அவ்வப்போது நடந்து கொண்டிருக்கின்ற விஷயங்களைக் கருவாகக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை அந்த மக்களைச் சரியான வழியிலே செல்வதற்கு ஓர் உணர்வினைத் தூண்டக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது முக்கிய நோக்கமாக இருக்கின்றது. அநேகமான நாவல்களில் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வாக நான் எதையும் கூறுவதில்லை. அவற்றிற்குரிய தீர்வு வாசகளது என்னத்திலே தோன்றக் கூடியதாக அவனது சிந்தனைகளைச் சரியான வழியிலே திருப்பிவிடுகிறேன், அவ்வளவுதான்.

கேள்வி -

புன் நாலைக் கட்டுவன் உங்களுடைய பிறப்பிடம்

என்று கூறியிருந்தீர்கள். தொல்காப்பியத்துக்கு உரை எழுதிய மகா வித்துவான் கணேச ஜயரும் புன்னா லைக் கட்டுவனைச் சேர்ந்தவர். அவரைப் பற்றிய நினைவுகளை சுற்று நேயர்களோடு பகிர்ந்து கொள் வீர்களா?

பதில் -

ஆம், நான் ஆரம்பத்திலேயே சொன்னேன் புன்னாலைக் கட்டுவன் என்றால் சைவமும் தமிழும் வளர்க்கும் ஒரு ஊர் என்று. வித்துவ சிரோமணி கணேச ஜயர் அவர்கள் எனது தாய் வழிப் பூட்டன.

கேள்வி -

அங்கிருந்துதான் உங்களுக்கு இந்த எழுத்துத் துறையே வந்திருக்கின்றது என்று சொல்கிறீர்கள்.

பதில் -

ஆமாம், நான் அவரோடு சிறு வயதிலே பழகக்கூடிய சந்தர்ப்பங்கள் அதிகமாக இருந்தன. அவரும் எனக்கு இலக்கிய உணர்வினை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்.

கேள்வி -

புலம் பெயர்ந்து வாழ்கின்ற தமிழர்களை நீங்கள் இங்கே கண்டிருப்பீர்கள். ஒரு மாத காலமாக நீங்கள் இங்கே இருக்கிறீர்கள். இங்கே நடைமுறையிலே கண்ட பல புதுமைகளை, வியக்கத்தகு விடயங்களை, அதாவது புலம் பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் எப்படி வாழ்வார்கள், மேலைத்தேய ஆதிக்கத்திலே முழுகியிருப்பார்கள் என்ற எண்ணத்துடன் நீங்கள் அவஸ்திரேஸியாவுக்கு வந்திருப்பீர்கள். இங்கே கண்டவற்றை உங்களுடைய வார்த்தைகளிலே சொல்லுங்களேன்.

பதில் -

உண்மையிலேயே, நீங்கள் சொன்னது சரி, இங்கு புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள் பணம் தேடுவதற்காகவும் சிறந்த ஒரு வாழ்வை வாழ்வதற்காகவும் வந்தார்கள் என்ற எண்ணத்துடனேயே நாங்கள் இருக்கிறோம். ஆனால் இங்கு வந்தபோதுதான் பார்க்கிறேன் இந்தப் புலம்பெயர்ந்த மக்களில் பெரும்பாலானோர், குறிப்பாக முத்த தலை முறையினர், ஒரு இரண்டக வாழ்க்கை வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கிறார்கள். அதாவது வேர் அங்கும் விழுது இங்குமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய எண்ணங்கள் எல்லாமே அந்த மண்ணின் நினைவுகளோடு, அந்தப் பற்றோடுதான் இருக்கின்றன. அதே சமயம் இங்குள்ள தமது எதிர்காலச் சிறார்களிடம் இருந்து தமிழ்மொழி, தமிழ்ப்பண்பாடுகள் அற்றுப்போய் விடுமோ என்ற கலக்கம் அவர்களை வாட்டி வதைத் துக்க கொண்டிருக்கிறது. அதை நான் பார்த்தேன். இந்தத் தமிழ் சிறார்களுக்கு தமிழைக் கற்பிப்பதோடு, தங்களது பண்பாட்டு அம்சங்களையும் கற்பிக்கும் முயற்சிகளை அவர்கள் மேற்கொண்டு வருவதையும் நான் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

கேள்வி -

உங்களுடைய இந்தப் பயணம் ஒரு புதிய நாவலை எழுத வழிவகுக்குமா?

பதில் -

ஆம், நான் இங்கு வந்து பல விஷயங்களைச் சேகரித்து வைத்திருக்கிறேன். முதலாவதாக வரப்போவது நாவல் அல்ல, அவுஸ்திரேவியாவில் நான் வந்து அநுபவித்த விஷயங்களை ஒரு பயணக்கட்டுரையாக வடிக்க இருக்கிறேன். அதே சமயம் இங்கு நான் பல கலைஞர்களை எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்திருக்கிறேன். உதாரணமாக எஸ்.பொ, மாத்தளை சோழ, மருக்குபதி, அருண் விஜய ராணி, நாடக கலைஞர் சி.மணோகரன் இவர்களிடம் பேட்டி எடுத்திருக்கின்றேன். இந்தப் பேட்டிகளை எல்லாம் சேர்த்து ‘புரிதலும் பகிள்தலும்’ என்ற ஒரு நேர்காணல் தொகுப்பாகவும் கொண்டுவர என்னமுண்டு. அடுத்து நாவல் எழுதுவதற்கான பல கருக்களும் என்னுள்ளே தோன்றியிருக்கின்றன. நிச்சயமாக, அவுஸ்திரேவியாவைப் பகைப்புலமாகக் கொண்ட ஒரு நாவலை நான் அநேகமாக அடுத்த வருடத்தில் வெளியிடுவேன்.

கேள்வி -

இங்கே பல எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்ததாகக் கூறி ஈர்கள். இங்கே வெளிவருகின்ற கலப்பை என்ற ஒரு சஞ்சிகையையும் பார்த்திருப்பீர்கள். ‘நியூ சவுத்

வெல்ஸ், ‘மெஸ் போன்’ ஆகிய நகரங்களிலே தமிழ் ஒரு பாட நெறியாக அங்கிகரிக் கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே இளைஞர்கள் அல்லது சிறார்கள் பலர் இந்த எழுத்துத் துறையிலும் தமது ஆர்வத் தைக் காட்டி வருகிறார்கள். அவர்கள் பரிணமிப் பதற்கு, அவர்களுக்கு நீங்கள் சொல்லக் கூடிய அறிவுரை, அவர்கள் பின்பற்ற வேண்டிய வழிவகைகள் என்ன என்று நீங்கள் கூற விரும்புகிறீர்கள்?

பதில் -

இளம் எழுத்தாளர்கள் நிறைய வாசிக்க வேண்டும். அவசரமாக ஒன்றை எழுதி அவற்றைப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்புவதை விட, அவர்கள் படைப்பதை நான்கு ஜந்து முறை திருப்பி எழுதி, திருத்தி, புதுக்கி சிறந்த முறையிலே அவற்றைக் கொண்டுவேந்த பின்புதான் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்ப வேண்டும். அவர்கள் நிறைய வாசிக்க வேண்டும் என்பதை மீண்டும் அழுத்திக் கூற விரும்புகிறேன். அப்பொழுதுதான் பிற எழுத்தாளர்கள் எவ்வாறு ஒரு கருவைக் கையாணுகிறார்கள் என்ற நுட்பங்கள் எல்லாம் இந்த எழுத்தாளர்களுக்கு கைவரப்பெறும் என்பது எனது அபிப்பிராயம்.

கேள்வி -

வெளியிலே இப்பொழுது பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய உங்களுடைய புத்தகங்கள் எவை?

பதில் -

என்னுடைய ஆறு புத்தகங்கள் இதுவரை நூலாக வந்திருக்கின்றன. காலதரிசனம், புதிய கவடுகள், குருதி மலை, லயத்துச்சறைகள், கவ்வாத்து என்பன. அதைத்தவிர சமீபத்திலே மல்லிகைப்பந்தல் ஊடாக ‘அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக் குட்டியும்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வந்திருக்கிறது. இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியில் தமிழர் களுடைய போராட்டங்கள், அதனுடைய பின்னணிகள், அவர்கள் படும் இன்னல்கள் கொண்ட சில கதைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. அல்சேஷன் என்பது சிங்கள மக்களையும் பூனைக்குட்டி பதுங்கி வாழும் தமிழ் மக்களையும் குறிக்கும் ஒரு குறியீட்டுப் பெயராக இந்நாலின் தலைப்பை வைத்திருக்கின்றேன். ஆனாலும் அல்சேஷன்

துரத்திக் கொண்டு போகும் போது, பூணைக்குட்டி ஒரு முலையில் அகப்பட்டுப் பொன்டால், அல் சேஷனை நோக்கிப் பூணை பாய்ந்து சீறும், எதிர்த்துப் போராடும். அல் சேஷன் பதுங்கிலிடும் என்பதையும் இந்த நூலில் காட்டியிருக்கிறேன்.

பிரபாகரன் :

நன்றி ஐயா, நீங்கள் சிரமம் பாராது இந்தக் குறுகிய கால வருகையின் போது நிலையக் கலையகத்திற்கு வந்து எழுத்துத்துறை சம்பந்தமான சிறந்த தகவல் களைத் தந்தீர்கள். உங்களுடைய பங்களிப்பு இந்த நிகழ்ச்சிக்குச் சிறப்பாக அமைந்தது. தொடர்ந்து உங்களுடைய படைப்புகள் தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு வந்தடைய வேண்டுமென வாழ்த்தி, நேயர்கள் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தி.ஞானசேகரன் :

நன்றி திரு பிரபாகரன் அவர்களே, எனக்கு இந்தச் சந்தாரப்பத்தை அளித்தமைக்காக உங்களுக்கும் அவுஸ்திரேலியாவில் வாழும் இன்பத்தமிழ் ஒளி நேயர்களுக்கும் என் இதயபூர்வமான நன்றி. அன்பு கலந்த வணக்கங்கள்.

நூலாசிரியர் பற்றி...

பெயர்	:	தி.ஞானசேகரன்.
பிறந்த திகதி	:	15-04-1941.
கல்வித் தகைமை	:	R.M.O.[Sri Lanka Medical Council] B.A.[Cey.]
தொழில்	:	வைத்திய அதிகாரி, நியூ பிக்கோக் குறைப், புசல்லாவ.
எழுத்துத்துறை	:	பிரவேசம்-1964ல். முதற்கதை-'பிழைப்பு' (கலைச்செஸ்வி)

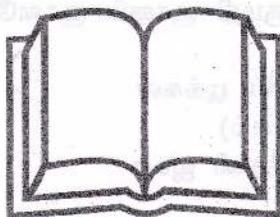
நால்கள் :

1. கால தரிசனம் (சிறுகதைத் தொகுப்பு - 1973.)
2. புதிய சுவடுகள் (நாவல் - 1977.)
3. குருதிமலை (நாவல்-1979; இரண்டாம் பதிப்பு - 1995.)
4. ஸயத்துச்சிறைகள் (நாவல் '94; இரண்டாம் பதிப்பு'98)
5. கவவாத்து (குறு நாவல் - 1996.)
6. அல்சேஷனும் ஒரு பூணைக்குட்டியும் (சிறுகதைகள் - 1998)
7. புரிதலும் பக்ரிதலும் (நேர்காணல்கள் - 1999)
8. அவுஸ்திரேலியப் பயணக்கதை (பயண இலக்கியம் - 1999)

விருதுகள் / பரிசுகள்:

1. 'ஓளியைத் தேடி' - சிறுகதை, 1970ல் இலங்கை கலாசாரப் பேரவை நடாத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றது.
2. 'ஒரு சின்னப் பையன் அப்பாவாகிறான்' - சிறுகதை, இலங்கை காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபன இலக்கிய மன்றம் நடத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் வெள்ளிப் பதக்கம் பெற்றது.
3. 'புதிய சுவடுகள்' - 1977ல் வெளிவந்த சிறந்த நாவலுக்கான அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது.
4. 'குருதிமலை' - 1980ல் வெளிவந்த சிறந்த நாவலுக்கான அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது.

- 1981ல் சிறந்த நாவலுக்கான ‘தகவம்’ இலக்கிய நிறுவனத்தின் பரிசும் சான்றிதழும் பெற்றது.
- 1986ல் ஈழத்தில் அதுவரை வெளிவந்த ஆக்க இலக்கியங்களில் நாவல் சார்ந்த சிறந்த நால்களில் ஒன்றேன் இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சான்றிதழ் பெற்றது.
- 1992ல் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் எம். ஏ. பட்டப் படிப்பிற்குப் பாட நூலாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது.
- 5. ‘ஸயத்துச் சிறைகள்’ - 1995ல் சிறந்த நாவலுக்கான மத்தீய மாகாண கலாசார அமைச்சின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.
- 6. ‘கவ்வாத்து’ - 1995ல் தமிழக சுபமங்களா’ சஞ்சிகை நடத்திய ஈழக் குறுநாவல் போட்டியில் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றது.
- 1997ல் சிறந்த நாவலுக்கான மத்தீய மாகாண கலாசார அமைச்சின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.
- 1997 ஜூன்டு வெளிவந்த சிறந்த நாவலுக்கான விபவியின் தங்கச் சங்கு பரிசினைப் பெற்றது.

* * * * *

ஞானம் பத்திரிகைகள் விவரியீருகள்

01.	குறிஞ்சிநாடன் கவிதைகள்	100.00
	- தமிழ்மணி க.வெள்ளைச்சாமி	
02.	மலையக அரசியலும் சமூக வாழ்வும்	100.00
	(ஆய்வுக் கட்டுரைகள்)	
	- சந்தனம் சத்தியநாதன்	
03.	புரிதலும் பகிர்தலும்	60.00
	(நேர்காணல்கள்)	
	- தி.ஞானசேகரன்	
04.	அவுஸ்திரேவியப் பயணக்கதை	100.00
	(பயண இலக்கியம்)	
	- தி.ஞானசேகரன்	
05.	இந்துமதம் என்ன சொல்கிறது?	100.00
	- திருமதி ஞானம் ஞானசேகரலையர்	

ஷாருமதி ஞானம் ஞானசேகரலையர்

தி.ஞானசேகரன்

இத்தொகுப்பிலே அவஸ்திரேவியாவில் புலம் பெயர்ந்து வாழும் நம்நாட்டு கலை இலக்கியவாதிகள் எஸ்.போ, மாத்தளை சோழ, லெ.முருகபுதி, அருண் விஜயராணி, சி.மனோ கரன் ஆகியோரினது நேர்காணல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர்களது கலை இலக்கியம் பற்றிய பல்வேறு கோட்பாடுகளையும் கருத்து களையும் இந்நாலில் தரிசிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது. புலம்பெயர்ந்து வாழும் இவர்களது மனவுணர்வுகளும் சிறப்பான முறையிலே வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன.

நம்நாட்டின் இனப்பிரச்சினை உக்கிரம் அடைந்துள்ள இவ்வேளையில் காலத்தின் நிர்ப்பந்தம் காரணமாக நம்மவர்கள் பலர் பனிப்பாந்த நாடுகள் பலவற்றில் புலம்பெயர்ந்து வாழ்கிறார்கள். இவர்கள் வாழும் நாடுகள் பலவாக இருப்பினும் எதிர்நோக்கும் வாழ்வியல் பிரச்சினைகள், மனவுணர்வுகள், எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனைகள், பிரிந்துசென்ற மன்னைப் பற்றிய ஏக்கங்கள், எதிர்காலச் சந்ததியினர் பற்றிய கவலைகள், மொழி, கலை, கலாசாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பேணிகாப்பதற்கு எடுக்கும் முயற்சிகள் போன்றவை பொதுவான வையாகத்தான் இருக்கின்றன. இவை பற்றிய ஒரு வெட்டுமுகத்தை இந்த நேர்காணல் தொகுதியில் தரிசிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

வி.தேவராஜ்

இணையாசிரியர்,
வீரகேசரி.

ISBN 955-8354-02-3

